ବିଶ୍ୱସାହିତ୍ୟ ଗ୍ରନ୍ଥମାଳା

ଦସ୍ୟୁ ଦମନ

ଗ୍ରନ୍ଥମନ୍ଦିର

ପ୍ରକାଶକ : କିଶୋର ସାହିତ୍ୟ ମନ୍ଦିର
ଗ୍ରନ୍ଥମନ୍ଦିର, ସୂତାହାଟ, କଟକ-୧

ଅକ୍ଷର ସଜ୍ଜା : **ଉମା ପ୍ରିଣ୍ଟର୍ସ,**
ଜଗନ୍ନାଥ ବଲ୍ଲଭ, କଟକ

ମୁଦ୍ରଣ : **ଅପ୍‌ଟିମା ଅଫ୍‌ସେଟ୍ ପ୍ରିଣ୍ଟସ୍**
ସୂତାହାଟ, କଟକ-୭୫୩୦୦୧

ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ : ୧୯୮୨
ଦ୍ୱିତୀୟ ସଂସ୍କରଣ : ୨୦୦୦
ପରିମାର୍ଜିତ ତୃତୀୟ ସଂସ୍କରଣ : ଅଗଷ୍ଟ, ୨୦୧୨

9788193681909

ବିଶ୍ୱ-ସାହିତ୍ୟ ଗ୍ରନ୍ଥମାଳା

ଦସ୍ୟୁଦମନ

[ଜଙ୍ଗଲରେ ରହି ଜନବସତିରେ ଲୁଣ୍ଠନ କରୁଥିବା ଦସ୍ୟୁମାନଙ୍କୁ ଠାବ
କରି ସେମାନଙ୍କୁ ଦମନ କରିବାର ଏକ ରୋମାଞ୍ଚକର କାହାଣୀ]

ଲେଖକ

ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ମହାପାତ୍ର

Digitalization by :-
Deb's Library Corner...
At/P.O.-Tambahara
Via-Harichandanpur
Dist-Kendujhar
State-Odisha
Contact-9556804309
e-mail-debaraj.123456789@gmail.com

ପ୍ରକାଶକ : **କିଶୋର ସାହିତ୍ୟ ମନ୍ଦିର**
ଶ୍ରୀନିବାସ, ସୂତାହାଟ, କଟକ-୧
[**ପ୍ରାପ୍ତିସ୍ଥାନ : ଗ୍ରନ୍ଥମନ୍ଦିର,** ବିନୋଦବିହାରୀ, କଟକ-୨]

ଏକ

ରିଉବେନ୍ ହୁଇଟ୍‌ନି ଜଣେ ଦକ୍ଷ ଆଉ କୁଶଳୀ ଅଫିସର ଭାବରେ ଜଣାଶୁଣା । ତାଙ୍କର ଉପର ହାକିମମାନେ ତାଙ୍କ କାମରେ ଖୁବ୍ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଥିଲେ । ତାଙ୍କର ପ୍ରଧାନ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ଗୁରାରେ । ସେଠି ପୋଲିସ୍ ବାରାକ୍‌କୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ କୋଡ଼ିଏଟି ପରିବାର ରହୁଥିଲେ । ବାରାକ୍‌ରେ ରହୁଥିଲେ ଜଣେ ସର୍ଜେଣ୍ଟ୍ ଆଉ ଅଠର ଜଣ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ।

ସେ ଅଞ୍ଚଳଟା ସବୁବେଳେ ଗୋଳମାଳିଆ । ସେଠି ଇଉରୋପରୁ ଆସି ଉପନିବେଶ ସ୍ଥାପନ କରି ରହୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା କମ୍ । ଉପନିବେଶ ଚାରିପାଖେ ଘଞ୍ଚ ଉଚ୍ଚା ଉଚ୍ଚା ବୁଦାସବୁ, ଆଉ ସେଠିକାର ସ୍ଥାନୀୟ ଲୋକମାନେ ବଡ଼ ଗଣ୍ଡଗୋଳିଆ । ତା ଛଡ଼ା ସେ ଅଞ୍ଚଳରେ କେଉଁଠି ଦୁଇ ତିନିଟା ଜଘନ୍ୟ ଡକାୟତ ଦଳ ରହୁଥିଲେ ।

ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ପୋଲିସ୍‌ଦଳ ଧରି ରିଉବେନ୍ ଦୁଇ ତିନି ସପ୍ତାହ ଯାଏ ଗୋଟାଏ ଜାଗାରୁ ଆଉ ଗୋଟେ ଜାଗାକୁ ବୁଲିବାରେ ଲାଗିଲେ । ଉପନିବେଶର ବାସିନ୍ଦାମାନଙ୍କୁ ଡକାୟତଙ୍କ ଆକ୍ରମଣରୁ ନିଜକୁ ରକ୍ଷାକରିବା ଲାଗି ଘର ଚାରିପାଖରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସବୁ କରିବା ପାଇଁ ଉପଦେଶ ଦେଲେ । ତା ଛଡ଼ା ପାଳିକରି ଜଗିବାପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇଲେ । କାରଣ ଏହି ଡକାୟତମାନେ ସବୁବେଳେ ଅତର୍କିତ ଭାବେ ଆକ୍ରମଣ କରିଥାନ୍ତି ।

କିନ୍ତୁ ଡକାୟତମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କିଛି ଶୁଣାଗଲାନାହିଁ । ତେଣୁ ରିଉବେନ୍ ତାଙ୍କ ବାରାକ୍‌କୁ ଫେରିବା ପାଇଁ ସ୍ଥିରକଲେ । ଶେଷରାତି ସେ ଡିକ୍ କାଇଷ୍ଟର୍‌ଙ୍କ ଘରେ କଟାଇବା ପାଇଁ ରହିଲେ । ତାଙ୍କ ସାଥିରେ ତାଙ୍କର ସ୍ଥାନୀୟ ଚାକର ଜିମ୍ ଥାଏ । ସେମାନେ ଠିକ୍ କାଇଷ୍ଟର୍‌ଙ୍କ ଘରଭିତରକୁ ପଶିଲା ବେଳକୁ ଗୋଟାଏ ଘୋଡ଼ା ଖୁବ୍ ଦ୍ରୁତଗତିରେ ଦୌଡ଼ି ଆସୁଥିବା ଶବ୍ଦ ଶୁଣିପାରିଲେ ।

ଡିକ୍ କହିଲେ, “ନିଶ୍ଚୟ କିଛି ଘଟିଛି । କିଛି କାରଣ ନଥାଇ କୌଣସି ଲୋକ ରାତିରେ ଏମିତି ଭାବେ ଘୋଡ଼ା ଦଉଡ଼ାଇ ଆସିବ ନାହିଁ ।”

ସେ ଦରଜା ପାଖକୁ ଯାଇ ଦରଜା ଖୋଲିଦେଲେ । ଘୋଡ଼ାଚଢ଼ାଳି ଠିକ୍ ସେଇଠି ଅଟକିଲେ । ଘୋଡ଼ା ଉପରୁ ଡେଇଁପଡ଼ି ସେ କହିଲେ, “ଶୀଘ୍ର କାଇଷ୍ଟର୍, ଡକାୟତଦଳ ମୋଟେ ପଚାଶ ଗଜ ପଛରେ ।” ପ୍ରକୃତରେ ପଛରୁ କେତେଗୁଡ଼ାଏ ଘୋଡ଼ାଟାପୁର ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା ।

ଡିକ୍ କହିଉଠିଲେ, "ଶୀଘ୍ର ଭିତରକୁ ଚାଲିଆସ । କିଏ – ତୁମେ ଶିଲିଟୋ ?"

ଡିକ୍‌ଙ୍କର ଦି'ଜଣ ଲୋକ ଉପରୁ ତଳକୁ ଧାଇଁଆସିଲେ । ହାତରେ ବନ୍ଧୁକ ଧରିଥାନ୍ତି ।

ରିଉବେନ୍ ଚାରିଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ପଚାରିଲେ, "ଜିମ୍ କୁଆଡ଼େ ଗଲା ?"

ଡିକ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, "ପ୍ରାୟ ଦଶ ମିନିଟ୍ ହେଲା ସେ ବାହାରକୁ ଗଲା । ମୁଁ ଭାବୁଛି ସେ ଆପଣଙ୍କ ଘୋଡ଼ା କଥା ବୁଝିବା ପାଇଁ ଯାଇଛି । କେହି ଲୋକ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ଶିଶୁର ଯତ୍ନ ନେଲାପରି ସେ ଘୋଡ଼ାର ଯତ୍ନ ନିଏ ।"

"ଭଗବାନ୍ କରନ୍ତୁ– ଡକାୟତମାନେ ତାକୁ ଘୋଡ଼ାଶାଳରେ ଦେଖି ତା ବେକ କାଟି ନ ଦିଅନ୍ତୁ । ସେ ମୋର ଅତି ବିଶ୍ୱସ୍ତ । ତାର କିଛି ଅନିଷ୍ଟ ହେଲେ ମୁଁ ସହିପାରିବି ନାହିଁ । ମୁଁ ଏବେ ଉପରକୁ ଯାଇ ଦେଖେ ।"

ରିଉବେନ୍ ଉପର ମହଲାର ଝରକା ପାଖକୁ ଗଲେ । ଝରକା ପାଖରୁ ଟିକିଏ ଛଡ଼ାରେ ଠିଆହେଲେ । ବାହାର ଅଗଣାରେ କାହାକୁ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲେ ନାହିଁ । ସେ ଝରକା ପାଖକୁ ଲାଗିଯିବାକୁ ବାହାରିଲାବେଳକୁ ତଳୁ କୌଣସି ଭାରୀ ଜିନିଷ ପଡ଼ିବାର ଭୀଷଣ ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା । ତା ପରେ ପରେ ଜୋର୍ ପାଟି ଶୁଭିଲା । ସେ ପୁଣି ତଳକୁ ଧାଇଁଗଲେ ।

ସେତେବେଳକୁ ଡକାୟତଦଳ ଘର ପଛ ପାଖକୁ ବୁଲିଯାଇଥିଲେ । ସେଠି ଗୋଟେ ଛୋଟ ଗଛ ଗଣ୍ଡି ଜାଳକାଠ ହେବାପାଇଁ ପଡ଼ିଥିଲା । ଝରକାର କବାଟ ଭାଙ୍ଗିବାପାଇଁ ସେମାନେ ସେ କାଠଗଡ଼ଟା ଟେକି ଝରକା ଉପରେ ଖୁବ୍ ଜୋର୍‌ରେ ଆଘାତ କଲେ । ପ୍ରଥମ ମାଡ଼ରେ ହିଁ କବାଟଟା କବଜାରୁ ଛିଡ଼ିପଡ଼ିଲା । ସେମାନେ ଝରକା ଆଡ଼କୁ ମାଡ଼ିଆସିଲେ । ତା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଦୁଇଟା ଗୁଳି ପ୍ରାୟ ଏକାବେଳକେ ଫୁଟିଲା । ଡକାୟତଦଳ ଝରକା ଆଡ଼କୁ ଗୁଳିମାରି ଘରଭିତରକୁ ପଶିଆସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲେ । କିନ୍ତୁ ଠିକ୍ ସେତିକିବେଳକୁ ରିଉବେନ୍ ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ତାଙ୍କ ପିସ୍ତଲରୁ ଦୁମ୍‌ଦୁମ୍ କରି ଗୁଳି ଫୁଟିଉଠିଲା ।

ଡକାୟତଦଳର ଜଣକର ଆଖି ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ପୋଷାକ ଉପରେ ପଡ଼ିଗଲା । ସେ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା, "ଏଠି ପୋଲିସ୍ ଅଛନ୍ତି ।" ଆଉ ଜଣେ କହିଉଠିଲା, "ପଳେଇଆସ, ପଳେଇଆସ । ମୁଁ ଭାବୁଛି ଏଟା ସେଇ ବଦ୍‌ମାସ କ୍ୟାପ୍‌ଟେନ୍ । ସେ କେବଳ ତା ଚାକରଟାକୁ ସାଥିରେ ଧରି ଚାରିଆଡ଼େ ବୁଲୁଛି । ସେ ଲୋକଟାକୁ ଦେଖିନେବାକୁ ହେବ– ନ ହେଲେ ସେ ଆମକୁ ଖୁବ୍ ହଇରାଣ କରିବ । କିନ୍ତୁ ଏବେ କିଛି ସମୟ ଲାଗି ସେ ଝରକା ପାଖରୁ ଖସିଆସ ।"

ଲୋକ ଦି'ଜଣକୁ ସେ ଝରକା ପାଖରେ ଜଗାଇଦେଇ ଡିକ୍ କାଇଷ୍ଟର୍ ରିଉବେନଙ୍କ ସାଥିରେ ଆର ବଖରାକୁ ଗଲେ । ସେଠି ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, "ମୁଁ ଭାବିପାରୁନାହିଁ, ୟାପରେ ସେମାନେ କ'ଣ କରିବେ ?"

"ମୋର ଅନୁମାନ ସେମାନେ ଆମକୁ ଏ ଘର ଭିତରେ ପୋଡ଼ି ମାରିଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ– କିନ୍ତୁ ଆମେ ତାର ପ୍ରତିରୋଧ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା । ମିଷ୍ଟର୍ ଶିଲିଟୋ, ଆପଣ ଉପରକୁ ଯାଇ ଘୋଡ଼ାଶାଳ ଉପରେ ଆଖି ରଖନ୍ତୁ । ଆଖି ଆଗରେ କେହି ପଡ଼ିଲେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଗୁଳିକରିବେ । ଆଚ୍ଛା ମିଷ୍ଟର୍ କାଇଷ୍ଟର୍, ଆପଣଙ୍କ ଘର କାନ୍ଥରେ କୋଉଠି କିଛି କଣା ନାହିଁ ?"

ଡିକ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, "ହଁ, ହଁ, ଅଛି– ମୁଁ ସେ କଥା ପୂରାପୂରି ଭୁଲିଯାଇଥିଲି । ଉପର ମହଲା ଘରର ଦିକଡ଼ କାଠଗଡ଼ କାନ୍ଥରେ ଦିଟା କଣା ଅଛି । ଘର ତିଆରି ହେଲା ଦିନରୁ ସେ ଦିଟା ପାଳବିଣ୍ଡା ଦିଆଯାଇ ବନ୍ଦକରାଯାଇଛି ।

ଝରକା ପାଖରେ କାହାକୁ ଦେଖିଲେ ପାଟିକରି ଡାକିବା ପାଇଁ ଚାକର ଦି'ଜଣକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ରିଉବେନ୍ ଆଉ କାଇଷ୍ଟର ଉପର ମହଲାକୁ ଉଠିଲେ ।

ସେଠି ରିଉବେନ୍ ପଚାରିଲେ, "ଆପଣ କିଛି ଦେଖୁ ନାହାନ୍ତି ଶିଲିଟୋ ?"

"ନାଁ କିଛି ନାହିଁ । ସେମାନେ ବୋଧହୁଏ ପଳାଇଯାଇଛନ୍ତି ।"

"ମୁଁ ଭାବୁଛି ସେମାନେ ତା କରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଦଶ ବାରଜଣ ଅଛନ୍ତି । ତା ଭିତରୁ ଜଣେ ଦି'ଜଣଙ୍କ ଦେହରେ ଗୁଳି ବାଜିଥାଇପାରେ ।"

ଡିକ୍ କଣାରୁ ପାଳବିଣ୍ଡାଗୁଡ଼ା କାଢ଼ିଦେଇ କହିଲେ, "ସେମାନେ ପୁଣି ଆସିଲେ ଭଲହୁଅନ୍ତା ।" ରିଉବେନ୍ କଣା ପାଖକୁ ଯାଇ ବାହାରକୁ ଚାହିଁଲେ– କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଆକ୍ରମଣକାରୀଙ୍କର ଚିହ୍ନ ନାହିଁ । ଟିକିଏ ପରେ କେତେଗୁଡ଼ାଏ କଳା କଳା ମୂର୍ତ୍ତି ଦେଖାଗଲା । ସମସ୍ତେ କିଛି ଜିନିଷ ଧରିଥାନ୍ତି ।

ରିଉବେନ୍ କହିଲେ, "ସେମାନେ ଶୁଖିଲା କାଠ ହାଣୁଥିଲେ । ଦେଖ, ମୁଁ ଯାହା କହୁଥିଲି ସତ । ସେମାନେ ଆମକୁ ଧୂଆଁରେ ଅଣନିଶ୍ୱାସୀ କରି କିମ୍ବା ନିଆଁରେ ପୋଡ଼ି ମାରିବାର ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ମୋ ମତରେ ତାଙ୍କୁ ଠିକଣା ଶିକ୍ଷା ଦେବାର ବେଳ ଆସିଛି ।"

"ଦେଖ, ଦେଖ..." ହଠାତ୍ ଘୋଡ଼ାଶାଳ ଆରପାଖେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଲୁଅ ଦେଖି ସମସ୍ତେ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ହୋଇଉଠିଲେ । ଶିଲିଟୋ କହିଲେ, "ବଦ୍‌ମାସ୍‌ଗୁଡ଼ା ଘୋଡ଼ାଶାଳରେ ନିଆଁ ଲଗାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ।"

ଡିକ୍ ପଚାରିଲେ, "ଆମେ କ'ଣ କରିବା ? ପଦାକୁ ବାହାରିଯାଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବା ? ତୁମେ ଯଦି କହିବ, ମୁଁ ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି ।"

ରିଉବେନ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, "ନାଁ, ଆମେ ପଦାକୁ ବାହାରିଲା ମାତ୍ରେ ସେମାନେ ଆମକୁ ଗୁଳିକରି ମାରିଦେବେ । ସେମାନେ ନିଶ୍ଚୟ ଅନୁମାନ କରିଥିବେ, ଆମ ଭିତରୁ କେହି ଝରକା ପାଖରେ ଅଛନ୍ତି– ତା ହୋଇନଥିଲେ ସେମାନେ ଘୋଡ଼ାଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ପୋଡ଼ି ମାରି ନ ଦେଇ ନେଇଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥାନ୍ତେ । ଆମେ ଯଦି ଖାଲି ଘୋଡ଼ା ଉପରେ ବସିଥାନ୍ତେ ତେବେ ତାଙ୍କର ଦି'ଗୁଣ ଲୋକ ଥିଲେ ବି ମୁକାବିଲା କରିବାକୁ ବାହାରି ଯାଇଥାନ୍ତେ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତ କାହିଁ ଦେଖୁନାହିଁ ! ସେମାନେ ଘର ସେ ପାଖକୁ ଯାଇଥିବେ ନିଶ୍ଚୟ ।"

ରିଉବେନ୍ ଗୋଟାଏ କଣା ପାଖରେ ଯାଇ ଠିଆହେଲାମାତ୍ରେ ସେଇ କଳାକଳା ମୂର୍ତ୍ତିଗୁଡ଼ାକୁ ପୁଣି ଦେଖିପାରିଲେ । ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥିରକରି ଗୁଳି ଚଳାଇଲେ । ଗୋଟେ କରୁଣ ଚିତ୍କାର ଶୁଣାଗଲା– ଆଉ ଗୋଟେ ଲୋକ ଦୁଲ୍‌କରି ଭୂଇଁରେ ପଡ଼ିଗଲା । ଅନ୍ୟମାନେ ଯାହା ଧରିଥିଲେ ତାକୁ ଫିଙ୍ଗିଦେଇ ପଳାଇଲେ । ତିନିମିନିଟ୍ ପରେ ଗୋଟେ ଗର୍ଜନ ଶୁଣାଗଲା ।

"ଦେଖ ପୋଲିସ୍‌ବାଲା, ଆଉ କାଇଷ୍ଟର, ଆଜି ରାତିର ଏ ଘଟଣାପାଇଁ ତୁମକୁ ସୁଧମୂଳ ସହ ପରିଶୋଧ କରିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ଏ କଥା ନିୟମ କରି କହୁଛି– ଆଉ ବିଲ୍ ଫଦର୍‌ଗିଲ୍ କେବେ ତା କଥା ଭୁଲେନାହିଁ । ଏଥର ତୁମ ପାଳି ପଡ଼ିଗଲା– କିନ୍ତୁ ଆରଥରକୁ ମୋ ପାଳି– ଆଉ ସେତେବେଳକୁ ସାବଧାନ ଥିବ ।"

ତାର ଉତ୍ତରରେ ଯେଉଁଆଡ଼ୁ ଶବ୍ଦଟା ଆସୁଥିଲା ସେଇ ଦିଗକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ରିଉବେନ୍ ଗୋଟାଏ ଗୁଳି ଫୁଟାଇଲେ । ମିନିଟ୍‌କ ପରେ ଘୋଡ଼ାଟାପୁର ଶବ୍ଦ ଦୂରରୁ ଦୂରକୁ ଚାଲିଯିବା ଶୁଣାଗଲା । ଶିଲିଟୋ ଆନନ୍ଦରେ କହିଉଠିଲେ, "ସେମାନେ ପଳାଇଗଲେ ।"

ଡିକ୍ କହିଲେ, "ଆମକୁ ଘରୁ ପଦାକୁ ବାହାର କରିବାକୁ ଏଟା ଗୋଟାଏ ଫନ୍ଦି ହୋଇଥାଇପାରେ ।" ରିଉବେନ୍ କହିଲେ, "ନାଁ, ମୁଁ ତା ଭାବୁନାହିଁ । ଗୋଟେ ଦଳକୁ ପଠାଇଦେଇ ବାକି ଲୋକଙ୍କୁ ନେଇ ଆମକୁ ଆକ୍ରମଣ କଲାଭଳି ସେମାନେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ନୁହନ୍ତି । ମୁଁ ଭାବୁଛି ସେମାନେ ପଳାଇଯାଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି, ଆମେ ତାଙ୍କ ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଇବା ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ଘୋଡ଼ାଶାଳରେ ନିଆଁ ଲଗାଇଦେଇଛନ୍ତି । ଯାହାହେଉ ଆମେ ଯାଇ ଚାରିଆଡ଼େ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇ ଦେଖିବା ।" ସେତେବେଳକୁ ଘୋଡ଼ାଶାଳଟା ହୁହୁ ହୋଇ ଜଳୁଥାଏ ।

ତିନିଜଣଯାକ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇଲେ । ତଳେ ଚାକର ଦିଜଣ ଥିଲେ । ସମସ୍ତେ ମିଶି କବାଟ ପାଖରେ ଗଦା କରିଥିବା ଚଉକି, ଟେବୁଲ ଆଦି ଆଡ଼େଇ କବାଟଟା ଖୋଲିଲେ ।

ରିଉବେନ୍ କହିଲେ, "ଆମେ ଘର ସେ ପାଖକୁ ହଠାତ୍ ଯିବା ନାହିଁ । ସେ ପାଖେ ନିଆଁ ଆଲୁଅରେ ଆମେ ଦେଖାପଡ଼ିଯିବା । ଆଗେ ଚାରିଆଡ଼ ଦେଖିନେବା । ମୁଁ ଭାବୁଛି ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣେ ଦିଜଣ ହୁଏତ କେଉଁଠି ପାଖରେ ଲୁଚିଛପି ରହିଥାଇପାରନ୍ତି । ଆମେ ଆଲୁଅକୁ ଗଲେ ଆମକୁ ଦେଖି ଗୁଳି କରିପାରନ୍ତି । ମୁଁ ତୁମ ଲୋକରୁ ଜଣକୁ ନେଇ ଗୋଟେ ପାଖ ଦେଖିବି, ତୁମେ ତିନିଜଣ ଆର ପାଖକୁ ଯାଅ ।"

ପନ୍ଦର ମିନିଟ୍ ପରେ ଦିଦଳଯାକ ଘୋଡ଼ାଶାଳ ପାଖରେ ଏକାଠି ହେଲେ । ସେତେବେଳକୁ ନିଆଁର ଶିଖା କମିଯାଇଥାଏ । ଛାତଟା ପୂରା ପୋଡ଼ି ପାଉଁଶ ହୋଇଯାଇଥାଏ– କେବଳ ଖୁଣ୍ଟଗୁଡ଼ା ଠିଆହୋଇଥାଏ । ସେଥିରେ ବି ନିଆଁ ଲାଗି ଜଳୁଥାଏ । ରିଉବେନ କହିଲେ, "ବିଚରା ଜିମ୍ ତା ଭିତରେ ପୋଡ଼ି ପାଉଁଶ ହୋଇ ଯାଇଛି କି କ'ଣ ମୁଁ ଭାବିପାରୁନାହିଁ ।"

"ଭଗବାନ୍‌ଙ୍କ ଦୟାରୁ ତା ହୋଇନଥାଉ । ମୋର ଆଶା ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଖସିଯାଇଥିବ । ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ, ସେତିକିବେଳେ ସେ ପଳାଇଯାଇଥିବ । ପାଖରେ କେଉଁଠି ଲୁଚି ରହିଥାଇପାରେ । ଅବସ୍ଥା କି ପ୍ରକାର ସଠିକ୍ ନଜାଣି ଏଠିକି ଆସିବାକୁ ଭୟ କରୁଥିବ ।" ଯା କହି ରିଉବେନ୍ ଜୋର୍‌ରେ କୁ-ଉ-ଉ କରି ଗୋଟେ ଶବ୍ଦ କଲେ । ମିନିଟିଏଯାଏଁ ସେମାନେ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ଠିଆହେଲେ– କିନ୍ତୁ କିଛି ଉତ୍ତର ଆସିଲା ନାହିଁ ।

ଡିକ୍ କହିଲେ, "ସକାଳ ହେବା ଆଗରୁ କିଛି କରିହେବ ନାହିଁ । ଏବେ ଏଠି ଏପଟ ସେପଟ ହେବାରେ କିଛି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ । ବଡ଼ିସକାଳୁ ମୁଁ ରିଆଟ୍‌ସନ୍‌ଙ୍କ ଖମାରକୁ ବାହାରିଯିବି । ସେଠି ତୁମର ଦିଜଣ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି । ସେ ଦିଜଣ, ଉଆଟ୍‌ସନ୍ ଦିଜଣ ଆଉ ଆମେ ସମସ୍ତେ କେତେଟା ଘୋଡ଼ା ଯୋଗାଡ଼ କଲା ପରେ ଡକାୟତ ଦଳର ପିଛା ଧରିବା । ତୁମେ କ'ଣ କହୁଛ ?"

ଘରଆଡ଼କୁ ଫେରୁ ଫେରୁ ରିଉବେନ୍ କହିଲେ, "ତୁମକୁ ସାଥିରେ ନେବା ମୋର ଠିକ୍ ହେବନାହିଁ । ଏଇ ସୟତାନ୍‌ଗୁଡ଼ାଙ୍କ ପାଖରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ଅଛି ଆଉ ସେମାନଙ୍କର ଗୁଳିଚାଳନା ଅବ୍ୟର୍ଥ । ଆମର ସଂଖ୍ୟା ଯଥେଷ୍ଟ ନ ହେଲେ ସେମାନେ ଆମ ସାଥିରେ ପ୍ରାଣମୂର୍ଚ୍ଛା ଲଢ଼େଇ କରିବେ । ଆମକୁ ମାରି ନ ପାରିଲେ ବି ଖୁବ୍ ହଇରାଣ

କରିବେ । ତୁମେ ସାଧାରଣ ଲୋକମାନେ ଏପରି ଦୁଃସାହସିକ ଆଉ ବିପଦପୂର୍ଣ୍ଣ କାମରେ ଯିବା ମୋଟେ ଠିକ୍ ହେବନାହିଁ ।”

ହଠାତ୍ ଚିତ୍କାର କରି ଶିଲିଟୋ କହିଉଠିଲେ, “ଏଇ ଶୁଣ, ସେମାନେ ପୁଣି ଫେରିଆସୁଛନ୍ତି ।”

ରାତିର ପବନରେ ଘୋଡ଼ା ଦୌଡ଼ିଆସୁଥିବାର ଶବ୍ଦ ଦୂରରୁ ଶୁଣାଗଲା । ରିଉବେନ୍ କହିଲେ, “ସେମାନେ ଡକାୟତଦଳ ବୋଲି ମୋର ମନେହୁଏନା । ଥରେ ଏଠୁ ଚାଲିଯିବା ପରେ ସେମାନେ ପୁଣି ଫେରିବାର କିଛି କାରଣ ନାହିଁ । ତା’ଛଡ଼ା ସେମାନେ ଜାଣିଥିବେ ଯେ ଆମେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଥିବା ।”

“ଆଉ କିଏ ହୋଇପାରେ ମୁଁ ଭାବିପାରୁନାହିଁ । ଯାହାହେଉ, ଆମର ବନ୍ଧୁକ ସବୁ ଗୁଳିଭରା ହୋଇ ରହିଛି, ଆଉ ସେମାନେ ଯଦି ଫେରିଆସନ୍ତି ତେବେ ଆହୁରି ଭଲ ।”

ହଠାତ୍ ଖୁବ୍ ଜୋର୍‌ରେ କୁ-ଉ-ଉ ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା । ରିଉବେନ୍ କହିଉଠିଲେ “ସେ ଜିମ୍ । ହଜାରେ ଲୋକ ଭିତରୁ ମୁଁ ତାର ସ୍ୱର ଜାଣିପାରିବି । ଡକାୟତମାନେ ଆସିବା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ସାହାଯ୍ୟ ଆଣିବାପାଇଁ ଚାଲିଯାଇଥିବ । କିନ୍ତୁ ଠିକ୍ ସମୟରେ ସେ କେମିତି ଏ କାମ କରିପାରିଲା ମୁଁ କିଛି ଭାବିପାରୁନାହିଁ ।”

ଆଗନ୍ତୁକମାନେ ଆଲୁଅକୁ ଆସିବାରୁ ସେ ପୁଣି କହିଉଠିଲେ, “ଆରେ, ଏ ତ ୱାଟ୍‌ସନ୍ ଆଉ ମୋ ଲୋକ ଦିଜଣ !”

ଘୋଡ଼ା ଉପରୁ ଡେଇଁପଡ଼ି ଜଣେ ପଚାରିଲେ, “ସବୁ ନିରାପଦ ତ ?”

“ହଁ, ସବୁ ନିରାପଦ” – ରିଉବେନ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲେ । “ଡକାୟତମାନେ ଆମକୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବା ଖବର ଜିମ୍ ତୁମକୁ ଯାଇ କହିଲା ?”

“ହଁ । ଯୋଗକୁ ଜିମ୍ ଯେତେବେଳେ ଘୋଡ଼ାରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲା, ଆମେ ସେତେବେଳକୁ ବସି ଗପସପ କରୁଥିଲୁ । ତେଣୁ ମୋଟେ ବିଳମ୍ବ ନକରି ବାହାରିପଡ଼ିଲୁ ।”

ରିଉବେନ୍ ବିସ୍ମିତ ହୋଇ କହିଉଠିଲେ, “ଘୋଡ଼ାରେ ଚଢ଼ି ଯାଇଥିଲା ? ଜିମ୍, ତୁ ଘୋଡ଼ା ପାଇଲୁ କେଉଁଠୁ ?”

“ଆପଣଙ୍କ ଘୋଡ଼ାରେ ଚଢ଼ି ଚାଲିଗଲି ।”

“କଣ କହିଲୁ– ମୋ ଘୋଡ଼ା ? ଟାର୍‌ଟାର୍ ତେବେ ନିରାପଦ ଅଛି ? ମୁଁ ତ ଭାବିଥିଲି ସେ ଏଇ ନିଆଁ ଭିତରେ ପୋଡ଼ି ପାଉଁଶ ହେଇଯାଇଛି । ତାକୁ ତୁ କେମିତି ବାହାରକୁ ନେଲୁ ?”

ଜିମ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲା, “ ଜିମ୍ ଘୋଡ଼ାଶାଳ ଭିତରେ ଥିଲା ଆଜ୍ଞା । ଡକାୟତଗୁଡ଼ା ଆସିଲେ । ସେମାନେ ଖୁବ୍ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବାଯାଏ ଜିମ୍ କିଛି ଶୁଣିପାରିଲା ନାହିଁ । ସେତେବେଳେ ପଳେଇଯିବାକୁ ଆଉ ବେଳ ନଥିଲା । ଡକାୟତଗୁଡ଼ା ଯେତେବେଳେ କବାଟ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ଗଲେ ଜିମ୍ ଘୋଡ଼ାଶାଳ କବାଟ ଖୋଲି ଘୋଡ଼ା ତିନିଟାକୁ ବାହାରକୁ ନେଇଆସିଲା ।”

ଡିକ୍ ଆନନ୍ଦରେ ଚିତ୍କାର କରି କହିଉଠିଲେ, “ କ'ଣ କହୁଛ ? ମୋ ଘୋଡ଼ାକୁ ବି ତୁମେ ବାହାରକୁ ନେଇଯାଇଥିଲ ? ପ୍ରକୃତରେ ଜିମ୍ ତୁମେ କେଡ଼େ ଭଲ !”

ଜିମ୍ ତାଙ୍କ କଥାଆଡ଼େ ନଜର ନଦେଇ କହିଲା, “ ଜିମ୍ ଅନ୍ୟ ଘୋଡ଼ା ଦିଟାକୁ ଖଣ୍ଡେବାଟ ନେଇଯାଇ ଛାଡ଼ିଦେଲା । ଘର ପାଖରୁ ବେଶି ଦୂର ନୁହେଁ । ତା'ପରେ ଜିମ୍ ଟାର୍‌ଟାର୍ ଉପରେ ବସି ପବନ ବେଗରେ ଉଆଟ୍‌ସନ୍‌ଙ୍କ ଖମାର ଆଡ଼କୁ ଚାଲିଲା ।”

“ ସାବାସ୍ ଜିମ୍, ତୁ ଚମତ୍କାର କାମ କରିଛୁ । ଏବେ ଆମେ କ'ଣ କରିବା, ସେ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବା ।”

ସମସ୍ତେ ପୁଣି ଘରଭିତରକୁ ଚାଲିଲେ । ନିଆଁରେ ଆଉ କିଛି କାଠ ପକାଗଲା । ଡିକ୍‌ଙ୍କର ଜଣେ ଚାକର ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ଖାଇବା ଜିନିଷ ରଖିଦେଇ ଚା କରିବାକୁ ଗଲା । କ'ଣ କରାଯିବ ଅନ୍ୟମାନେ ସେ ବିଷୟରେ ବିଚାର ଆଲୋଚନା କରିବାରେ ଲାଗିଲେ । ସମସ୍ତେ ଏକମତ ହେଲେ ଯେ, ଡକାୟତ ଦଳକୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବା କଥା ଚିନ୍ତା କରିବା ଆଗରୁ ଆହୁରି ସାହାଯ୍ୟ ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ଡକାୟତଦଳକୁ ଖୋଜି ମାରିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିଲେ । ତେଣୁ ଠିକ୍ ହେଲା– ଡିକ୍, ଶିଲିଟୋ ଆଉ ଉଆଟ୍‌ସନ୍ ଦୁହେଁ ପାଖଆଖ ଖମାରକୁ ଯାଇ ସାହାଯ୍ୟ ଯୋଗାଡ଼ କରିବେ ।

ଦୁଇ

ରାତି ପାହିଲାମାତ୍ରେ ଦଳର ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ହୋଇ ବାହାରିପଡ଼ିଲେ । ଜିମ୍ ଆଗରେ ବାଟ କଢ଼ାଉଥାଏ । ଘୋଡ଼ାଗୁଡ଼ାକ ବେଶ୍ ଚଞ୍ଚଳ ଚାଲିଥାନ୍ତି । କିଛିଦୂରଯାଏ ଦସ୍ୟୁଦଳର ଚିହ୍ନ ବେଶ୍ ପରିଷ୍କାର ଥିଲା, ଆଉ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ସୁବିଧା ହେଲା । ପାଞ୍ଚ ମାଇଲ୍ ଯିବା ପରେ ପାଦଚିହ୍ନ ଜଣେ ମେଣ୍ଢାରଖୁଆଳର କୁଡ଼ିଆ ଆଡ଼କୁ ପଡ଼ିଥିବା ଦେଖାଗଲା । ସେମାନଙ୍କ ଡାକ ଶୁଣି ଲୋକଟା ବାହାରକୁ ଆସିଲା ।

“ କାଲି ରାତିରେ ଡକାୟତଦଳ ତୁମ ଏଠିକି ଆସିଥିଲେ ? ସେମାନେ କେଉଁ ଦିଗରେ ଯାଇଥିବେ ତାଙ୍କ କଥାବାର୍ତ୍ତାରୁ କିଛି ଜାଣିପାରିନାହଁ ?”

ଲୋକଟା ଉତ୍ତର ଦେଲା, "ନାଁ । ଭାବନ୍ତୁ ନାହିଁ ଯେ ସେମାନେ ଏତେ ବୋକା । ଯଦି ବା କିଛି କହିଥାନ୍ତି, ତେବେ ଭାବନ୍ତୁ ନାହିଁ ମୁଁ ଏତେ ବୋକା ଯେ ତାଙ୍କ କଥା ପଦାରେ ପକାଇଦେବି ।"

ଜିମ୍ କହିଲା, "ମୁଁ କହୁଛି ଆଜ୍ଞା, ଏ ଲୋକଟା ଡକାୟତମାନଙ୍କ ପାଦଚିହ୍ନ ଉପରେ ତା ମେଣ୍ଢାପଲ ଓଡ଼େଇ ନେଇଛି । ସବୁ ଚିହ୍ନ ଲିଭିଯାଇଛି । ସେମାନେ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ କିଛି କହିହେବ ନାହିଁ ।"

ଶେଷରେ ସେମାନେ ହତାଶ ହେଲେ । ମେଣ୍ଢାପଲଙ୍କ ଚିହ୍ନ ଅନୁସରଣ କରି ପ୍ରାୟ ତିନି ମାଇଲ ଯିବା ପରେ ମେଣ୍ଢା ଚରୁଥିବାର ଦେଖିଲେ । କିନ୍ତୁ କେଉଁଠି ହେଲେ ଘୋଡ଼ାରେ ଚଢ଼ି ଯାଇଥିବା ଲୋକଙ୍କର ସଂକେତ ପାଇଲେ ନାହିଁ ।

ଡିକ୍ କାଇଷ୍ଟର୍‌ଙ୍କ ଖମାର ଉପରେ ଡକାୟତମାନେ ପୁଣି ଆସି ଆକ୍ରମଣ କରିବାର ଯଥେଷ୍ଟ ସମ୍ଭାବନା ଥିଲା । କାରଣ ସେ ରାତିରେ ସେମାନେ ଯେଉଁ ଦଶା ଭୋଗିଲେ ତାର ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବାପାଇଁ ସେମାନେ ଆସିବା ସମ୍ଭବ । ତେଣୁ ଦିଜଣ କନେଷ୍ଟବଲ୍‌ଙ୍କୁ କାଇଷ୍ଟର୍‌ଙ୍କ ଖମାରରେ ରଖାଇଦେଇ ରିଉବେନ୍ ତାଙ୍କ ପ୍ରଧାନ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟକୁ ଫେରିଲେ । ବେଶ୍ କିଛି ଦିନ ହେଲା ସେ ଅନୁପସ୍ଥିତ ଥିଲେ । ଫେରିବା ପରଦିନ ସଂଧ୍ୟାରେ ସେ ଜିମ୍‌କୁ ତାଙ୍କ କୋଠରିକୁ ଡାକିଲେ । କହିଲେ, "ଜିମ୍, ଏଇ ଡକାୟତଗୁଡ଼ାଙ୍କର ଆଡ୍‌ଡ଼ା କେଉଁଠି ଖୋଜି ବାହାର କରିବାର ସବୁଠୁ ଭଲ ବାଟ କ'ଣ କହ । ଆମେ ସେ କାମରେ ବାହାରିପଡ଼ିଲେ କେମିତି ହୁଅନ୍ତା ?"

"ମୋତେ ଯାହା ଦିଶୁଛି, ସବୁଠୁ ଭଲ ଯୋଜନା ହେଲା ମୁଁ ଇଉରୋପୀୟମାନେ ରହୁଥିବା ଅଞ୍ଚଳ ବାହାରକୁ ଯାଇ ଖୋଜିବି । ଯଦି ତାଙ୍କ ଘୋଡ଼ାଟାପୁର ଚିହ୍ନ ପାଇଲି, ତାକୁ ଅନୁସରଣ କରିବି । ଲୋକଙ୍କୁ ମାରି ଲୁଟିକରି ସେମାନେ କେଉଁଆଡ଼େ ଯାଆନ୍ତି ମୋତେ ଜଣା । ମୁଁ ଭଲଭାବେ ଦେଖିଲେ ସେମାନଙ୍କ ବାଟ ପାଇପାରିବି । ତାପରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବି । ସେମାନେ ଯେଉଁଠି ରହୁଥିବେ ତା ପାଖରେ ନିଶ୍ଚୟ ପାଣି ଥିବ– ତାହା ମୋତେ ବାଟ ଦେଖାଇବ । କ୍ୟାପ୍‌ଟେନ୍, କିନ୍ତୁ ତରତର ହେବା ଦରକାର ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ ପାଇବା ପାଇଁ ମୋର ଡେରି ହୋଇପାରେ । କେତେଦିନ ଯିବ କହିହେଉନାହିଁ । ଆପଣ କହିଲେ ମୁଁ ଯିବି ।"

"ଦେଖେ ଜିମ୍, ତୋତେ ମୁଁ ଛାଡ଼ିଦେଇ ପାରିବି ନାହିଁ । ମୋର ବହୁତ ଅସୁବିଧା ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏଇ ସଇତାନ୍‌ଗୁଡ଼ାଙ୍କର ଆଡ୍‌ଡ଼ା ଖୋଜି ବାହାର କରିପାରିଲେ ତୁ ମୋ ପାଇଁ ଆଉ ଏଠିକା ବାସିନ୍ଦାଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟେ ବଡ଼ କାମ କରିପାରିବୁ ।"

– "ଜିମ୍ ଅନ୍ୟ କାହା କଥା ଚିନ୍ତା କରେ ନାହିଁ– ସେ କେବଳ ତାର କ୍ୟାପ୍ଟେନ୍‌ଙ୍କ କଥା ଚିନ୍ତାକରେ । ମୁଁ ଯିବି ଆଉ ସେମାନଙ୍କୁ ଖୋଜି ବାହାରକରିବି ।"

"ସାବଧାନ ଜିମ୍ –ସେମାନଙ୍କ ସାଥିରେ ଗଣ୍ଡଗୋଳ କରବୁ ନାହିଁ । ତୁ ଯଦି ସେମାନଙ୍କ ହାତରେ ପଡୁ ଆଉ ପୋଲିସ୍ ସାଥିରେ ତୁ ସଂପୃକ୍ତ ବୋଲି ସେମାନେ ଜାଣିପାରନ୍ତି, ତେବେ ତୋତେ କୁକୁର ପରି ଗୁଳିକରି ମାରିଦେବେ ।"

"ସେମାନେ କିଛି ଜାଣି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଆପଣ ମୋ ପାଇଁ ମୋଟେ ଭୟ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ଗଲେ କିଏ ଘୋଡ଼ା କଥା ବୁଝିବ ?"

"ମୁଁ ଜଣେ ପୋଲିସ୍‌କୁ ମୋର ଅର୍ଡ଼ର୍‌ଲି କରି ରଖିବି ଆଉ ସେ ଘୋଡ଼ା କଥା ବୁଝାବୁଝି କରିବ ।"

ଜିମ୍‌ର ମୁହଁ ଭଙ୍ଗୀରୁ ଜଣାଗଲା ଯେ କୌଣସି ଇଉରୋପୀୟ ଗୋରାଲୋକ ଟାରଟାର୍‌ର ଯତ୍ନ ନେଇପାରିବ ବୋଲି ତାର ଭରସା ନାହିଁ । ସଂଧ୍ୟାର ବାକିତକ ସମୟ ସେ ରନ୍ଧାରନ୍ଧି କାମରେ ଲାଗିଲା । ସକାଳୁ ଉଠି ସେ ଚାଲିଗଲା ।

ଗୋଟାଏ ସପ୍ତାହ ପରେ ରିଉବେନ୍ ପୁଣି ଖମାର ସବୁ ଦେଖିବାକୁ ବାହାରିଗଲେ । ଏ ଭିତରେ ସେ ଆଉ ଡକାୟତମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କିଛି ଖବର ପାଇଲେ ନାହିଁ । ଡିକ୍ କାଇଷ୍ଟର୍‌ଙ୍କ ଘର ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ ପରଠାରୁ ଆଉ କେଉଁଠି ଆକ୍ରମଣ ହୋଇନଥିଲା । ଦିନେ ରାତିରେ ସେ ଠିକ୍ ଶୋଇବାକୁ ଗଲାବେଳକୁ କେହି ଜୋର୍‌ରେ କବାଟ ବାଡ଼େଇଲା । ସେଠିକା ବାସିନ୍ଦାମାନେ ଏବେ ଖୁବ୍ ସାବଧାନ ହୋଇ ରହୁଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ଉପର ମହଲାର ଗୋଟେ ଝରକା ଖୋଲାହେଲା । ଉପରୁ ଜଣେ ପଚାରିବାର ରିଉବେନ୍ ଶୁଣିଲେ, "କିଏ ? କ'ଣ ଦରକାର ?"

ତଳୁ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଲା, "କ୍ୟାପ୍ଟେନ୍ ହୁଇଟ୍‌ନି ଏଠି ଅଛନ୍ତି ?"

"ହଁ –ତାଙ୍କ ପାଖରେ କିଛି କାମ ଅଛି କି ?"

"ହଁ, ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଚାହେଁ ।"

ମିନିଟ୍‌କ ଭିତରେ ଦରଜା ଖୋଲି ରିଉବେନ୍ କହିଲେ, "ମୁଁ କ୍ୟାପ୍ଟେନ୍ ହୁଇଟ୍‌ନି । କ'ଣ, କଥା କ'ଣ ?"

"ଆନନ୍ଦର କଥା– ଆପଣଙ୍କୁ ଭେଟିଲି ଆଜ୍ଞା । ଆର ଖମାରରେ ସେମାନେ ମୋତେ କହିଲେ କାଲି ଆପଣ ଏଠି ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଏବେ ଆପଣ ଏଠି ଥିବେ କି ନାହିଁ ସେମାନେ କହିପାରିଲେ ନାହିଁ । ମୁଁ ଏଠୁ ପ୍ରାୟ କୋଡ଼ିଏ ମାଇଲ୍ ଦୂରରେ ମେଣ୍ଢା ରଖିଛି ଆଜ୍ଞା । ଆଜି ଉପରବେଳା ଠିକ୍ ମୁଁ ମୋ କୁଡ଼ିଆକୁ ଫେରିଲା ବେଳକୁ ଜଣେ କଳାଲୋକ ଧାଇଁ ଧାଇଁ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା । ଜାଗାଟା ନିରୋଳା । ମୁଁ ଭାବିଲି ଆଉ

ଲୋକ ଥାଇପାରନ୍ତି । ତେଣୁ ଭୟରେ ମୁଁ ମୋ ବନ୍ଧୁକଟା ଆଡ଼କୁ ହାତ ବଢ଼ାଇଲି । ଏତିକିବେଳେ ସେ କହିଲା, “ମୋତେ ମାରନାହିଁ । ମୁଁ ତୁମର ବନ୍ଧୁ । ମୋ ନାଁ ଜିମ୍ । ମୁଁ ପୋଲିସ୍ ବିଭାଗର କ୍ୟାପ୍ଟେନ୍ ହୁଇଟ୍ନିଙ୍କ ପାଖେ ଚାକିରି କରେ । ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଜାଣ ?”

ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଜାଣିଥିବା କଥା କହିଲି ।

କଳାଲୋକ ଜଣକ ପଚାରିଲା, ଏବେ ସେ କେଉଁଠି ଜାଣ ? ମୁଁ ସଠିକ ଜାଣେନାହିଁ ବୋଲି କହିଲି । କିନ୍ତୁ ମୋ ସାଥି ସଉଦା ନେବାପାଇଁ ଦି’ଦିନ ଆଗରୁ ଏଠିକି ଆସିଥିଲା । ସେଦିନ ସକାଳେ ଆପଣ ଏଠିକି ଆସିଥିବା କଥା ସେ ଶୁଣିଥିଲା ବୋଲି ସେ କଳା ଲୋକକୁ କହିଲି । ସେ କହିଲା, “ଠିକ୍ ଅଛି—ତୁମେ ଯେତେ ଚଞ୍ଚଳ ପାର ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଅ ।” ମୁଁ କହିଲି, “ଧନ୍ୟବାଦ...କିନ୍ତୁ କାହିଁକି ଯିବି ?” ସେ କହିଲା, “ମୁଁ ଡକାୟତମାନଙ୍କର ସନ୍ଧାନ ପାଇଛି । ତୁମେ ଯାଇ କ୍ୟାପ୍ଟେନ୍‌ଙ୍କୁ ଖବର ଦେବ କାଲି ରାତି ପାହିବା ଆଗରୁ ସେମାନେ ଡୋନାଲ୍ଡ୍‌ଙ୍କ ଘର ଆକ୍ରମଣ କରିବେ । ବୁଝିଲ ତ ?”

ମୁଁ ପଚାରିଲି, “ତୁମେ ସଠିକ୍ ଜାଣ ?” ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲା, “ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ନିଶ୍ଚିତ । ସେମାନେ ଏ ବିଚାର କରିବା ମୁଁ ଶୁଣିଛି ।”

ମୁଁ ଏ ଡକାୟତଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ବିଷପରି ଘୃଣାକରେ । ତେଣୁ ମୁଁ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଘୋଡ଼ାରେ ଖମାରକୁ ଆସି ମୋ ମାଲିକଙ୍କୁ ଏକଥା କହିଲି । ସେ ମୋତେ ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ । କହିଲେ ଯେ ଆପଣ ଏଇ ପାଖରେ କୋଉଠି ଥିବେ । ମୁଁ ତିନି ଜାଗାକୁ ଗଲି ଶେଷ ଜାଗାରେ ସେମାନେ ମୋତେ କହିଲେ ଆପଣ ଏଇଠି ଥିବେ ।”

“ବହୁତ ଧନ୍ୟବାଦ, ଡୋନାଲ୍ଡ୍‌ସ୍ ! ଆଚ୍ଛା ଜାଗାଟା ଏଠୁ କେତେ ଦୂର ହେବ ?”

ଖମାର ମାଲିକ କହିଲେ, “ପଞ୍ଚତିରିଶ ମାଇଲ୍ । ତାହା ବାର୍‌କର୍‌ଙ୍କ ଖମାର ପାଖରୁ ଦଶ ମାଇଲ୍, ଆଉ ବାର୍‌କର୍‌ଙ୍କ ଖମାର ଏଠୁ ପଚିଶ ମାଇଲ୍ ହେବ ।”

“ତା’ହେଲେ ମୋତେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେଠି ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନେ ଅଛନ୍ତି— ତେଣୁ ମୁଁ ଶୀଘ୍ର ଯିବା ନିହାତି ଦରକାର । ମୋ ଅର୍ଦ୍ଦଳି ମୋ ପାଖରେ ଅଛି । ତା’ଛଡ଼ା ବାର୍‌କାର୍‌ଙ୍କ ଖମାର ପାଖେ ଦି’ଜଣ ପୋଲିସ୍ ଅଛନ୍ତି ।”

ଘର ମାଲିକ କହିଲେ, “ମୁଁ ବି ଯିବି ଆଉ ମୋ ସାଥିରେ ଦି’ଜଣ ଲୋକ ନେବି ।” ମେଣ୍ଢା ରଖୁଆଳ ଆଡ଼କୁ ବୁଲି ସେ କହିଲେ, “ତୁମେ ବରଂ ଆଜି ରାତି ଏଠି

ରହିଯାଅ । ଦିନସାରା କାମ କରିସାରିଲା ପରେ ତିରିଶ ମାଇଲ୍ ବାଟ ଆସିଛ, କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିବ ।"

ଲୋକଟି ଉତ୍ତର ଦେଲା, "ନାଁ, ତା ହେବନାହିଁ । ଦି' ଜଣ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଏଇ ପିଶାଚ ଡକାୟତଗୁଡ଼ାଙ୍କ କବଳରେ ପଡ଼ିବେ– ଏ କଥା ଭାବି ଜିମ୍ ଉଆଲ୍‌ସ୍ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଶୋଇପାରେନା । ଆପଣଙ୍କର ଘୋଡ଼ା ଥିଲେ ମୋତେ ଗୋଟେ ଦିଅନ୍ତୁ । ନହେଲେ ବାଟରେ ମୁଁ କେଉଁଠୁ ଗୋଟେ ଘୋଡ଼ା ଯୋଗାଡ଼୍ କରିନେବି ।"

"ମୋ ଶାଳରେ ଢେର୍ ଘୋଡ଼ା ଅଛନ୍ତି ।"

ରିଉବେନ୍ କହିଲେ, "ଆମେ ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ପାରିବା ବାହାରିଯିବା । ଏବେ ବାରଟା ବାଜିସାରିଲାଣି । ପଞ୍ଚତିରିଶ ମାଇଲ୍ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାଟରେ ଘୋଡ଼ାଙ୍କୁ ବିଶ୍ରାମ ଦେବାପାଇଁ ଦି' ତିନି ଜାଗାରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେଣୁ ଆଉ ମିନିଟିଏ ସମୟ ମଧ୍ୟ ନଷ୍ଟ କରିବାର ନୁହେଁ ।"

କେତେ ମିନିଟ୍ ଭିତରେ ଘୋଡ଼ାଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ନିଆଗଲା, ଆଉ ଛଅଜଣଯାକ ଖୁବ୍ ଜୋର୍‌ରେ ଘୋଡ଼ା ଛୁଟାଇଦେଲେ । ବାର୍‌କର୍‌ଙ୍କ ଖମାରକୁ ଯିବା ବାଟରେ ତିନି ଜାଗାରୁ ଆଉ ସାତଜଣ ତାଙ୍କ ସାଥିରେ ଯୋଗଦେଲେ । ଖବରଟା ପାଇଲା ମାତ୍ରେ ସେ ଲୋକମାନେ ଶୀଘ୍ର ବାହାରିପଡ଼ିଲେ, ଆଉ ସମସ୍ତେ ଦ୍ରୁତଗତିରେ ଆଗେଇଚାଲିଲେ । ବାର୍‌କର୍‌ଙ୍କ ଖମାରରେ ପହଞ୍ଚିଲାରୁ ବାର୍‌କର ଏବଂ ଆଉ ଦି'ଜଣ ବି ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ମିଶିଲେ । ବାଟରୁ ଦି'ଜଣ କନେଷ୍ଟବଲ୍‌ଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ନେଲେ । ଦଳଟିରେ ଏବେ ମୋଟ କୋଡ଼ିଏ ଜଣ ଲୋକ ହୋଇଗଲେ । ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ହେବାପାଇଁ ଆଉ ଘୋଡ଼ାମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ରାମ ଦେବାପାଇଁ ସେମାନେ ଏଠି ଟିକିଏ ଅଟକିଲେ ।

ମିସେସ୍ ବାର୍‌କର ନିଜେ ଖିଆପିଆର ଯୋଗାଡ଼୍ କଲେ । ସମସ୍ତେ ଖିଆପିଆ କଲେ ଆଉ ଘୋଡ଼ାଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ବିଶ୍ରାମ ଦେଲେ ଓ ଖାଇବାକୁ ଦେଲେ । ତା'ପରେ ସେମାନେ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍‌ଙ୍କ ଘର ଆଡ଼କୁ ଚାଲିଲେ ।

ସେମାନେ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍‌ଙ୍କ ଘରଠୁ ପ୍ରାୟ ତିନି ମାଇଲ୍ ଦୂରରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଓ ଗୋଟେ ଛୋଟ ପାହାଡ଼୍ ଉପରକୁ ଉଠିଲେ । ଆଗରେ ଗୋଟେ ଫିକା ଆଲୁଅ ଦେଖାଗଲା । ଆଲୁଅଟା ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ବଢ଼ିଉଠିଲା ଆଉ ନିଆଁ ଶିଖା ଉପରକୁ ଉଠିଲା । ରିଉବେନ୍ ଚିତ୍କାର କରିଉଠିଲେ, "ଶୀଘ୍ର ଆସ । ସଇତାନ୍‌ଗୁଡ଼ା ତାଙ୍କ କାମ କରିବସିଲେଣି । ଜୋନ୍‌ସ୍ ଆଉ ଉଇଲ୍‌କିନ୍‌ସ୍ ତୁମେ ଦି'ଜଣ ସେଠି ଘର ପାଖେ ରହି ସେମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ।"

ଘର ପାଖରୁ ମୋଟେ ଶହେ ଗଜ ଦୂରରେ ଥିବାବେଳେ ସେମାନେ ଗୋଟେ ହୁଇସିଲ୍ ଶବ୍ଦ ଶୁଣିପାରିଲେ । ଘର ଭିତରୁ କେତେଜଣ ବାହାରି ଘୋଡ଼ାରେ ଚଢ଼ି ଚାଲିଯିବା ଦେଖାଗଲା । ଖୁବ୍ ଜୋର୍‌ରେ ଚିତ୍କାର କରି ରିଉବେନ୍ ପବନ ବେଗରେ ଘୋଡ଼ା ଛୁଟାଇଦେଲେ । ସେ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ବି ନଅଟକି ଘର ପାଖ ଦେଇ ଡକାୟତମାନେ ଯାଇଥିବା ଦିଗରେ ଆଗେଇଚାଲିଲେ । ସେ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ଡକାୟତମାନେ ତାଙ୍କର ଶହେଗଜ ଆଗରେ– କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଆଲୁଅ ନଥିଲା– ବିଶେଷତଃ ସେ ନିଆଁ ଆଲୁଅ ପାଖରୁ ଆସିଲେ । ଯାହାହେଉ ଘୋଡ଼ାଟାପୁର ଶବ୍ଦରୁ ସେ କିଛିଟା ସଂକେତ ପାଇଲେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ କେଉଁ ଦିଗକୁ ଯିବେ କିଛି ଜଣାନଥିଲା । ତେଣୁ ପ୍ରତି ଦି' ତିନି ମିନିଟ୍‌ରେ ଅଟକି ଅଟକି ତାଙ୍କୁ ଶବ୍ଦ ଶୁଣିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ପ୍ରତିଥର ଶବ୍ଦଟା କ୍ଷୀଣ ହୋଇ ଆସୁଥାଏ । ସେମାନଙ୍କ ଘୋଡ଼ାଗୁଡ଼ିକ ଅନେକ ଦୂରରୁ ଧାଇଁ ଧାଇଁ ଆସିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଡକାୟତମାନଙ୍କ ଘୋଡ଼ା ବେଶ୍ ସତେଜ ଥିଲେ । ତା'ଛଡ଼ା ଡକାୟତମାନେ ପାଖଆଖ ଅଞ୍ଚଳରୁ ଭଲ ଭଲ ଘୋଡ଼ାଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ଚୋରିକରି ନେଇଯାଇଥିଲେ । ତେଣୁ ଡକାୟତଙ୍କ ଘୋଡ଼ା ସାଥିରେ ଏମାନଙ୍କ ଘୋଡ଼ା ତାଲ ଦେଇପାରିଲେ ନାହିଁ । ଶେଷରେ ଆଉ କିଛି ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା ନାହିଁ । ରିଉବେନ୍ ବାଧ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅଟକିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ।

ନିଜ ଘୋଡ଼ାର ଲଗାମ୍ ଟାଣି ସେ କହିଲେ, "ଆଉ କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ । ଆମେ ଜାଣୁଛେ ସେମାନେ ଖୁବ୍ ଦୂରେଇ ଗଲେଣି । ସେମାନେ ବି ସେକଥା ଜାଣିଥିବେ । ତେଣୁ ଯେକୌଣସି ଜାଗାରେ ସେମାନେ ବାଟ ଭାଙ୍ଗି ବୁଲି ପଳାଇବେ । ଆମର ବହୁତ ଡେରିହୋଇଗଲା, ଆଉ ଡକାୟତଗୁଡ଼ା ଖସି ପଳାଇଲେ । ଯାହାହେଉ ରାତି ପାହିଲେ ଆମେ ତାଙ୍କର ଅନୁସରଣ କରିବା । ମୋର ଆଶା ଜିମ୍ ଏଇ ଆଖପାଖରେ କେଉଁଠି ଥିବ ଆଉ ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଆସି ପହଞ୍ଚିବ । ସେ ଆମକୁ ଡକାୟତମାନଙ୍କ ଆଡ୍ଡା ଜାଗାକୁ ବାଟ କଢ଼େଇ ନେଇପାରିବ ।"

ଖୁବ୍ ହତାଶ ହୋଇ ଦଳର ସମସ୍ତେ ଘୋଡ଼ାରୁ ଓହ୍ଲାଇଲେ । ରିଉବେନ୍ କହିଲେ, "ସଇତାନ୍‌ଗୁଡ଼ାଙ୍କ ଭିତରେ କେହି ନିଶ୍ଚୟ ଜଗୁଆଳି ଥିଲା– ତା ନହେଲେ ସେମାନେ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ସତର୍କ ହୋଇପାରିନଥାନ୍ତେ । ଦୁଃଖର କଥା, ଆମର ଗୋଟେ ଭୁଲ୍ ହୋଇଗଲା । ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବାକୁ ଯିବା ଆଗରୁ ଗୋଟାଏ ଦଳକୁ ଘରର ଅନ୍ୟ ପାଖକୁ ପଠାଇଦେବାର ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ନିଆଁଟା ଦେଖି ଆଉ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନେ ଏଇ ପିଶାଚଙ୍କ କବଳରେ ପଡ଼ିଥିବା କଥା ଭାବି ମୋ ରକ୍ତ ତାତିଉଠିଲା ।"

ପଛପଟୁ କେହି ଖୁବ୍ ଜୋର୍‌ରେ ଘୋଡ଼ା ଛୁଟାଇ ଆସୁଥିବା ମିନିଟ୍‌କ ପରେ ଶୁଣାଗଲା । ରିଉବେନ୍ ସେ ଆଡ଼କୁ ଟିକିଏ ଆଗେଇଯାଇ କହିଲେ, "କିଏ, ଜୋନ୍‌ସ୍ ?" ଘୋଡ଼ାର ଲଗାମ ଟାଣି ଲୋକଟା ଉତ୍ତର ଦେଲା, "ହଁ ଆଜ୍ଞା ! ଉଇଲ୍‌କିନ୍‌ସ୍‌କୁ ସେଠି ରଖେଇଦେଇ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଯାହା ଘଟିଛି କହିବାକୁ ଆସିଲି ।"

"କ'ଣ ଘଟିଛି ଜୋନ୍‌ସ୍ ?"

"ଅବସ୍ଥା ବଡ଼ ଶୋଚନୀୟ ଆଜ୍ଞା । ଆହୁରି ଅଧିକ ଶୋଚନୀୟ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତା । ଆମେ ପହଞ୍ଚିବାର ଅଧଘଣ୍ଟାଏ ଆଗରୁ ସେମାନେ ଆସିଛନ୍ତି । ଖମାରଘରେ ଜଣେ ଜଗୁଆଳି ଥିଲା । ସେ ଶୋଇପଡ଼ିଥିଲା କିମ୍ବା ଡକାୟତମାନେ ଛପି ଛପି ଯାଇ ତାକୁ ହତ୍ୟା କରିଛନ୍ତି । ସେ ଆଉ କାହାକୁ ସତର୍କ କରାଇପାରିନାହିଁ । ତାପରେ ସେମାନେ ରହିବା ଘର ଆଡ଼କୁ ଆସିଛନ୍ତି । କେହି ଉଠିବା ଆଗରୁ କବାଟ ଭାଙ୍ଗି ଘର ଭିତରେ ପଶିଯାଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଘରର ଚାକର ଦି'ଜଣଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଗୁଳିକରି ମାରିଦେଇଛନ୍ତି । କେହି ଡକାୟତଗୁଡ଼ାଙ୍କର ପ୍ରତିରୋଧ କରିନାହିଁ କିମ୍ବା ସେମାନେ ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇନାହାନ୍ତି । ମୁଁ ଭାବୁଛି, ସେମାନଙ୍କର ଧାରଣା ଥିଲା ତିନି ଚାରିଘଣ୍ଟା ଯାଏ ସେମାନେ କାହାକୁ ଭୟ କରିବାର କାରଣ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍, ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଆଉ ତାଙ୍କ ଭଉଣୀଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଲାଗି ଜଳଖିଆ କରିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି । ଜଣାଯାଉଛି ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପିସ୍ତଲ ଥିଲା । କେହି ତାଙ୍କ ଦେହରେ ହାତଦେଲେ ତା ମୁଣ୍ଡ ଛତୁ କରିଦେବେ ବୋଲି ସେମାନେ କହିଛନ୍ତି । ଯାହାହେଉ, ଡକାୟତଗୁଡ଼ା ତାଙ୍କ ଦେହରେ ଟିପ ଲଗାଇ ନାହାନ୍ତି– କିନ୍ତୁ ସେ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ସାଥିରେ ଯିବାକୁ ହେବ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍‌ଙ୍କୁ ଟେବୁଲ୍‌ର ଗୋଟେ ପାଖେ ବସାଇଦେଇଛନ୍ତି, ଆଉ ତାଙ୍କର କ୍ୟାପ୍‌ଟେନ୍ ଆର ପାଖରେ ବସିଛି । ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଦି'ଜଣ ସେମାନଙ୍କୁ ଖାଇବା ପିଇବାକୁ ଦେଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟକୁ ଆମେ ଆସି ପହଞ୍ଚଗଲେ ଆଉ ଦସ୍ୟୁମାନେ ଘରଭିତରୁ ପଦାକୁ ଦୌଡ଼ି ଆସି ଘୋଡ଼ାରେ ଚଢ଼ିଗଲେ । କେବଳ ସେମାନଙ୍କ କ୍ୟାପ୍‌ଟେନ୍ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍‌ଙ୍କୁ ଗୁଳି କରିଦେବା ପାଇଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ରହିଗଲା ।"

"ଲୋକଟା କ'ଣ ତାଙ୍କୁ ମାରିଦେଇଛି ?"– ରିଉବେନ୍ ପଚାରିଲେ ।

"ନାଁ ଆଜ୍ଞା, ତେବେ ବୁଲେଟ୍‌ଟା ତାଙ୍କ ଦେହରେ ବାଜିଛି । ମୁଁ ଭିତରକୁ ଗଲାବେଳକୁ ସେ ମରିଯାଇଛନ୍ତି ଭାବି ଭଦ୍ରମହିଳା ଦି'ଜଣ ତାଙ୍କ ଦେହ ଉପରକୁ ଲଇଁପଡ଼ି କାନ୍ଦୁଥାନ୍ତି । ମୁଁ ବି ସେଇଆ ଭାବିଲି; କିନ୍ତୁ ଦେଖିଲି ତାଙ୍କର ଶ୍ୱାସ ଚାଲିଛି । ସେମାନେ କିଛି ବ୍ରାଣ୍ଡି ଆଣି ତାଙ୍କ ତଣ୍ଟିରେ ଢାଳିଦେଲେ, ଆଉ ସେ ଆଖି ଖୋଲି ଚାହିଁଲେ ।

ମୋର ଆଉ କିଛି କରିବାର ନଥିଲା, ତେଣୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଖବରଟା ଦେବାକୁ ଘୋଡ଼ା ଛୁଟାଇଦେଲି–କାରଣ ସେଠି କ'ଣ ଘଟିଛି ଜାଣିବାପାଇଁ ଆପଣ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଥିବେ ବୋଲି ମୁଁ ଜାଣିଥିଲି ।"

"ତୁମେ ଜିମ୍‌କୁ ଦେଖିନାହଁ ?"

"ନାଁ ଆଜ୍ଞା, ସେ ପାଖରେ ମୁଁ କାହାକୁ ଦେଖିନାହିଁ କିମ୍ବା କିଛି ଶୁଣିନାହିଁ ।"

ଖୁବ୍ ଜୋର୍‌ରେ 'ଏକ କୁ-ଉ-ଉ' ଶବ୍ଦ କରି ରିଉବେନ୍ କହିଲେ, "ପାଖଆଖରେ ଥିଲେ ସେ ଏ ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ ।" କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଉତ୍ତର ଆସିଲା ନାହିଁ । ଟିକିଏ ରହି ରିଉବେନ୍ କହିଲେ, "ଭଗବାନ କରନ୍ତୁ, ବିଚରାର କିଛି ହୋଇନଥାଉ ।" ମିଷ୍ଟର ବାର୍‌କର୍ କହିଲେ, "ଏତେବେଳେ ସେ ଏଠି ଥିବାର ମୋଟେ ସମ୍ଭାବନା ନାହିଁ । ଯେଉଁ ଜାଗାରେ ସେ ମେଣ୍ଢା ରଖୁଆଳକୁ ସତର୍କ କରାଇଦେଲା ସେ ଜାଗା ଏଠୁ ଷାଠିଏ ମାଇଲ୍ ।"

"ତା ସତ– କିନ୍ତୁ ସେ ଗୋଟାଏ ଘୋଡ଼ାପରି ଦୌଡ଼ିପାରେ । ତା'ଛଡ଼ା ଯେଉଁ ଲୋକ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିଥିଲା ସେ ବଙ୍କା ରାସ୍ତାରେ ଆସିଲା । ସଳଖେ ଆସିଲେ ଦଶ ମାଇଲ ବାଟ କମିଯିବ ।"

ରାତି ପାହି ସକାଳ ହେଲାମାତ୍ରେ ସେମାନେ ଘୋଡ଼ା ଟାପୁ ଚିହ୍ନ ଅନୁସରଣ କରି ଚାଲିଲେ । ଚିହ୍ନଗୁଡ଼ା ପରିଷ୍କାର ଦେଖାଯାଉଥାଏ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଆଉ ଅଧ ମାଇଲ୍ ଗଲା ପରେ ସମସ୍ତେ ହତାଶ ହୋଇଗଲେ । ଜାଗାଟାର ଚାରିଆଡ଼େ ପାଦ ଚିହ୍ନମାନ ପଡ଼ିଥିଲା । ମିଷ୍ଟର୍ ବାର୍‌କର୍ କହିଲେ, "ଛାଡ଼, ସେମାନେ ଆମକୁ ବଳିଗଲେ । ଏଇ ଦେଖ, ସେମାନେ ସିଧାସଳଖ ଗୋଟେ ବଡ଼ ଗୋରୁପଲ ଭିତରେ ପଶିଯାଇଛନ୍ତି, ଆଉ ଗୋରୁଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ଚାରିଆଡ଼କୁ ଘଉଡ଼ିନେଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ନିଶ୍ଚୟ ଏଇ ଗୋରୁମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଚାରିଆଡ଼କୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ହେଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏମିତି ତିନି ଚାରି ମାଇଲ ଯିବାପରେ ପଥୁରିଆ ଜାଗାରେ ଗୋରୁମେଳରୁ ବାହାରି ଯାଇଥିବେ, ତା'ପରେ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଜାଗାରେ ଏକାଠି ହୋଇଥିବେ । ସେ ଜାଗା ହୁଏତ ପଚାଶ ମାଇଲ୍ ଦୂର ହୋଇଥିବ ।"

ଖୁବ୍ ନିରାଶ ହୋଇ ରିଉବେନ୍ ପଚାରିଲେ, "ତାହେଲେ ଆପଣ କହୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବାରେ କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ ?"

"ନା, ବାସ୍ତବରେ କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ ।"

ସମସ୍ତେ ଖମାର ପାଖକୁ ଫେରିଆସିଲେ । ଘୋଡ଼ାରୁ ଓହ୍ଲାଇ ସେମାନଙ୍କୁ ପାଖ ଘାସପଡ଼ିଆରେ ଚରିବାକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ । ରିଉବେନ୍ ଆଉ ମିଷ୍ଟର ବାର୍‌କର୍ ଘର

ପାଖକୁ ଗଲେ । ଯେଉଁ କନେଷ୍ଟବଲ୍‌କୁ ସେଠି ଛାଡ଼ିଯାଇଥିଲେ ସେ ଏମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ବାହାରକୁ ଆସିଲା ।

ରିଉବେନ୍ ପଚାରିଲେ, “ମିଷ୍ଟର ଡୋନାଲ୍ଡ୍ ଆଉ ଘରର ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନେ କେମିତି ଅଛନ୍ତି ଉଇଲ୍‌କିନ୍‌ସ ?”

“ମିଷ୍ଟର ଡୋନାଲ୍ଡ୍‌ଙ୍କର ଚେତା ଫେରିଆସିଛି ଆଜ୍ଞା । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭାବୁଛି ସେ ବଞ୍ଚିବାର ବିଶେଷ ଆଶା ନାହିଁ ।”

“ଆମେ ତୁରନ୍ତ ଜଣେ ଡାକ୍ତର ଡାକିବା ଦରକାର । ଏଠୁ ପାଖରେ କିଏ ଡାକ୍ତର ଅଛନ୍ତି ମିଷ୍ଟର ବାର୍‌କର୍ ?”

“ଡାକ୍ତର ରସ୍‌କିନ୍ ସବୁଠୁଁ ପାଖରେ ।”

“ଆଉ ପାଖରେ କେହି ନାହାନ୍ତି ? ମୁଁ କାଲି ରାତିରେ ଯେଉଁଠି ଥିଲି ସେ ଜାଗା ଆଉ ମୋ ନିଜ ରହିବା ଜାଗା ମଝାମଝି ସେ ରହନ୍ତି । ସେ ଜାଗା ଏଠୁ ସତୁରି ମାଇଲ୍ ହେବ ।”

“କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସଠିକ୍ ଜାଣେ, ସେ ସବୁଠୁ ପାଖରେ ।”

ରିଉବେନ୍ ଗଲା ରାତି ଯାହାଙ୍କ ଘରେ ଥିଲେ ସେ କହିଲେ, “ସବୁଠୁ ଭଲ ଉପାୟ ଯାହା ମୁଁ କହୁଛି । ମୁଁ ଏଇ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ବାର୍‌କର୍‌ଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବି । ସେ ମୋତେ ଗୋଟେ ଘୋଡ଼ା ଦେଇପାରିଲେ ମୁଁ ମୋ ଜାଗାକୁ ଘୋଡ଼ା ଛୁଟାଇଦେବି । ସେଠି ପହଞ୍ଚିଲା ମାତ୍ରେ ଡାକ୍ତର ରସ୍‌କିନ୍‌ଙ୍କୁ ଡାକି ଆଣିବା ପାଇଁ ଜଣେ ଲୋକ ପଠାଇଦେବି । ଏବେ ମୋଟେ ଆଠଟା ବାଜିଛି । ମୁଁ ଦି’ପହର ଆଗରୁ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଯାଇପାରିବି । ମୋ ଲୋକ ସେଠୁ ରସ୍‌କିନ୍‌ଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ଚାରି ଘଣ୍ଟାରୁ ସାମାନ୍ୟ ଅଧିକ ଲାଗିପାରେ । ରସ୍‌କିନ୍ ଘରେ ଥିଲେ ସେମାନେ ମୋ ଘରକୁ ରାତି ଦଶଟା ଭିତରେ ଆସିପାରିବେ । ରାତି ପାହିବା ମାତ୍ରେ ବାହାରିପଡ଼ିଲେ କାଲି ଏଗାରଟା ଭିତରେ ଏଠି ପହଞ୍ଚିଯାଇପାରିବେ । ସେତେବେଳକୁ ନ ପହଞ୍ଚିଲେ ଜାଣିବେ ଯେ ମୋ ଲୋକ ଗଲାବେଳକୁ ରସ୍‌କିନ୍ ଘରେ ନଥିଲେ । ଯାହାହେଉ ସେ ଖବର ପାଇଲାମାତ୍ରେ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବେ ।”

ସମ୍ମତି ଜଣାଇ ରିଉବେନ୍ କହିଲେ, “ସେଇଟା ସବୁଠୁ ଭଲ ହେବ । ଏ କଥା ମୁଁ ଭଦ୍ରମହିଳାଙ୍କ ଆଗରେ କହିଲେ ସେମାନେ ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ କୃତଜ୍ଞ ରହିବେ ।”

“କୃତଜ୍ଞତାର କିଛି କାରଣ ନାହିଁ । ଆମ ଏଠି ସତୁରି ମାଇଲ୍ ଘୋଡ଼ାରେ ଯିବାଟା କିଛି ବଡ଼ କଥା ବୋଲି ଆମେ ମନେକରୁନାହିଁ ।”

ଆଉ ବିଳମ୍ବ ନକରି ସେ ଘୋଡ଼ାରେ ଉଠି ବାର୍‌କର୍‌ଙ୍କ ଖମାର ଦିଗରେ ଘୋଡ଼ା ଛୁଟାଇଦେଲେ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯେଉଁ ଦୁଇତିନିଜଣ ବିବାହିତ ସେମାନେ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ଚାହିଁଲେ । ଅନ୍ୟମାନେ ଆଉ ଗୋଟେ ଦିନ ରହିବା ପାଇଁ ରାଜି ହେଲେ ।

ତିନି

ଖବର ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ଡାକ୍ତର ଘରେ ଥିଲେ । ସେ ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ୍ ଭିତରେ ବାହାରିପଡ଼ିଲେ– ତେଣୁ ସେ ତିନି ଚାରି ଘଣ୍ଟା ଆଗରୁ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । କେହି ଏହା ଆଶା କରିନଥିଲେ । ସେ ତାଙ୍କ ପରୀକ୍ଷା ଶେଷକରି କହିଲେ, "ମୁଁ କିଛି ସଠିକ୍ ମତ ଦେଇପାରୁନାହିଁ । ଗୁଳିଟା ମୁଁ ଏଯାଏ ପାଇନାହିଁ । ଦେହ ଭିତରକୁ ଗଲା ପରେ ସେଟା କୁଆଡ଼କୁ ଯାଇଛି ମୁଁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ କହିପାରୁନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ନାଡ଼ୀର ଗତି ଆଉ ମୁହଁର ଭାବରୁ ମୁଁ ଜାଣିପାରୁଛି ଆଘାତ ସେତେ ମାରାତ୍ମକ ନୁହେଁ ।"

ମିସେସ୍ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍ ଆନନ୍ଦରେ ଚିତ୍କାର କରି ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଇଲେ । ମିଷ୍ଟର ରସ୍‌କିନ୍ ପୁଣି କହିଲେ, "ଆମେ ଅତି ବେଶି ଆଶାବାଦୀ ହେବା ଠିକ୍ ହେବନାହିଁ– ତଥାପି ଆଶା କରିବାର ଯଥେଷ୍ଟ କାରଣ ଅଛି । ଆଉ କେତେ ଘଣ୍ଟାରେ ମୁଁ ସଠିକ୍ ମତ ଦେଇପାରିବି । ଏବେ ତାଙ୍କୁ ପୂରା ବିଶ୍ରାମ ଦିଆଯିବ । ଯେତିକି ନିହାତି ଦରକାର ତାଠୁ ଅଧିକା ଖାଇବା ପିଇବାକୁ ଦିଆଯିବନାହିଁ– କେବଳ ମାଂସ ଆଉ ଚା ହେଲେ ଯଥେଷ୍ଟ । ମୁଁ ତାଙ୍କ ଲାଗି ଗୋଟେ ବିଛଣା ଠିକ୍ କରିଦେଉଛି । ଆମେ ତାଙ୍କୁ ବିଶେଷ ହଲଚଲ ନକରି ତା ଉପରକୁ ଉଠାଇଦେବା । ଯାହାହେଉ, ଆପଣଙ୍କ ଭାଗ୍ୟ ଭଲ ମିସେସ୍ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍, ଗୁଳିଟା ଆଉ ଦି ଇଞ୍ଚ ଉପରକୁ ବାଜିନାହିଁ । ତା ହୋଇଥିଲେ ମୋର ଏତେ ବାଟ ଆସିବା ଅକାରଣ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତା ।"

ଉପରୁ ଗୋଟେ ଖଟ ଆଣି ବିଛଣା କରି ମିଷ୍ଟର୍ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍‌ଙ୍କୁ ସେଥିରେ ଶୁଆଇଦିଆଗଲା । ତା'ପରେ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ସେ ଘରୁ ବାହାରିଗଲେ ।

ମିସେସ୍ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍‌ଙ୍କ ଭଉଣୀ କେଟ୍ ଏଲିସନ୍ । ସେ ଆଗରୁ ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କର ପରିଚିତ । ସେ ଆଉ ମିସେସ୍ ବାର୍‌କର୍ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପାଇଁ ଖିଆପିଆର ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଲାଗିଲେ । ରିଉବେନ୍ ଯାଇ ତାଙ୍କ ସାଥୀମାନଙ୍କୁ ଜଣାଇଦେଲେ ଯେ ମିଷ୍ଟର୍ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍ ଭଲହୋଇଯିବେ ବୋଲି ଡାକ୍ତରଙ୍କର ପୂରା ଆଶା । ଉପରବେଳା ମିଷ୍ଟର୍ ଆଉ ମିସେସ୍ ବାର୍‌କର୍ ଆଉ କନେଷ୍ଟବଲ୍‌ମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ବାକି ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କ ନିଜ

ନିଜ ଜାଗାକୁ ଫେରିଗଲେ । ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଗଲେ ଯେ ଡକାୟତମାନଙ୍କ ଖବର ପାଇଲେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଖବର ଦେବାମାତ୍ରେ ସେମାନେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବେ ।

କେତେ ଘଣ୍ଟା ପରେ ରିଉବେନ୍ ଅନ୍ୟ ଯେଉଁ କନେଷ୍ଟବଲ୍‌ମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଖବର ପଠାଇଥିଲେ ସେମାନେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ ।

ମିସେସ୍ ଡୋନାଲଡ୍ ଖୁବ୍ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ କହିଲେ, “ମୋର ଆଶା କ୍ୟାପ୍‌ଟେନ୍ ହୁଇଟ୍‌ନି, ଆପଣ ଡକାୟତମାନଙ୍କୁ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ସମୁଦାୟ ଦଳକୁ ସାଥିରେ ନେଇ ଯିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ କେଉଁଠି ମିଛରେ ଗୋଟେ ହୁରି ଉଠାଇଦେଇ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଏଠୁ ଦୂରେଇନେବେ, ଆଉ ତା'ପରେ ପୁଣି ଏ ଘର ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ କରିବେ । ମୁଁ ଆଉ ମୋ ସ୍ୱାମୀ ସେକଥା ଭାବି ଭାବି ବଡ଼ ବିଚଳିତ ହୋଇପଡ଼ିଛୁ । କେଟ୍ କିଛିଟା ସାହସ ଧରିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ଖୁବ୍ ବ୍ୟସ୍ତ ଆଉ ବିବ୍ରତ । ସେ ଆପଣଙ୍କ ଆଗରେ କହିଛି କି ନାହିଁ ମୁଁ ଜାଣେନା, କିନ୍ତୁ ଡକାୟତ ସର୍ଦାରଟା ପଳାଇଗଲାବେଳେ କହିଲା– ଏଥର ଆସିଲେ ସେ ତାକୁହିଁ ଏଠୁ ନେଇ ଚାଲିଯିବ । ସେ ଲୋକଟା ମରିବା କିମ୍ବା ଧରାପଡ଼ିବା କଥା ନଶୁଣିବାଯାଏ କେଟ୍ ଶାନ୍ତିରେ ରହିପାରିବନାହିଁ ।

ରିଉବେନ୍ କହିଲେ– “ମୁଁ ବି ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ରହିପାରିବି ନାହିଁ । ଲୋକଟା ଯେଉଁ ଧମକ ଦେଇଛି, ତା କରିବାକୁ ସାହସ କରିବ ବୋଲି ମୁଁ ଭାବୁନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସଇତାନ୍‌ଟା ଅତି ଦୁଃସାହସୀ । ତେଣୁ ଆମକୁ ସବୁ ପ୍ରକାରେ ସାବଧାନ ରହିବାକୁ ହେବ । ଏତେ ଟିକିଏ ହେଳା କଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ । ଆପଣ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରୁହନ୍ତୁ ମିସେସ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍, ଏ ଘରର ରକ୍ଷା ପାଇଁ ମୁଁ ସବୁ ପ୍ରକାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବି । ଯଦି ମୋତେ ଏଠୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼େ ତେବେ ମୁଁ ଦି'ଜଣ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଛାଡ଼ିଯିବି । ମୋ ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ସେମାନେ ଏ ଘରେ ରହିବେ । ତା ଛଡ଼ା ମିଷ୍ଟର୍ ବାର୍‌କର୍ ଆଉ ଡାକ୍ତର ବି ଅଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଆପଣଙ୍କ ଉପରେ ଆକ୍ରମଣର କୌଣସି ଆଶଙ୍କା ନାହିଁ ।”

ଏତିକିବେଳେ ଜଣେ ଲୋକ ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କୁ କିଛି କହିବାପାଇଁ ଘରଭିତରକୁ ଆସିଲା । ରିଉବେନ୍ ତା ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ପଚାରିଲେ, “କଥା କ'ଣ ଜୋନ୍‌ସ୍ ?”

“ଆପଣଙ୍କର ସେଇ କଳା ଚାକର ଫେରିଆସିଛି । କିନ୍ତୁ ତା ରୂପ ଏମିତି ହୋଇଛି ଯେ ତାକୁ ଏଠିକି ଭଦ୍ରମହିଳାଙ୍କ ଆଗକୁ ଆଣିଲି ନାହିଁ ।”

“ତାର କ'ଣ ହୋଇଛି ଜୋନ୍‌ସ୍ ? ସେ କିଛି ଆଘାତ ପାଇନାହିଁ ତ ?”

“ଅବଶ୍ୟ ସାମାନ୍ୟ ଆଘାତ ଲାଗିଛି । କିନ୍ତୁ ଚାଲିଚାଲି ସେ ଏକାବେଳକେ କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଛି । ଚାଲିବାକୁ ବି ତାର ବଳ ନାହିଁ । ଅଖିଆ ଅପିଆ ରହି ତା ପ୍ରାଣ ଅଧା ଚାଲିଯାଇଛି । ମୁଁ ତାକୁ ଖାଇବାକୁ ଦେଇ ଆପଣଙ୍କୁ ଡାକିବାକୁ ଆସିଲି ।”

କଥାହେଉହେଉ ସେମାନେ ଆସି ଘରର ଦରଜା ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ଜିମ୍ ନିଆଁ ପାଖରେ ବସି କିଛି ମାଂସ ଖାଉଥାଏ । ଅନ୍ୟମାନେ ତା ଚାରିପାଖେ ଘେରି ଠିଆହୋଇଥାନ୍ତି । ସେ ଖାଇପିଇ ସୁସ୍ଥ ହେଲା ପରେ ତାକୁ ଯାହାକିଛି ପଚରାଯିବ । ରିଉବେନ୍ ଘରଭିତରକୁ ଗଲାମାତ୍ରେ ସେ ଉପରକୁ ଚାହିଁଦେଇ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇଲା ।

ରିଉବେନ୍ କହିଲେ, "ତୋତେ ପୁଣି ଦେଖି ମୁଁ ଅତି ଆନନ୍ଦିତ ଜିମ୍ । ତୋ ଲାଗି ବଡ଼ ଚିନ୍ତାରେ ପଡ଼ିଥିଲି ।" ଜିମ୍‌ର ବେକରେ ଗୁଡ଼ାହୋଇଥିବା ରୁମାଲ୍‌ଟା ଦେଖି ସେ ପୁଣି କହିଲେ, "ତୁ ଆହତ ହୋଇନାହୁଁ ତ ?" ଜିମ୍ ଟିକିଏ ଗୁଁଗୁଁ ହେଲା, କିନ୍ତୁ ପୁଳାପୁଳା ମାଂସ ଖାଇବାରେ ଲାଗିଲା । ଟିକିଏ ସୁସ୍ଥ ହେଲା ପରେ କହିଲା, "ଏଥର ଆରାମ୍ ଲାଗିଲା ।"

"ଠିକ୍ ଅଛି ଜିମ୍ । ଏଥର ଆମକୁ ସବୁକଥା କହ ।"

ଜିମ୍ ଏକ ଲମ୍ବା କାହାଣୀ କହିଲା । ତାର ଇଂରାଜୀ ଉଚ୍ଚାରଣ ବି ବେଳେ ବେଳେ ବୁଝିହେଉନଥାଏ । ମଝିରେ ମଝିରେ କଥାଟା ପରିଷ୍କାର ବୁଝିବାପାଇଁ ରିଉବେନ୍ ତାକୁ କେତେ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରୁଥାନ୍ତି । କଥାଟା କହିବାକୁ ତାକୁ ପ୍ରାୟ ଘଣ୍ଟେ ଲାଗିଲା । କଥାର ସାରକଥା ନିମ୍ନ ପ୍ରକାର–

ଦଶଦିନ ଆଗେ ଜିମ୍ ଯେତେବେଳେ ଡକାୟତମାନଙ୍କର ଆଡ୍‌ଡ଼ା ଖୋଜିବାକୁ ବାହାରିଲା ସେ ଜାଣିଥିଲା ଯେ ଜଙ୍ଗଲରେ ରହୁଥିବା କଳାଲୋକଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ କିଛି ଲାଭନାହିଁ– କାରଣ ସେମାନେ ଦସ୍ୟୁମାନଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟକାରୀ । ତେଣୁ ଯେଉଁ ଜାଗାରେ ମେଣ୍ଢାପଲ ଦସ୍ୟୁମାନଙ୍କ ଘୋଡ଼ାଟାପୁ ଚିହ୍ନକୁ ମନ୍ଥିପକାଇଥିଲେ ସେଇ ଜାଗାକୁ ଯିବାକୁ ଜିମ୍ ସ୍ଥିର କଲା । ସେଠୁ ବୁଲିବୁଲି ଯାଇ ସମ୍ଭବ ହେଲେ ପାଦଚିହ୍ନ ଖୋଜି ବାହାର କରିବ । ଶେଷରେ ଲୋକବସତିର ଅନେକ ମାଇଲ ଦୂରରେ ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରେ ସେ ପାଦ ଚିହ୍ନ ପାଇଲା । ତା'ପରେ ଆଉ ପାଦ ଚିହ୍ନ ନଥିଲା । ଏଇ ଜାଗାରେ ଡକାୟତମାନେ କିଛି ସମୟ ରହିଥିଲେ । ଯାପରେ ଜିମ୍ ପୂରାପୂରି ଭୁଲକରିବସିଲା । ସେ ସେଇ ଜାଗା ଚାରିପାଖେ ବୃତ୍ତାକାରରେ କେତେ ଘେରା ବୁଲିଲା, କିନ୍ତୁ ଡକାୟତମାନେ କେଉଁ ବାଟରେ ଯାଇଛନ୍ତି କିଛି ଜାଣିପାରିଲାନାହିଁ । ଶେଷରେ ମୂଳ ଜାଗାକୁ ଫେରିଆସିଲା । ଡକାୟତମାନେ ଯେଉଁ ନିଆଁ ଜାଳିଥିଲେ ତାର ପୋଡ଼ା ଖୁଣ୍ଟାକୁ ଏକାଠି କରି ସେ ପୁଣି ନିଆଁ ଜାଳିଲା । କିଛି ଖାଇଲା । ତା'ପରେ ବସି କିଛି ସମୟ ଚିନ୍ତା କଲା । ସେତେବେଳକୁ ଅନ୍ଧାର ହୋଇ ଆସିଲାଣି । ତେଣୁ ଜିମ୍ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ଶୋଇପଡ଼ିଲା ।

ସକାଳୁ ଉଠି ସେ ଲୋକବସତି ଆଡ଼କୁ ଫେରିଲା । ନଈକୂଳରେ ପହଞ୍ଚି ସେ ଖୁବ୍ ଭଲଭାବେ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ନଈ କୂଳେ କୂଳେ ଚାଲିଲା । ଛଅ ମାଇଲ୍ ଗଲା ପରେ ସେ ହଠାତ୍ ଅଟକି ଠିଆହେଲା । ନଈଧାର ପାଖର କଅଁଳିଆ ଘାସ ଉପରେ ଗୁଡ଼ାଏ ଘୋଡ଼ାଟାପୁର ଚିହ୍ନ । ଏଇ ବାଟେ ଡକାୟତମାନେ ଯାଇଛନ୍ତି ବୋଲି ତାର ଧାରଣା ଦୃଢ଼ହେଲା ।

ମନେମନେ ଘଟଣାଟା ଆଲୋଚନା କରି ଜିମ୍ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କଲା ଯେ ଏଯାଏ ସେ ଯେଉଁସବୁ ପାଦଚିହ୍ନ ଦେଖିଥିଲା ସେଗୁଡ଼ା ଠକିବା ପାଇଁ । ଡକାୟତମାନେ ଦୂରକୁ ତାଙ୍କ ନିଜ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି ବୋଲି ଧାରଣା ଦେବା ସେମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ବାସ୍ତବରେ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଗୁପ୍ତ ଆଡ଼୍ଡ଼ା ଉପନିବେଶର ପାଖାପାଖି କେଉଁଠି । ତା ହୋଇଥିଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଖୋଜି ପାଇବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଫେରିବା ବାଟ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ଚତୁରତାରେ ଗର୍ବ ଅନୁଭବ କରି ସେ ନଈ କୂଳେ କୂଳେ ପାଦଚିହ୍ନ ଅନୁସରଣ କରି ଚାଲିଲା ।

ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ପାଦଚିହ୍ନ ପରିଷ୍କାର ଦେଖାଗଲା । ଜିମ୍ ବେଳ ବୁଡ଼ିବା ଯାଏ ତାକୁ ଅନୁସରଣ କରି ପ୍ରାୟ ତିରିଶ ମାଇଲ୍ ବାଟ ଚାଲିଗଲା । ଅନ୍ଧାର ହେଲାରୁ ବାଟ କଡ଼କୁ ଖଣ୍ଡେ ବାଟ ଚାଲିଯାଇ ନିଆଁ ଜାଳି ରାତିଟା ବିଶ୍ରାମ ନେଲା । ତା ପରଦିନ ସକାଳୁ ପୁଣି ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କଲା । କେତେ ମାଇଲ୍ ଯିବା ପରେ ସେ ଗୋଟେ ଅଣଓସାରିଆ ଉପତ୍ୟକାରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ଦିପାଖେ ଖୁବ୍ ତେରଛା ପାହାଡ଼ । ଯେଉଁଠି ଟିକିଏ ସୁବିଧା ଜାଗା ସେଠି ବଡ଼ ବଡ଼ ଗଛ ଆଉ ଛୋଟ ଛୋଟ ବୁଦାସବୁ । ଜିମ୍ ଚାରିଆଡ଼କୁ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ତାର ହାବଭାବ ଖୁବ୍ ବେପରୁଆ ଜଣାଯାଉଥାଏ । ଯେ କେହି ଦେଖିଲେ ଭାବିବ ଯେ ସେ କିଛି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏ ଆଡ଼କୁ ଆସିନାହିଁ ।

ତା'ପରେ ଜିମ୍ ଦେଖିଲା ଉପତ୍ୟକା ମଝିରୁ ପାଦଚିହ୍ନ ହଠାତ୍ ପାହାଡ଼ ପାଦଦେଶରେ ଘଞ୍ଚ ଜଙ୍ଗଲ ଆଡ଼କୁ ବୁଲିଯାଇଛି । ସେ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ମଧ୍ୟ ଅପେକ୍ଷା ନକରି ସେଇ ବାଟେ ଆଗେଇଚାଲିଲା । ଅଧମାଇଲିଏ ଯିବା ପରେ ସେ ବସି ନିଆଁ ଜାଳି କିଛି ରାନ୍ଧିବାକୁ ଯୋଗାଡ଼ କଲା । ତା ଉପରେ ଅନ୍ୟ କେହି ନଜର ରଖିଛି ବୋଲି ସେ ନିଶ୍ଚିତଭାବେ ଜାଣିପାରିଲା, କାରଣ ସେ ବାଙ୍କ ପାଖରୁ ଆସିବାବେଳେ ଗଛ ଗହଳିରୁ ଗୋଟେ କ୍ଷୀଣ ହୁଇସିଲ୍ ଶବ୍ଦ ଶୁଣିପାରିଥିଲା । ସେ ଯେଉଁ ଦିଗରୁ ଆସିଥିଲା ସେ ଆଡ଼କୁ ପିଠିକରି ନିଆଁ ପାଖରେ ବସିଥାଏ । ତାକୁ ପାଦଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା । ତଥାପି ତା ହାବଭାବରେ କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଲା ନାହିଁ । କିଛି ନ ଜାଣିଲା ପରି ସେ

ବସିରହିଲା । ଶେଷରେ ଦି'ଜଣ ଲୋକ ଆସି ତା ପାଖରେ ଅଟକିଲେ । ସେ ଚମକିଲା ପରି ଚିତ୍କାର କରି ଉଠି ଠିଆହୋଇପଡ଼ିଲା ।

କର୍କଶ ଗଳାରେ ଜଣେ ପଚାରିଲା, "ତୁ କିଏ ? କେଉଁଠୁ ଆସିଲୁ ? କାହିଁକି ଏଠିକି ଆସିଛୁ ?"

ଜିମ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲା, "ମୋ ନାଁ ଜିମ୍ । କେଉଁଠି ଘୋଡ଼ା ସଇସ କାମ କରିବା ପାଇଁ ଖୋଜିବୁଲୁଛି । ଘୋଡ଼ାକାମ ମୋତେ ବେଶ୍ ଭଲ ଜଣା । ମୁଁ ମିଷ୍ଟର୍ ହଣ୍ଡରସନ୍‌ଙ୍କ ପାଖେ ଘୋଡ଼ା ସଇସ ଥିଲି ।"

"ସେଠୁ ଚାଲିଆସିଲୁ କାହିଁକି ?"

ଧୀରଭାବେ ଜିମ୍ କହିଲା, "ତାଙ୍କ ଘରୁ କିଛି ଜିନିଷ ହଜିଲା । ମୁଁ ନେଇଛି ବୋଲି ହଡ୍‌ସନ୍ ଭାବିଲେ । ମୋତେ ଚୋର ବୋଲି କହିଲେ । ତେଣୁ ମୁଁ ପଳେଇଆସିଲି । ଆଉ ଅନ୍ୟ କେଉଁଠି କାମ ଖୋଜିବୁଲୁଛି ।"

"ହୁଁ, ସତ କହୁଛୁ ତ ? ମିଛ କହିଲେ ସିଧା ତୋ ମୁଣ୍ଡରେ ଗୁଳିଟାଏ ବସାଇଦେବି ।"

ଭୟଭୀତ ହୋଇ ଜିମ୍ କହିଲା, "ନା ଆଜ୍ଞା, ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ସତ କହୁଛି । ମୁଁ କାମ ପାଇଁ ସିଡ୍‌ନିରେ ଯାଇ ଚେଷ୍ଟା କଲି, କିନ୍ତୁ ପାଇଲି ନାହିଁ । ସେଠୁ ଚାଲିଆସି ସବୁ ଜାଗାରେ କାମ ଖୋଜୁଛି । କଳାଲୋକକୁ ଘୋଡ଼ାସଇସ ରଖିବାକୁ କେହି ରାଜି ନୁହନ୍ତି । ତେଣୁ ଏଆଡ଼େ କାମ ପାଇବା ଆଶାରେ ଆସିଛି । ଆପଣଙ୍କର ଘୋଡ଼ାସଇସ ଦରକାର ?"

ଲୋକଟା ତା ସାଥୀକୁ ପଚାରିଲା, "କ'ଣ କହୁଛ ବିଲ୍ ? ଗୋଟେ ଗୁଳିରେ ଏଇଟାକୁ ଶେଷକରିଦେବା ନା ନେଇ କାମରେ ଲଗାଇବା ?" ଅନ୍ୟ ଜଣକ ଉତ୍ତର ଦେଲା, "ମୁଁ ନିଶ୍ଚିତଭାବେ କହିବି ଲୋକଟା ମିଛୁଆ । ତେବେ ସବୁ କଳାଲୋକଗୁଡ଼ାକ ମିଛୁଆ– ସେଥିରେ କିଛି ଯାଏଆସେ ନାହିଁ । କଳାଲୋକଟା ନିଶ୍ଚୟ ଘୋଡ଼ାକଥା ବୁଝିବା ପାଇଁ ଆଉ ଅନ୍ୟ କାମ ପାଇଁ ଦରକାରରେ ଆସିବ । ଆମେ ଯେତେବେଳେ ଚାହିଁବା ସେତେବେଳେ ତାକୁ ସଫା କରିଦେଇପାରିବା । ସେ ଘୋଡ଼ାଙ୍କ କଥା କେମିତି ବୁଝୁଛି ଆମେ ଶୀଘ୍ର ଜାଣିପାରିବା ।"

"ହଉ, ଠିକ୍ ଅଛି । ତୁ ତା'ହେଲେ ଆମ ସାଙ୍ଗରେ ଆସେ ।"

"ଆପଣ କ'ଣ ମଜୁରି ଦେବେ ?"–ଜିମ୍ ପଚାରିଲା ।

"ତୁ ଯାହା ପାଇବାର ଯୋଗ୍ୟ । ମଜୁରି ବାବଦରେ ଆଉ କିଛି ବକ୍‌ବକ୍ କରନା ।" ଜିମ୍ କିଛି ଗୋଟେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମଜୁରି ନେବାର ଛଳନା କଲା ଆଉ ଲୋକଟା କଡ଼ାସ୍ୱରରେ କହିଲା, "ଚାଲିଆ, ବେଶି ବକ୍‌ବକ୍ କରନା । ଆମର କଥା କହିବାକୁ ବେଳନାହିଁ ।"

ଆଉ କିଛି କଥାବାର୍ତ୍ତା ନକରି ସେମାନେ ଚାଲିଲେ । ଗହଳିଆ ଗଛ ପାଖରେ ଯେଉଁଠି ଘୋଡ଼ାଗୁଡ଼ାକ ବୁଲିଥିଲେ ସେଇଠି ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଦି'ମିନିଟ୍ ପରେ ସେମାନେ ଗୋଟେ ଯାହିତାହି ତିଆରି ଘରପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ପ୍ରାୟ ଲମ୍ବଭାବରେ ଥିବା ପାହାଡ଼ ଧାରରେ କାଠଗଡ଼ ପୋତାହୋଇ ଘରଟା ତିଆରି ହୋଇଥାଏ । ସେଠି କେହି ମଣିଷ ରହିଲା ପରି ଜଣାଯାଉନଥାଏ । ଭିତରୁ ଧୂଆଁ ଉଠୁନଥାଏ । ଝରକା କବାଟ ସବୁ ବନ୍ଦହୋଇଥାଏ । ଉପତ୍ୟକା ଦେଇ ଗଲାବେଳେ କେହି ଯଦି ଦୈବାତ୍ ଏଠିକି ଆସିବ ତେବେ ଭାବିବ କେହି କାଠକଟାଳି ଏ କୁଡ଼ିଆ ତିଆରି କରିଛି ।

ଲୋକ ଦି'ଜଣଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣେ କବାଟରେ ତିନିଥର ଠକ୍‌ଠକ୍ କଲା ଆଉ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ କବାଟ ଖୋଲିଗଲା । ଜିମ୍‌କୁ ଭିତରକୁ ପେଲିଦେଇ ଲୋକ ଦି'ଜଣ ତା ପଛେ ପଛେ ପଶିଗଲେ । କବାଟ ବନ୍ଦହୋଇଗଲା । କୁଡ଼ିଆ ଭିତରେ ଟିକିଏ ଦୂରରେ ନିଆଁ ପାଖରେ ଜଣେ ଲୋକ ବସିଥିଲା । ସେ ରାଗିଯାଇ କହିଲା, "ଏଟା କାହାକୁ ଏଠିକି ଆଣିଛ ?"

"ଏ ଗୋଟେ କଳାଲୋକ, କାମ ଖୋଜୁଛି । କହୁଛି, ଘୋଡ଼ା କାମ ତାକୁ ଭଲ ଜଣା । ଆମେ ତାକୁ ଗୁଳିକରିଦେବୁ କି ଏଠିକି ଆଣିବୁ ଭାବି ଶେଷରେ ତୁମ ପାଖକୁ ନେଇଆସିଛୁ । ଘୋଡ଼ାଙ୍କ କଥା ବୁଝାବୁଝି କରିବା ପାଇଁ ଆଉ କାଠ କାଟିବା ପାଇଁ ଜଣେ ଲୋକ ହେଲେ ବେଶ୍ ସୁବିଧା ହେବ । ଲୋକଟା କାମିକା ନୁହେଁ ବୋଲି ଦେଖିଲେ ତାକୁ ସଫାକରିଦେବା କିଛି ବଡ଼କଥା ନୁହେଁ ।"

"ତା ଅବଶ୍ୟ ସତ । ଏଥିରେ କିଛି ଦାୟିତ୍ୱ ଥିବାର ମୁଁ ଦେଖୁନାହିଁ । ଏଠିକି ଆ...ତ– ମୁଁ ଟିକିଏ ତୋତେ ଦେଖିନିଏ ।"

ଜିମ୍ ନିଆଁ ପାଖକୁ ଗଲା । ସେ ଦେଖିଲା କୁଡ଼ିଆଟା ଗୋଟେ ଗୁମ୍ଫାର ବାଟ ମୁହଁରେ ତିଆରିହୋଇଛି । ଗୁମ୍ଫାଟା ବେଶ୍ ବଡ଼ । ମଝିରେ ଖୁବ୍ ବଡ଼ ଗଦାଏ ନିଆଁ । ଧୂଆଁଗୁଡ଼ା ବୋଧହୁଏ ପାହାଡ଼ର ଫାଟବାଟେ ଉପରକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ଆଉ ଚାରିଜଣ ଲୋକ ମେଣ୍ଢାଛାଲ ଉପରେ କାନ୍ଥକୁ ଆଉଜି ପଡ଼ିଥିଲେ । ଗୁମ୍ଫାର ଆର ମୁଣ୍ଡରେ ଗୋଟେ ବାଟ । ସେଟା ଭିତରର ଆଉ ଗୋଟେ ବଖରାକୁ । ସେଠୁ ବେଳେ ବେଳେ ଆସୁଥିବା ଶବ୍ଦରୁ ଜିମ୍ ଜାଣିପାରିଲା ଘୋଡ଼ାଗୁଡ଼ା ସେଠି ରହନ୍ତି । ଦଳପତି ଜିମ୍‌କୁ ଆଉ କେତେଟା ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲା । ସେଗୁଡ଼ା ହେଲା– ସେ କେଉଁଠୁ ଆସିଛି ? ଏ ନିରୋଳା ଜାଗାକୁ କେମିତି ଆସିଲା ? ଇତ୍ୟାଦି । ଜିମ୍ ତା କଥା ଆଗରୁ ଠିକ୍ କରିଥିଲା, ତେଣୁ ଦଳପତି ପ୍ରଶ୍ନର ସନ୍ତୋଷଜନକ ଉତ୍ତର ଦେଇପାରିଲା ।

ଶେଷରେ ଦଳପତି କହିଲା, “ମୁଁ ଭାବୁଛି ଲୋକଟା ଠିକ୍ ଅଛି । ଯାହାହେଉ ସେ ଏଠୁ ପଳାଇଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଆମେ ଗୋଟେ କଳା ଲୋକ ରଖିବା ପାଇଁ ଆଗରୁ ବିଚାରୁଥିଲେ । ଏ ଲୋକଟା ଯେତେବେଳେ ହାତ ପାଖକୁ ଆସିଛି ତାକୁ କାମରେ ଲଗାଇବା ଭଲ ।” ତା’ପରେ ସେ କର୍କଶ ଭାବେ ଜିମ୍‌କୁ କହିଲା, “ଏଇ ଦେଖ୍, ତୁ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ଏଠିକି ଆସିଛୁ, ଆଉ ତୋତେ ଏଇଠି ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁ ଯେତେ ଚାହିଁବୁ ସେତେ ଖାଇବାକୁ ଦିଆଯିବ । ତା ଛଡ଼ା ଆଉ ଯାହା ଦରକାରକରିବୁ ଦିଆଯିବ । କିନ୍ତୁ ଦେଖ୍, ଆମଠୁ ଆଦେଶ ନ ପାଇଲେ ସେ ଦରଜା ସେପାଖେ ପାଦ ପକାଇବୁ ନାହିଁ । ଯଦି ତା’କରୁ ତେବେ ଗୋଟେ ବୁଲେଟ୍‌ରେ ତୋ କଳା ଖପୁରିଟା ଉଡ଼ାଇଦେବି ।”

ଜିମ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲା, “ଠିକ୍ ଅଛି ଆଜ୍ଞା । ଯଥେଷ୍ଟ ଖାଇବା ପିଇବାକୁ ହେଲେ ହେଲା । ଆପଣ ମନାକଲେ ମୁଁ ଏ ଘରୁ ଗୋଡ଼ କାଢ଼ିବି ନାହିଁ ।”

“ତେବେ ସବୁ ଠିକ୍ ହେଲା । ସେ ନିଆଁରେ ଆଉ କିଛି କାଠ ପକା ।”

ଜିମ୍ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ତାର କାମ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲା । ଡକାୟତମାନେ କିଛି କାମ କରିବାକୁ ମୋଟେ ଭଲପାଉନଥିଲେ, ତେଣୁ ଜିମ୍‌କୁ ପାଇ ସେମାନେ ଖୁସି ହେଲେ । ପ୍ରଥମ ଥର ଜିମ୍ ଘୋଡ଼ାଶାଳକୁ ଗଲାବେଳେ ଦଳପତି ତା ସାଥିରେ ଗଲା । ଜିମ୍‌ର କାମ ଦେଖି ସେ ଜାଣିଲା ତା କଥା ଠିକ୍ । ଘୋଡ଼ାଶାଳ କାମ କରିବାରେ ସେ ବେଶ୍ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ।

ରୋଷେଇ କରିବା କାମଟା ମଧ୍ୟ ଜିମ୍‌କୁ ଦିଆଗଲା । ଡକାୟତଦଳ ଆରାମରେ ଶୋଇ, ମଦ ପିଇ, ତାସ ଖେଳି, ଡକାୟତି ବିଷୟରେ ନାନା ଆଲୋଚନା କରି ସମୟ କଟାଇଲେ । କେତେଦିନ ସେମାନେ କାଠହାଣିବା ପାଇଁ ବା ପାଣିଆଣିବା ପାଇଁ ବାହାରକୁ ଗଲେ ଜିମ୍ ଉପରେ କଡ଼ା ନଜର ରଖୁଥିଲେ– କିଛିଦିନ ପରେ ସେମାନେ ଆଉ ସେତେଟା ନଜର ଦେଲେ ନାହିଁ । ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ କାଠଆଣିବା, ପାଣିଆଣିବା ଆଦି କାମ ଜିମ୍ ନିଜ ହାତକୁ ନେଲା । ପ୍ରଥମ କେତେଦିନ ସେ ବାହାରକୁ କାମରେ ଗଲେ ଜଣେ ଡକାୟତ ତା ଉପରେ ନଜର ରଖୁଥିଲା । ଜିମ୍ ଏହା ଜାଣିପାରିଲେ ମଧ୍ୟ ନ ଜାଣିଲା ପରି ଛଳନା କରୁଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଜିମ୍‌ର ଚାଲିଚଳନରେ ସନ୍ଦେହଜନକ କିଛି ଦେଖା ନ ଯିବାରୁ ତାକୁ ଜଗିବା ବନ୍ଦକରିଦିଆଗଲା ।

ଜିମ୍ ଆସିବାର ସାତଦିନ ପରେ ଦିନେ ଦଳପତି କହିଲେ, “ଏଥର ଆମେ ପୁଣି ବାହାରିବା ସମୟ ହୋଇଗଲା । ଆମେ ଠିକ୍ କରିଥିଲେ ଏଥର ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍‌ଙ୍କ

ଘର ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସବୁବେଳେ ପଇସା ଥାଏ । ତା ଛଡ଼ା ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନଙ୍କର ଘଡ଼ି, ଗହଣା ଆଦି ମଧ୍ୟ ଥିବ ।"

ଜିମ୍ ଗୋଟେ କଣରେ ଅଧା ଶୋଇଲା ପରି ଜାକିଜୁକି ହୋଇ ବସିଥାଏ । ଡକାୟତମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଶବ୍ଦ ସେ ମନଦେଇ ଶୁଣୁଥାଏ । ସେମାନେ ଜିମ୍‌ର ଉପସ୍ଥିତି ଉପରେ ମୋଟେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଉନଥାନ୍ତି, କାରଣ ସେ ଆସିଲା ଦିନୁ ସେ ଅଞ୍ଚଳର ଜଙ୍ଗଲୀ ଲୋକଙ୍କ ଭାଷା କେବଳ କହୁଥାଏ । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କ କଥାବାର୍ତ୍ତା ସେ ବୁଝିପାରିବ ବୋଲି ଡକାୟତମାନଙ୍କର ମୋଟେ ଧାରଣା ନଥିଲା । ତା'ପରେ ସେ ଯାହା ଆଶା କରୁଥିଲା ସେ କଥା ଶୁଣିଲା ।

"ମୁଁ ଭାବୁଛି ତୁମେ ଆଉ ଏଠିକି ଆସିବ ନାହିଁ ଟମ୍ ?"

"ନାଁ, ଏ ଅଞ୍ଚଳରେ ହଇଚଇ ପଡ଼ିଗଲାଣି । ଆଉ ଏଠି ରହିହେବ ନାହିଁ । ଅବଶ୍ୟ ଆମେ ଏଠାକୁ ଫେରି, ଘୋଡ଼ାଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ଟିକିଏ ବିଶ୍ରାମ ଦେଇ ଆବଶ୍ୟକ ଜିନିଷପତ୍ର ଧରି ଚାଲିଯିବା । ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍‌ଙ୍କ ଘରୁ ଆମେ ଦି'ଚାରିଟା ଅଧିକା ଘୋଡ଼ା ନେଇ ଆସିପାରିବା । ଏବେ ପାଗ ବେଶ୍ ଭଲ ଅଛି । ଆମେ ଦି'ଚାରି ସପ୍ତାହ ଜଙ୍ଗଲୀ ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ରହିଯାଇପାରିବା । ଗଲାଥର ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଜିନ୍ ମଦ ପିଆଇ ପିତଳ ମୁଦି ଦେଇ ତାଙ୍କ ପାଖରୁ ଢେର୍ ଜିନିଷ ପାଇଛେ । ସେମାନେ ଖୁବ୍ ଖୁସି ଅଛନ୍ତି । ମନେରଖ, ଏଥର ଡକାୟତ ପରେ ଆମ ପଛରେ ଢେର୍ ଲୋକ ଲାଗିଯିବେ । ତେଣୁ ମୋ ମତରେ ଆମେ ଦକ୍ଷିଣ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଯାଇ ଭାଗ୍ୟ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ।"

ଜିମ୍ ଯାହା ଚାହୁଁଥିଲା ସବୁ ଶୁଣିଗଲା । ଏଥର ସେ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ପଡ଼ିରହି ମନେ ମନେ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଡକାୟତମାନେ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ଏଠିକି ଫେରିବେ । ସେମାନେ ମତ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ମୋଟେ ଆସିନପାରନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଧରିବାକୁ ହେଲେ ଯା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିହେବନାହିଁ । ତା'ଛଡ଼ା ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍‌ଙ୍କ ଘର ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ ସଫଳ ହେଲେ ତା ମୁନିବଙ୍କୁ ଦାୟୀ କରାଯିବ । ତେଣୁ ତା ଆଗରୁ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଖବର ପଠାଇବା ଭଲହେବ । ସେ ଖବର ପଠାଇ ପୁଣି ଏ କୁଡ଼ିଆକୁ ଫେରିଆସିବ । ପୋଲିସ୍ ଏଠିକି ଆସିବାରେ ଡେରିହେଲେ ସେ ଡକାୟତମାନେ ଯେଉଁଆଡ଼େ ଯିବେ ତାଙ୍କ ସାଥିରେ ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ । ସୁବିଧା ସୁଯୋଗ ଦେଖି ତା ମୁନିବଙ୍କୁ ଡକାୟତଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇଆସିବ । ସେମାନେ ଗଲାବେଳେ ଜଣେ ଲୋକକୁ ଏଠି ଛାଡ଼ିଯାଇପାରନ୍ତି । ତା'ହେଲେ ତାକୁ କେବଳ ସୁଯୋଗ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ତା ପରଦିନ ସକାଳେ ଡକାୟତମାନେ ତାଙ୍କର ବନ୍ଧୁକ, ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ସଫା କରିବାରେ ଲାଗିଗଲେ । ଖାଇସାରିବା ପରେ ସେମାନେ ଭିତର ଗୁମ୍ଫାକୁ ଯାଇ ଘୋଡ଼ାଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ବାହାରକଲେ ।

ଦଳପତି ଜିମ୍‌କୁ କହିଲା, "ଦେଖ୍, ଆମେ ବାହାରକୁ ଯାଉଛୁ ।"

ଜିମ୍ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇଲା ।

– ଆମେ ପୁଣି କାଲି ଆସିବୁ । ମୁଁ ଏଠି ଚାବିପକାଇଦେଇ ଯିବି । ଆମେ ନଥିବାବେଳେ କେହି ଆସି ଠକ୍ ଠକ୍ କଲେ ଜବାବ ଦେବୁ ନାହିଁ– ସେମାନେ ଜାଣିବେ ଏଠି କେହି ନାହଁ ।

ଜିମ୍ ସଂକ୍ଷେପରେ କହିଲା, "ଠିକ୍ ଅଛି ।" ତା'ପରେ ତାଙ୍କ କାମରେ ତାର କିଛି ଆଗ୍ରହ ନଥିଲା ପରି ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ନିଆଁ ପାଖରେ ବସିରହିଲା । ସେ ଆଗରୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥିଲା ଯେ ଝରକାଗୁଡ଼ାକର ବାହାରପାଖେ କବାଟ ଆଉ ଭିତରପାଖରେ ମୋଟା ପଟାରେ ବଡ଼ବଡ଼ କଣ୍ଟା ବାଡ଼ିଆ ହୋଇ ସେଗୁଡ଼ାକୁ ବନ୍ଦ କରାଯାଇଛି । ଶେଷଲୋକ ବାହାରକୁ ଯିବା, ଦରଜା ବନ୍ଦ ରହିବା, ଆଉ ଖଟ୍‌କରି ତାଲା ପଡ଼ିବା ଶବ୍ଦ ସେ ଶୁଣିପାରିଲା ।

ଦଳଟା ଘୋଡ଼ା ଚଢ଼ି ଚାଲିଯିବା ଜିମ୍ ଜାଣିପାରିଲା । ତଥାପି ସେ କାନପାରି ଭୂଇଁରେ ପଡ଼ିଗଲା । ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଚାଲିଗଲେଣି ବୋଲି ନିଶ୍ଚିତଭାବେ ଜାଣିଲା, ଉଠି ତା କାମ ପାଇଁ କିଛି ହତିଆର ଖୋଜିଲା । ସେ ଗୋଟେ ବଡ଼ ମାଂସକଟା ଛୁରି ଦେଖିଲା । ସେଇଟା ନେଇ ସେ ଘରର କାନ୍ଥକୁ ଲଗାଇ ଗୋଟେ ଗାତ ଖୋଳିବାରେ ଲାଗିଗଲା । ସବା ତଳ କାଠଗଡ଼ଟା ମୋଟେ କେତେଇଞ୍ଚ ମାଟି ଭିତରକୁ ଯାଇଥିଲା । ଦି'ଘଣ୍ଟାରେ ସେ ତା' ତଳେ ଗୋଟେ ସୁଡ଼ଙ୍ଗ ଖୋଳି ବାହାରକୁ ଚାଲିଆସିଲା । ତା'ପରେ ସେ ପୁଣି ଘୁଷୁରି ଘୁଷୁରି ଭିତରକୁ ଗଲା । ଏଥର ପଛୁଆ ପଦାକୁ ଆସିଲା ଆଉ ଆସିଲାବେଳେ ଗାତରେ ମାଟି ପୂରାଇ ଦେଲା । ତା'ପରେ ବାହାର ପାଖ ଗାତ ମୁହଁରେ ଗୋଟେ ମାଟିଚେକା ରଖି ତାକୁ ଦାବିଦେଲା ।

ଡକାୟତମାନେ ବାହାରିଯିବା ପରେ ମତ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ତାଙ୍କ ଭିତରୁ ହୁଏତ ପୁଣି ଏଠିକି ପଠାଇପାରନ୍ତି । ଯାହାହେଉ ସେଥିପାଇଁ ଆଉ ଭାବିବାର ନାହିଁ । ଜିମ୍ ଖୁବ୍ ଦ୍ରୁତଗତିରେ ଲୋକବସତି ଆଡ଼କୁ ଧାଇଁଲା । ତିନିଘଣ୍ଟା ଧାଇଁ ଧାଇଁ ସେ ପ୍ରାୟ କୋଡ଼ିଏ ମାଇଲ୍ ବାଟ ଯିବା ପରେ ଜଣେ ମେଣ୍ଢାରଖୁଆଳ କୁଡ଼ିଆରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ତା ହାତରେ ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ପାଖକୁ ଖବର ପଠାଇଲା । ଲୋକଟା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ

ବାହାରିପଡ଼ିଲା । ଜିମ୍ ପୁଣି ଦ୍ରୁତଗତିରେ ଜଙ୍ଗଲ ଆଡ଼କୁ ଫେରିଲା । ଡକାୟତ ଗୁହାରେ ସେ ପହଞ୍ଚିଲାବେଳକୁ ସଂଧ୍ୟା ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

ସିଧାସଳଖ କୁଡ଼ିଆ ପାଖକୁ ନଯାଇ ସେ ତା ଚାରିପାଖରେ ଘେରାଏ ବୁଲିଲା । ତା'ପରେ ଭୂଇଁ ଉପରେ ପେଟେଇପଡ଼ି କାନ ଡେରି ଶୁଣିଲା । ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଜାଣିଲା ଭିତରେ କେହି ନାହିଁ । ତଥାପି ଆହୁରି ନିଶ୍ଚିତ ହେବା ଲାଗି ସେ କବାଟରେ ଠକ୍ ଠକ୍ କରି ଗଛ ଆଢୁଆଳକୁ ଘୁଞ୍ଚିଗଲା । କିନ୍ତୁ କିଛି ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲାନାହିଁ । ଜିମ୍ ନିଶ୍ଚିତଭାବେ ଜାଣିଲା ଭିତରେ କେହି ନାହିଁ । ତା'ପରେ ସେ ଗାତ ମୁହଁର ଘାସ ଚେକାଟା ଆଡ଼େଇ ସେ ସୁଡ଼ଙ୍ଗ ବାଟେ ପଛେଇ ପଛେଇ ଭିତରକୁ ପଶିଲା । ଗଲାବେଳକୁ ଘାସ ଚେକାଟା ଗାତ ମୁହଁରେ ରଖିଦେଇ ଗାତ ଭିତରେ ମାଟି ପୂରାଇଦେଲା । ଯେଉଁ ଜାଗାରେ ସେ ଗାତଟା ଫିଟାଇଥିଲା ସେଠି ଗୁଡ଼ାଏ ବୁଦାଗଛ ଥିଲା । ତେଣୁ ସେ ଜାଗାରେ କାହାରି ନଜର ପଡ଼ିବାର ସମ୍ଭାବନା ନଥିଲା ।

ସେ ଘର ମେଜିଆରୁ ସବୁ ମାଟିଧୂଳି ପରିଷ୍କାର ଝାଡ଼ିଦେଇ ଗାତ ଭିତରେ ପୂରାଇଦେଇ ତାକୁ ପାଦରେ ଚାପିଦେଲା । ତା'ପରେ ମନବୋଧ କରି ପେଟେ ଖାଇ ଲମ୍ବ ହୋଇ ଶୋଇପଡ଼ିଲା । ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଲାବେଳକୁ କବାଟ ଫାଙ୍କରେ ଆଲୁଅ ଦେଖି ଜାଣିଲା ଦିନ ହେଲାଣି । ନିଆଁ ଗଦାଏ ଜାଳି ସେ ଡକାୟତମାନଙ୍କ ଫେରିବାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଲା ।

ଚାରି ପାଞ୍ଚ ଘଣ୍ଟା ପରେ ସେମାନେ ଫେରିଲେ । କବାଟ ଖୋଲି ଘରଭିତରେ ପଶିବାମାତ୍ରେ ଜିମ୍ ଜାଣିପାରିଲା ସେମାନେ ତାଙ୍କ କାମରେ ସଫଳ ହୋଇପାରିନାହାନ୍ତି– କିନ୍ତୁ ସେ ଦେଖିଲା ସମସ୍ତେ ଫେରିଆସିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଫାନ୍ଦରେ ପକାଇବା ପାଇଁ ତାର ଯୋଜନା ବିଫଳ ହୋଇଥିବା ଜାଣି ସେ ହତାଶହେଲା– କିନ୍ତୁ ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲାନାହିଁ । କାରଣ ସେ ହିସାବ କରି ଦେଖିଥିଲା ଯେ ପରିସ୍ଥିତି ସବୁ ଦିଗରୁ ଅନୁକୂଳ ହେଲେ ବି ରିଉବେନ୍ ଠିକ୍ ସମୟରେ ସେଠି ପହଞ୍ଚିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇନପାରେ ।

ତାକୁ କିଛି ପଦେହେଲେ ନକହି ଡକାୟତମାନେ ଘୋଡ଼ାଗୁଡ଼ାକୁ ଭିତର ଗୁହାକୁ ନେଇଗଲେ । ତା'ପରେ ସେମାନେ ନିଆଁ ପାଖରେ ଲମ୍ବେ ଲମ୍ବେ ପଡ଼ିଗଲେ । ଜିମ୍ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଉଠିଯାଇ ଘୋଡ଼ାମାନଙ୍କ ଜିନ୍ ଖୋଲି ସେଗୁଡ଼ାକୁ ଘଷି ସଫା କରିବାରେ ଲାଗିଲା । ଏଣେ ଡକାୟତମାନଙ୍କ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଶୁଣିବା ପାଇଁ କାନକୁ ସଜାଗ ରଖିଥାଏ । ସେମାନେ କେବଳ ସେମାନଙ୍କ ଭାଗ୍ୟକୁ ନିନ୍ଦାକରୁଥାନ୍ତି ।

ଦଳପତି କହିଲା, "ମୁଁ ବୁଝିପାରୁନାହିଁ ଯା କେମିତି ହେଲା ? ସେ ପୋଲିସ୍ ଲୋକ ଠିକ୍ ବେଳରେ ପହଞ୍ଚି ଆମ କାମରେ ବାଧାଦେବା ଏଇଟା ଦ୍ୱିତୀୟଥର ହେଲା ।"

ଆଉ ଜଣେ କହିଲା, "କଥାଟା ମୋତେ ମୋଟେ ଭଲଲାଗୁ ନାହିଁ । ମୋ ମତରେ ଆମେ ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ଏ ଜାଗାରୁ ଚାଲିଯିବା ସେତେ ଭଲ । ଯାହାସବୁ ଘଟିଗଲା ତା'ପରେ କଳାଲୋକଙ୍କ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଚାଲିନଯିବା ଯାଏଁ ମୁଁ ନିରାପଦ ମନେକରୁନାହିଁ । ଆମେ କ'ଣ କରିବାକୁ ଯାଉଛେ ସେ ଯଦି ଜାଣିପାରୁଛି, ତେବେ ଆମେ କେଉଁଠି ରହୁଛେ ସେକଥା ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣିପାରିବ ।"

ବିରକ୍ତ ହେଲାପରି ଦଳପତି କହିଲା, "କାହିଁକି ଜନ୍‌ସନ୍, ତୁମେ କ'ଣ ଭାବୁଛ ସେ ଲୋକଟା ଯାଦୁକର ?"

"ମୁଁ ଜାଣେନା । କିନ୍ତୁ ସେ ଯେମିତି ଦି'ଦିଥର ଆମକୁ ହଇରାଣ କଲାଣି ସେଥିରେ କୌଣସି ଜିନିଷ ତା ପାଇଁ ବିଚିତ୍ର ନୁହେଁ । ଏବେ ବି ସେ ଆଉ ତା ଲୋକେ ଏଇ ବାହାରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲେ ମୁଁ ବିସ୍ମିତ ହେବିନାହିଁ ।"

କିଛି ସମୟ ସମସ୍ତେ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ରହିଲେ । ତା'ପରେ ଦଳପତି କହିଲା, "ଆମେ ମାଇକିନା ଦଳଟେ ନୋହୁଁ । ମୁଁ ତୁମ କଥାରେ ଏକମତ ଯେ ଆମେ ଯେତେ ଚଞ୍ଚଳ ଏଠୁ ଚାଲିଯିବା ସେତେ ଭଲ । ଅନ୍ଧାର ହେଲା ପରେ ଆମେ ବାହାରିପଡ଼ିବା । କିନ୍ତୁ ଗୋଟେ କଥା ମୁଁ କହିରଖୁଛି, ଆମେ କଳାଲୋକଙ୍କ ଅଞ୍ଚଳରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ମୁଁ ପୁଣି ଫେରିବି । ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରେ ସେ ଝିଅଟାକୁ ମୁଁ ନେଇଯିବି ।" ତା'ପରେ ଜିମ୍‌କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି କହିଲା, "ଏବେ ସେ ଘୋଡ଼ାକାମ ବନ୍ଦକର । ଯା, ଆମଲାଗି କିଛି ରୋଷାଇ କର । ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ପାରିବୁ ସେତେ ଭଲ ।"

ଜିମ୍ ତରତର ହୋଇ ରୋଷାଇ କରିବାକୁ ଗଲା । କିନ୍ତୁ ଡକାୟତଗୁଡ଼ା ଏମିତି ଉତ୍ତ୍ୟକ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିଲେ ଯେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ତାଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା ଅସମ୍ଭବ । ରାଗରେ ତମତମ ହୋଇ ଦଳପତି ଜିମ୍‌କୁ ଗୋଟେ ଗ୍ଲାସ ମଦ ଆଣିବାକୁ ହୁକୁମ ଦେଲା । ଜିମ୍ ତରତରରେ ଗ୍ଲାସଟା ଧରି ଆସିଲାବେଳକୁ ଝୁଣ୍ଟିପଡ଼ିଲା । ଆଉ ଗ୍ଲାସଟା ତା ହାତରୁ ପଡ଼ିଗଲା । ଦଳପତି ଗୋଟେ ଜଳନ୍ତା ନିଆଁଖୁଣ୍ଟା ଧରି ଜିମ୍‌କୁ ପାହାରେ ପିଟିଦେଲା ଆଉ ସେ ଅଚେତ ହୋଇ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲା ।

କେତେ ସମୟ ସେ ସେମିତି ପଡ଼ିରହିଲା ଜାଣେନା । କେହି ଜଣେ ତା ଉପରେ ପାଣି ବାଲଟିଏ ଢାଳିଦେଲା ପରେ ତାର ଚେତା ଆସିଲା । ଟଳି ଟଳି ଉଠି ଠିଆହୋଇ ସେ ଦେଖିଲା ଡକାୟତମାନେ ସେଠୁ ଚାଲିଯିବା ପାଇଁ ସବୁ ଯୋଗାଡ଼ କରୁଛନ୍ତି ।

ଆଦିମ ଅଧିବାସୀ କଳାଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉପହାର ଦେବା ଲାଗି ଜିନିଷ ସବୁ ପାକେଟ୍‌ମାନଙ୍କରେ ବନ୍ଧାବନ୍ଧି ହେଉଥାଏ । ଅନ୍ୟ ଜିନିଷ ସବୁ ଆଉ କେବେ ଆସି ନେଇଯିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଛାଡ଼ିଦିଆହୋଇଥାଏ । ପ୍ରକୃତ ପକ୍ଷରେ ଯେଉଁ ମେଣ୍ଢା ରଖୁଆଳଙ୍କ ସାଥିରେ ସେମାନଙ୍କର ବନ୍ଧୁତା ଥିଲା ତାଙ୍କ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କେହି ଏ ଜାଗାକୁ ଆସିବାର ମୋଟେ ସମ୍ଭାବନା ନଥିଲା ।

ଏଇ କେତେଦିନ ଭିତରେ ଜିମ୍‌ର କାମରେ ସେମାନେ ଖୁବ୍ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଥିଲେ । ତା ହୋଇନଥିଲେ ଯିବା ଆଗରୁ ତାକୁ ସେଇଠି ଗୁଳିକରି ଜଙ୍ଗଲରେ ଫିଙ୍ଗିଦେଇ ଯାଇଥାନ୍ତେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଦେଖିଲେ ଯେ, ଜିମ୍ ତାଙ୍କର ସବୁ କାମ କରୁଛି, ତେଣୁ ସାମାନ୍ୟ ଆଲୋଚନା ପରେ ସେମାନେ ତାକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେବାପାଇଁ ଠିକ୍ କଲେ । ସମସ୍ତେ ବାହାରିଯିବା ପରେ ଦରଜାରେ ତାଲା ପଡ଼ିଲା, ଆଉ ସେମାନେ ଘୋଡ଼ାରେ ବସି ଚାଲିଗଲେ । ସେତେବେଳକୁ ସଂଧ୍ୟା ପାଖେଇଆସିଲାଣି । ଗଲା ଚବିଶ ଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ସେମାନଙ୍କ ଘୋଡ଼ାଗୁଡ଼ାକ ଅନେକ ପରିଶ୍ରମ କରିଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଉ ନ ଦୌଡ଼ାଇ ଚଲାଇ ଚଲାଇ ନେଲେ । କେତେଘଣ୍ଟା ଚାଲିବା ପରେ ଦେଖାଗଲା ଘୋଡ଼ାଗୁଡ଼ାକ ଆଉ ଚାଲିବାକୁ ଅକ୍ଷମ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଅଟକିଲେ । ଯେଉଁ ଜାଗାରେ ରହିଲେ ସେଠି ନିଆଁ ଜାଳିଲେ ନାହିଁ, କାରଣ ସେମାନେ ଉପନିବେଶର ସୀମା ପାର ହୋଇନଥିଲେ– ଆଉ ଯେକୌଣସି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ଅନୁସନ୍ଧାନକାରୀ ଦଳ ଆସିପାରନ୍ତି । ସେମାନେ ଏତେ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲେ ଯେ ରାତିସାରା ପାଳିକରି ଜଗିରହିବା ପାଇଁ ଠିକ୍ କଲେ । କିନ୍ତୁ ରାତି ପାହିଲାବେଳକୁ ଦେଖାଗଲା ଯେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଥିବା କଳାଲୋକଟା କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଯାଇଛି ।

ପ୍ରକୃତରେ ପ୍ରାୟ ରାତି ଅଧ ବେଳକୁ ଜିମ୍ ଖସି ଚାଲିଆସିଲା । ସେ ଖୁବ୍ କ୍ଳାନ୍ତ ଆଉ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ନିଆଁଖୁଣ୍ଟା ମାଡ଼ରେ ତା ମୁହଁ ପୋଡ଼ିଯାଇ ଭୀଷଣ କଷ୍ଟ ହେଉଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଡକାୟତମାନଙ୍କ ପାଖରୁ ଖସିଆସିବା ପରେ ସେ ଡୋନାଲ୍‌ଡ଼୍‌ଙ୍କ ଘରଆଡ଼କୁ ଆଖିବୁଜା ଦୌଡ଼ିଲା । ବାଟରେ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଅଟକିଲା ନାହିଁ । ଶେଷରେ ତା ପରଦିନ ସଂଧ୍ୟାରେ ସେଠି ପହଞ୍ଚିଲା । ସେତେବେଳକୁ ତା ଦେହରେ ଜୀବନ ନଥିଲାପରି ଅବସ୍ଥା ।

ଜିମ୍‌ର ଏଇ ଲମ୍ବା କାହାଣୀ ଶୁଣିସାରି ରିଉବେନ୍ କହିଲେ, "ସେମାନେ ତା'ହେଲେ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି ଜିମ୍ ? ହଉ, ତୁ ଯାହା କରିଛୁ ବେଶ୍ ଚମତ୍କାରଭାବେ କରିପାରିଛୁ । ଆମର ଟିକିଏ ଡେରିହୋଇଗଲା, ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଧରିପାରିଲୁ

ନାହିଁ । ତେବେ ଏଠା ଲୋକଙ୍କୁ ଆମେ ରକ୍ଷାକରିପାରିଛୁ । ଅବଶ୍ୟ ଡକାୟତଗୁଡ଼ାକ ଖସିଯିବାଟା ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟର କଥା ।"

ଜିମ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲା, "ସେମାନେ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ମୁଁ ଜାଣେ । ସେମାନେ ବବିଟୁ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଯାଇଛନ୍ତି । ଏଇ ନାଁଟା ସେମାନେ କହିବାର ମୁଁ ଶୁଣିଛି । ମୁଁ ସେ ଅଞ୍ଚଳ ଭଲଭାବେ ଜାଣେ । ମୁଁ ସେଇଠୁ ଆସିଛି ।"

"ତୁ ଆମକୁ ସେଠିକି ନେଇଯାଇପାରିବୁ ?"

ମୁଣ୍ଡ ଟୁଙ୍ଗାରି ଜିମ୍ କହିଲା, "ହଁ, କିନ୍ତୁ ବହୁତ ଦୂର ବାଟ । ଘୋଡ଼ାରେ ଗଲେ ତିନିଦିନ ଲାଗିବ । ବାଟରେ ଅନେକ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଲଢ଼େଇ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।"

"ଠିକ୍ ଅଛି, ଆମେ ସେ ଦାୟିତ୍ୱ ନେବୁ । ଦିନେ ଦି'ଦିନ ପରେ ଆମେ ବାହାରିବା । ମୁଁ ସବୁ ପୋଲିସ୍‌ମାନଙ୍କୁ ଏଠିକି ଡକାଇବି । ତା'ଛଡ଼ା ଉପନିବେଶ ବାସିନ୍ଦାଙ୍କ ଭିତରୁ କେତେକ ଆମ ସାଥିରେ ସହଯୋଗ କରିବେ ବୋଲି ମୋର ଆଶା ।

ଚାରି

ନିର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଟ ଦିନ ଉପନିବେଶ ବାସିନ୍ଦାଙ୍କ ଭିତରୁ ତିରିଶ ଜଣ ଆସି ଏକାଠିହେଲେ । ତା'ଛଡ଼ା ସବୁଯାକ ପୋଲିସ୍ କର୍ମଚାରୀ ମଧ୍ୟ ଆସିଲେ । ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର, ଆଉ କିଛିଦିନ ଚଳିବା ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ସରଞ୍ଜାମ । ଏ ଭିତରେ ମିଷ୍ଟର୍ ଡୋନାଲାଡ୍‌ଙ୍କ ଅବସ୍ଥାରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଉନ୍ନତି ହୋଇଥିଲା, ଆଉ ସେ ପୂରା ଭଲହୋଇଯିବେ ବୋଲି ଆଶା ଦେଖାଗଲା । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ସେଠୁ କୁଆଡ଼େ ନେବା ଅସମ୍ଭବ । ସମସ୍ତେ ଚାଲିଗଲା ପରେ ଡକାୟତମାନେ ପୁଣି ଆସି ଏ ଜାଗା ଆକ୍ରମଣ କରିପାରନ୍ତି– ତେଣୁ ଦି'ଜଣ କନେଷ୍ଟବଲ୍‌ଙ୍କୁ ସେଠି ରଖାଗଲା । ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଘରୁ ପଦାକୁ ନ ବାହାରିବା ପାଇଁ କେଟ୍‌ଙ୍କୁ ସାବଧାନ କରିଦିଆଗଲା ।

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପରି ଜିମ୍ ମଧ୍ୟ ଗୋଟେ ଘୋଡ଼ାରେ ବସିଲା । ଚାରିଟା ଘୋଡ଼ା ଉପରେ ଖାଇବା ଜିନିଷ ଆଦି ରଖାଗଲା–କାରଣ ବାଟରେ କେଉଁଠି ଖାଇବା ଜିନିଷ ମିଳିବ କି ନାହିଁ ତାର ଠିକଣା ନାହିଁ । ସେମାନେ ବାହାରିଲାବେଳକୁ ଦିନ ଦୁଇଟା ବାଜିଲାଣି । ତିରିଶ ମାଇଲ ବାଟ ଗଲା ପରେ ଗୋଟେ ପାଣିଗାଡ଼ିଆ ପାଖରେ ସେମାନେ ଅଟକିଲେ । ଦିନବେଳେ ସେମାନେ କୌଣସି ଆଦିବାସୀ ଲୋକର କିଛି

Deb's Library Corner...

ସଂକେତ ପାଇନଥିଲେ । ତଥାପି ରିଉବେନ୍ ଚାରିଜଣ ଲୋକଙ୍କୁ ଜଗିରହିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ।

ସମସ୍ତେ ନିଆଁ ଚାରିପାଖେ ବେଶ୍ ମନଖୁସିରେ ବସିଥାନ୍ତି । ଯେଉଁ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଆଗରୁ କେହି ଗୋରାଲୋକ କେବେ ଯାଇନାହାନ୍ତି, ସେମାନେ ସେ ଜାଗାକୁ ଏ ଅଭିଯାନରେ ଯାଉଛନ୍ତି । ଉପନିବେଶରେ ଡକାୟତମାନଙ୍କର ଯେଉଁ ଉପଦ୍ରବ, ତାକୁ ସେମାନେ ଶେଷ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି–ଏଇକଥା ଭାବି ସେମାନେ ବେଶ୍ ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରୁଥାନ୍ତି । ଶୋଇବାକୁ ଯିବା ଆଗରୁ ଜିମ୍ ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ କହିଲା, “ସକାଳୁ ଆମକୁ ଶୀଘ୍ର ବାହାରିବାକୁ ହେବ । କାରଣ ପୁଣି ପାଣି ଜାଗା ପାଇବା ଅନେକ ଦୂରରେ । ଦିନସାରା ଘୋଡ଼ା ଚଲେଇଲେ ବି ସଂଧ୍ୟା ପୂର୍ବରୁ ସେଠି ପହଞ୍ଚି ହେବନାହିଁ ।”

ବଡ଼ିସକାଳୁ ବାହାରି ସେମାନେ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଖୁବ୍ ଦ୍ରୁତଗତିରେ ଘୋଡ଼ା ଛୁଟାଇଦେଲେ । ଖରାବେଳେ ଘୋଡ଼ାମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ରାମ ଦେବାକୁ ହେବ, ତେଣୁ ସେମାନେ ବାଟରେ ତିନିଘଣ୍ଟା ପାଇଁ ଅଟକିଲେ । ଉପରବେଳା ପୁଣି ଦ୍ରୁତଗତିରେ ଆଗେଇଲେ ଓ ଠିକ୍ ବେଳବୁଡ଼କୁ ସେମାନେ ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେତେବେଳକୁ ମଣିଷ ଆଉ ଘୋଡ଼ା ସମସ୍ତେ କ୍ଳାନ୍ତ ।

ଡିକ୍ କାଇଷ୍ଟର୍ କହିଲେ, “ଆପଣଙ୍କ ସେ କଳା ଚାକର କେମିତି ନିର୍ଭୁଲଭାବେ ବାଟ କଢ଼ାଇଆଣୁଛି, ମୁଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛି । ଏ ଅଞ୍ଚଳରେ ବହୁତ ଖାଲ ଢ଼ିପ । ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରଥମ ତିରିଶ ମାଇଲ୍ ବେଶ୍ ସମତଳ ଥିଲା । ତଥାପି କୌଣସି ସଂକେତ ଦେଲାଭଳି କିଛି ମୁଁ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲିନାହିଁ–କେବଳ ମାତ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ– ସେ ବି କେବଳ ସାଧାରଣ ଦିଗଟା ଜାଣିବାରେ ସହାୟକ । ଆପଣଙ୍କର ସେ ଲୋକ ଏ ଜାଗା ଛାଡ଼ି ଯିବାର ଦଶ ବାରବର୍ଷ ହୋଇଯିବଣି– ତଥାପି ସେ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ଗଲାପରି ଆମକୁ ସିଧାସଳଖ ବାଟ କଢ଼ାଇନେଉଛି ।”

ରିଉବେନ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଗୋଟେ ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତି ପରି ଜଣାଯାଉଛି । ଅବଶ୍ୟ ଶେଷଆଡ଼କୁ ସେ ସ୍ଥାନୀୟ ଲୋକଙ୍କ ଯିବାଆସିବା ବାଟର କିଛି ଚିହ୍ନ ଦେଖିଥାଇପାରେ । ଆଗରୁ ସେ ମୋତେ କହୁଥିଲା ବର୍ଷର ଏଇ ସମୟରେ ପାଖଆଖରେ ପାଣି ଆଉ କେଉଁଠି ନଥାଏ, ତେଣୁ ଅନେକ ସ୍ଥାନୀୟ ଲୋକ ଏ ପାଣିଜାଗାକୁ ଆସୁଥିବେ । ସୁଖର କଥା, ବର୍ତ୍ତମାନ ସେମାନେ କେହି ଏ ଜାଗାରେ ନାହାନ୍ତି ।” ହଠାତ୍ ରିଉବେନ୍ କହିଉଠିଲେ, “ଏ କ'ଣ ? ଅନ୍ୟ ଘୋଡ଼ାଙ୍କ ପରି ସେ ଘୋଡ଼ା ଗୋଡ଼ରେ ଛନ୍ଦ ଦିଆହୋଇନାହିଁ କାହିଁକି ? ସେଟା କେଉଁ ଘୋଡ଼ା ?”

ସର୍ଜେଣ୍ଟ୍ ଓ କୋନର୍ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, "ଆପଣଙ୍କ କଳାଚାକର ଚଢ଼ି ଆସିଥିବା ଘୋଡ଼ା ।"

ରିଉବେନ୍ ଡାକପକାଇଲେ, "ଜିମ୍, ତୁ କେଉଁଠି ?" କିନ୍ତୁ କିଛି ଉତ୍ତର ଆସିଲା ନାହିଁ । ରିଉବେନ୍ ପଚାରିଲେ– ଆମେ ଆସିବା ପରଠାରୁ କେହି ତାକୁ ଦେଖିଛ ?

ଜଣେ ପୋଲିସ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲା, "ଆମେ ଏଠି ପହଞ୍ଚିବାମାତ୍ରେ ସେ ଘୋଡ଼ାରୁ ଡେଇଁପଡ଼ିଲା । ମୋତେ କହିଲା, କ୍ୟାପଟେନ୍‌ଙ୍କ ଘୋଡ଼ା କଥା ବୁଝିବ– ତା'ପରେ ମୁଁ ଆଉ ତାକୁ ଦେଖିନାହିଁ ।"

ଆଉ ଜଣେ ପୋଲିସ୍ ଆସି କହିଲା, "ଟିକିଏ ଆଗରୁ ଏଠି କେହି ଲୋକ ଥିଲା ଆଜ୍ଞା– ଏଇ ବୁଦା ପଛପାଖରେ ନିଆଁ ଅଛି ଦେଖନ୍ତୁ ।"

ମିଷ୍ଟର୍ ବ୍ଲାଉଣ୍ଟ୍ ନିଆଁଭିତରୁ ଗୋଟେ ଜଳନ୍ତା ଖୁଣ୍ଟା ଟାଣିଆଣି କହିଲେ, "ହଁ, ଏଇ ଦେଖ ନିଆଁ ଉପରକୁ କେତେ ଧୂଳି ଫିଙ୍ଗାଯାଇଛି । ଏଠି ଯେ ଥିଲା ସେ ଆମ ଆସିବା ଦେଖିପାରିଛି, ଆଉ ଆମକୁ ଦେଖିବାମାତ୍ରେ ନିଆଁଟାକୁ ଲିଭାଇଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି ।"

ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ପକାଇ ରିଉବେନ୍ କହିଲେ, "ଏଇଟା ଆମର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟର କଥା । ସେମାନେ ଯାଇ ଆମ ଆସିବା ଖବର ଡକାୟତମାନଙ୍କୁ ଜଣାଇଦେବେ । ଯାହାହେଉ, ଏବେ ଆଉ କିଛି କରିବାକୁ ବେଳନାହିଁ । ଅନ୍ଧାର ହୋଇଗଲାଣି । ତା'ଛଡ଼ା ସେମାନେ ଅନ୍ତତଃ ପନ୍ଦରମିନିଟ୍ ଆଗରୁ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି । ଆମ ଘୋଡ଼ାମାନେ ଆଜି ଢେର୍ ବାଟ ଆସିଛନ୍ତି । କାଲି ସକାଳୁ ପୁଣି ଯିବାକୁ ହେବ ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଜି ଆଉ କାମରେ ଲଗାଇହେବନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଘଟଣା କ'ଣ ଜାଣିବାକୁ ଯାହା ଖର୍ଚ୍ଚ ହେବ ମୁଁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ ତିଆର । ଏବେ ନିଆଁ ଜାଳି ବସିବା ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି କରିବାର ନାହିଁ ।"

ସେମାନଙ୍କୁ କେହି ଦେଖିନେଇଛି, ଆଉ ଯାହାକୁ ଖୋଜିବାକୁ ସେମାନେ ଯାଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସେମାନଙ୍କ ଆସିବା ଖବର ପହଞ୍ଚିଯିବ– ଏକଥା ଭାବି ଦଳର ସମସ୍ତଙ୍କ ମନ ଦବିଗଲା । ତେଣୁ ପୂର୍ବ ରାତି ଅପେକ୍ଷା କ୍ୟାମ୍ପ୍ ଅଧିକ ନୀରବ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇଗଲା ।

ଦଳର ସମସ୍ତେ ବିଶ୍ରାମ ନେବାପାଇଁ ପଡ଼ିଯିବାର ଘଣ୍ଟାଏ ପରେ ଜଣେ ଜଗୁଆଳି ପାଟିକରିଉଠିଲା– "କିଏ ?" ଉତ୍ତର ଆସିଲା– ଠିକ୍ ଅଛି, ମୁଁ ଜିମ୍ । ଚମକିଲା ପରି ସମସ୍ତେ ଉଠି ଠିଆହୋଇଗଲେ । ରିଉବେନ୍ କହିଲେ, "କଥା କ'ଣ ଜିମ୍ ? ତୁ କୁଆଡ଼େ ଯାଇଥିଲୁ ।"

“ମୋତେ ଭାରି ଭୋକ ।”

ହସି ହସି କାଇଷ୍ଟର୍ କହିଲେ, “ତା ନିଶ୍ଚୟ । ତୁମ କଳା ଲୋକେ ପେଟେ ଗିଳିଥିଲେ ବି ଅଧଘଣ୍ଟାଏ ପରେ ପୁଣି ଭୋକ ହେବ ।”

ରିଉବେନ୍ କହିଲେ, “ମୁଁ ତୋପାଇଁ ଖାଇବାକୁ ରଖିଛି । ତା ଆଗରୁ କହ– ସବୁ ଠିକ୍ ଅଛିତ ?” ଜିମ୍ ନିଆଁ ପାଖରେ ବସି ଖାଇବା ଆରମ୍ଭ କରି ଉତ୍ତର ଦେଲା, “ହଁ, ସବୁ ଠିକ୍ ଅଛି ।”

ଖାଇସାରିବା ପରେ ବିଳମ୍ବ ନକରି ଜିମ୍ ତା କଥା ଆରମ୍ଭ– କଲା । କ୍ୟାମ୍ପ ପାଖରୁ ଖଣ୍ଡେ ଦୂରରେ ଥିଲାବେଳେ ସେ ପତଳା ଧୂଆଁ ଦେଖିପାରିଲା ଆଉ ଜାଣିଲା ସେଠି କେହି ଲୋକ ଅଛନ୍ତି । ରିଉବେନ୍ କଥାରେ ବାଧାଦେଇ କହିଲେ, “ଆମକୁ କହିଲୁନାହିଁ କାହିଁକି ଜିମ୍ ? ଆମେ ଘୋଡ଼ା ଛୁଟାଇ ତାଙ୍କୁ ଧରିଥାନ୍ତୁ ।”

“ନାଁ ସାର୍, ଧରିପାରିନଥାନ୍ତେ– ଆମ ଘୋଡ଼ା ଖୁବ୍ କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲେ । ଗୋରାଲୋକ ଆସିବା ଦେଖିଲେ କଳାଲୋକେ ଖୁବ୍ ଜୋର୍‌ରେ ଦୌଡ଼ି ପଳାନ୍ତି– ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଧରିହୋଇନଥାନ୍ତା । କେବଳ ଗୋଟେମାତ୍ର ଉପାୟ ଥିଲା, ସେମାନଙ୍କ ମନରେ ଧାରଣା ହେଉ ଯେ ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖିନାହୁଁ– ନଚେତ୍ ସେମାନେ ଦୌଡ଼ି ଦୌଡ଼ି ବବିଟୁ ଇଲାକାକୁ ପଳାଇଯାଇଥାନ୍ତେ । କ୍ୟାମ୍ପ ପାଖକୁ ଆସିଲା ପରେ ମୁଁ ଦେଖିଲି ଆଉ ଧୂଆଁ ଉଠୁନାହିଁ । ଜାଣିଲି ସେମାନେ ଆମକୁ ଦେଖିନେଇଛନ୍ତି ଆଉ ନିଆଁ ଲିଭାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏଠି ପହଞ୍ଚିଲାମାତ୍ରେ ମୁଁ ଘୋଡ଼ାରୁ ଡେଇଁପଡ଼ି ତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କଲି । ସେମାନେ ଚାରିଜଣ ଥିଲେ । ଜଣେ ଗୋଟେ ଦିଗକୁ, ଆଉ ଜଣେ ଆଉ ଗୋଟେ ଦିଗକୁ ପଳାଇଲା । ବାକି ଦି’ଜଣ ସିଧା ସିଧା ବବିଟୁ ଅଞ୍ଚଳ ଆଡ଼େ ଚାଲିଲେ । ଆଗ ଦି’ଜଣ ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରକୁ କଳାଲୋକ ରହୁଥିବା ଅଞ୍ଚଳକୁ ଚାଲିଗଲେ । ମୁଁ ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ କିଛି ଚିନ୍ତା କଲିନାହିଁ । ଯେଉଁ ଦି’ଜଣ ସିଧା ଯାଉଥିଲେ ତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କଲି ।”

“କିନ୍ତୁ ଏ ଅନ୍ଧାରରେ କେମିତି ତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କଲୁ ?”

“ସେମାନେ କେଉଁ ବାଟେ ଯାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ନିଶ୍ଚିତଭାବେ ଜାଣିପାରିଲି– ସେତିକି ଯଥେଷ୍ଟ । ମୁଁ ଭାବିଲି ସେମାନେ ଖଣ୍ଡେଦୂର ଗଲା ପରେ ନିଶ୍ଚୟ ଅଟକିବେ । ଯେତେବେଳେ ଦେଖିବେ ଗୋରାଲୋକମାନେ ପାଣି ପାଖରେ ଅଟକି ନିଆଁ ଜାଳିଲେଣି, ସେତେବେଳେ ଭାବିବେ ସବୁ ଠିକ୍ ଅଛି– ଆଉ ତରତର ହେବେ ନାହିଁ । ବୋଧହୁଏ କେଉଁଠି ରହି ନିଆଁ କରିବେ । ତେଣୁ ମୁଁ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ଦି’ତିନିଘଣ୍ଟାଯାଏ ଚାଲିଲି, ତା’ପରେ ଆଗରେ ନିଆଁ ଦେଖିଲି । ମୁଁ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ଗୁରୁଣ୍ଡି ଗୁରୁଣ୍ଡି ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲି ଆଉ ସେମାନଙ୍କ

କଥା ଶୁଣିଲି । ଜଣେ କହୁଥାଏ, ଗୋରାଲୋକମାନେ ଅନେକ ଦୂରରୁ ଆସି କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ପାଣି ପାଖରେ ନିଆଁ ଜାଳି ପଡ଼ିଗଲେଣି, ତେଣୁ ତରତର ହେବା ଦରକାର ନାହିଁ । ଏଠି ଦି'ତିନିଘଣ୍ଟା ବିଶ୍ରାମ ନେବା । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କର ଖୁବ୍ ପାଖକୁ ଯାଇ ହଠାତ୍ ଉଠିପଡ଼ିଲି । ଖଣ୍ଡାରେ ଗୋଟେ ଲୋକର ବେକ କାଟିଦେଇ ଆର ଜଣକର ଛାତିରେ ଖଣ୍ଡାଟା ଭୁସିଦେଲି । ଦି'ଜଣଯାକୁ ଏପରି ଶେଷ କରିଦେଇ କ୍ୟାମ୍ପକୁ ଫେରିଆସିଲି ।

ସବୁ ଶୁଣି ରିଉବେନ୍ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ବଡ଼ ଦଳଟିକୁ ଚାରି ଦଳରେ ବିଭକ୍ତ କରିଦେଲେ । ପ୍ରତି ଦଳରେ ପାଞ୍ଚଜଣ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଆଉ ଛଅଜଣ ଉପନିବେଶ ବାସିନ୍ଦା ରହିଲେ । ଗୋଟାଏ ଦଳ ଜଗୁଆଳି ଭାବେ ରହିଲେ । ଦି'ଘଣ୍ଟା ପରେ ଆଉ ଗୋଟେ ଦଳ ଜଗିବେ, ଆଉ ଅନ୍ୟ ଦଳ ବିଶ୍ରାମ ନେବେ । ଏହିପରି ପାଳିକରି ଜଗିବା ସ୍ଥିରହେଲା ।

ଜିମ୍ କହିଲା, "ସକାଳ ଆଗରୁ କେହି ଏଠିକି ଆସିବେ ବୋଲି ମୁଁ ଭାବୁନାହିଁ । ଏ ପାଖଆଖରେ କେଉଁଠି ପାଣି ନାହିଁ । ତେଣୁ କାଲି ସକାଳେ ଅନେକ ସ୍ଥାନୀୟ କଳାଲୋକ ଏଠିକି ଆସିବେ ।"

"ଠିକ୍ ଅଛି ଜିମ୍, ଦିନବେଳା ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ମୋଟେ ଖାତିର୍ କରୁନାହିଁ । ତା ଛଡ଼ା ଆମ ଆସିବା କଥା ଡକାୟତମାନେ ଜାଣିପାରିନାହାନ୍ତି– ତେଣୁ ଆମର କିଛି ଚିନ୍ତା ନାହିଁ ।"

ଜିମ୍‌ର ଅନୁମାନ ଠିକ୍ ଥିଲା । ରାତିଟା ସୁରୁଖୁରୁରେ କଟିଗଲା । ସକାଳୁ ପୁଣି ସେମାନେ ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କଲେ । କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଜାଗାଟା ବେଶି ଖାଲଢ଼ିପ ଜଣାଗଲା, ଆଉ ମଝିରେ ମଝିରେ ପାହାଡ଼ ପଡ଼ିଲା । ଏଥିରୁ କେତେଗୁଡ଼େ ଏତେ ତିଖ ଯେ ସେମାନଙ୍କୁ ଘୋଡ଼ାରୁ ଓହ୍ଲାଇ, ଘୋଡ଼ାମାନଙ୍କୁ ଚଲାଇ ଚଲାଇ ପାହାଡ଼ ଉପରକୁ ନେବାକୁ ପଡ଼ିଲା ।

"ବବିଟୁର କ୍ୟାମ୍ପ୍ କ'ଣ ଏଇ ପାହାଡ଼ ଉପରେ ଜିମ୍ ?"

"ନାଁ, ପାହାଡ଼ ଆରପାଖରେ– ବୁଦାଗହଳ ଉପତ୍ୟକାରେ । କଳା ଲୋକେ ମାରି ଖାଇବା ପାଇଁ ସେଠି ଢେର୍ ଜୀବ ଅଛନ୍ତି ।"

ପୂର୍ବଦିନ ପରି ସେମାନଙ୍କୁ ଏତେ ଲମ୍ବା ବାଟ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ । ଉପରବେଳା ଚାରିଟା ବେଳକୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଟକିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଗଲା । ସମସ୍ତଙ୍କ ମନରେ ଆନନ୍ଦ । ସେମାନେ ଶୁଣିଲେ ଯେ ଡକାୟତମାନେ ଯେଉଁଠି ଥିବାର ସମ୍ଭାବନା ସେ ଜାଗା ଆଉ ମୋଟେ ଚାରି ମାଇଲ୍ ଦୂର । କିଛି ସମୟ ବିଚାର ଆଲୋଚନା

ପରେ ଠିକ୍ ହେଲା ଯେ, ଦଳର ଅଧା ଲୋକଙ୍କୁ ଧରି ଜିମ୍ ପାହାଡ଼ କଡ଼ରେ ବୁଲି ଉପତ୍ୟକା ମୁହଁକୁ ଚାଲିଯିବ । ଏଇ ଦଳରେ ସର୍ଜେଣ୍ଟ ଓ କୋନରଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱରେ ଦଶଜଣ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଆଉ ପନ୍ଦରଜଣ ଉପନିବେଶ ବାସିନ୍ଦା ଯିବେ । ସେମାନଙ୍କୁ ସେଠି ପହଞ୍ଚାଇଦେଇ ଜିମ୍ ପୁଣି ଫେରିଆସି ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱରେ ଆର ଦଳକୁ ବାଟ କଢ଼ାଇନେବ ।

ପ୍ରଥମଦଳ ବାହାରିବା ଆଗରୁ ରିଉବେନ୍ କହିଲେ, "ଦେଖ, ସ୍ଥାନୀୟ କଳାଲୋକେ ଆମକୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବାର ସୂଚନା ନ ପାଇଲେ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବା ନାହିଁ । ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଡକାୟତଦଳ । ଜିମ୍ କହୁଥିଲା, ସେ ଶୁଣିଛି ଯେ ସେମାନେ ଏ ଉପତ୍ୟକା ଭିତରେ ଏକରକମ ଘର ତିଆରି କରିଛନ୍ତି– ଆମେ ସିଧା ମାଡ଼ିଯାଇ ସେ ଘର ଉପରେ ଚଢ଼ାଉ କରିବା । କଳାଲୋକେ ଆମକୁ ଆକ୍ରମଣ କଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଘଉଡ଼ାଇଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା– ପରେ ତାଙ୍କ କଥା ବିଚାର କରାଯିବ । ପ୍ରଧାନ କଥା ହେଲା, ଆମେ ଡକାୟତଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ କାବୁ କରିନେବା, କିମ୍ବା ମାରି ସଫା କରିଦେବା ।"

ସମସ୍ତେ ଏଥିରେ ରାଜି ହେଲେ, କାରଣ ସ୍ଥାନୀୟ କଳାଲୋକେ ବେଳେ ବେଳେ ମେଣ୍ଢାପଲ ଚୋରେଇ ନେଉଥିଲେ, ମେଣ୍ଢା ରଖୁଆଳକୁ ମାରିଦେଉଥିଲେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କେତେ ପ୍ରକାର ଅସୁବିଧା କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଡକାୟତମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଯେତେ ରାଗ ଆଉ ଘୃଣା ଥିଲା ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ତାହା ନଥିଲା । ବେଳେ ବେଳେ ଲଢ଼େଇରେ ସେମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦୟଭାବେ ମାରିଦିଆଯାଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ କିଛି ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ନନେଇ ଯେତେବେଳେ ଖାଇବା ଜିନିଷ ପାଇଁ ଉପନିବେଶକୁ ଯାଉଥିଲେ, ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ଦୟାକରୁଥିଲେ ।

ଜିମ୍ ପ୍ରଥମ ଦଳକୁ ଧରି ବାହାରିଲା । ଗଲାବେଳେ ସେ ତା ଘୋଡ଼ାଟାକୁ ଛାଡ଼ିଗଲା, କାରଣ ଫେରିଲାବେଳକୁ ରାତି ଅନ୍ଧାର ହୋଇଯିବ ଆଉ ଘୋଡ଼ାରେ ବସି ଆସିବାକୁ ଅସୁବିଧା ହେବ । ସେମାନେ ଚାଲିଯିବା ପରେ ଅନ୍ୟ ଯେଉଁମାନେ ରହିଲେ ତାଙ୍କ ଭିତରୁ ଦି'ଜଣ ଜଗୁଆଳି ରହିଲେ । ତା'ପରେ ରୋଷେଇକରି ଖାଇପିଇ ସେମାନେ ଯିବାଯାଏ ଶୋଇପଡ଼ିଲେ ।

ରାତି ପାହିବାର ଘଣ୍ଟାଏ ଆଗରୁ ସେମାନେ ଆଗେଇଚାଲିଲେ ଆଉ ଡକାୟତମାନଙ୍କ କ୍ୟାମ୍ପର ଅଧମାଇଲିଏ ଦୂରରେ ଅଟକିଲେ । ଉପତ୍ୟକାର ଡାହାଣ ପାଖ ପାହାଡ଼ ଉପରେ ସକାଳ ସୂର୍ଯ୍ୟର ଲୋହିତକିରଣ ଦେଖାଯିବାଯାଏ ସେମାନେ ସେଠି ଅପେକ୍ଷାକଲେ । ଠିକ୍ ଏତିକିବେଳେ ଆକ୍ରମଣ କରିବା ପାଇଁ ଦି'ଦଳ ଭିତରେ

ସ୍ଥିର ହୋଇଥିଲା । ସେମାନେ ଖୁବ୍ ଜୋର୍‌ରେ ଆଗକୁ ଘୋଡ଼ା ଝପଟାଇଦେଲେ । କୁଡ଼ିଆଗୁଡ଼ା ଠିକ୍ ତାଙ୍କ ଆଖିରେ ପଡ଼ିଲାବେଳକୁ ସେମାନେ ଖୁବ୍ ଜୋର୍ ପାଟିତୁଣ୍ଡ ଆଉ ରାଇଫଲ୍ ଫୁଟିବା ଶବ୍ଦ ଶୁଣିପାରିଲେ । ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ଭିତରେ ସେମାନେ ଆଗକୁ ଝପଟିଗଲେ । କୁଡ଼ିଆ ପାଖରେ ଦି'ଦଳଯାକ ଏକାଠି ହୋଇଗଲେ । ସ୍ଥାନୀୟ କଳାଲୋକେ ନିଆଁ ଚାରିପାଖେ ଶୋଇଥିଲେ । ହଠାତ୍ ସେମାନେ ଉଠିପଡ଼ି ତରତରରେ ଗୁଡ଼ାଏ ବର୍ଚ୍ଛା ଫିଙ୍ଗିଲେ – ତା'ପରେ ବୁଦାଗହଳି ଦେଇ ଦୌଡ଼ିପଳାଇଲେ ।

ଦସ୍ୟୁଦଳକୁ ଶୁଣାଇ ରିଉବେନ୍ ପାଟିକରି କହିଲେ, "ଶୀଘ୍ର ଆତ୍ମସମର୍ପଣ କର । ମୁଁ କଥାଦେଉଛି ତୁମକୁ ଧରିନିଆଯିବ ଆଉ ନ୍ୟାୟ ବିଚାର କରାଯିବ ।" ତାର ଉତ୍ତରରେ ଗୋଟେ ଘରର ଝରକା ପାଖରୁ ଗୋଟେ ରାଇଫଲ୍‌ରୁ ଗୁଳି ଛୁଟିଆସିଲା । ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କର ଠିକ୍ ପଛରେ ଥିବା ଜଣେ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ମୁଣ୍ଡରେ ସେ ଗୁଳି ବାଜିଲା ଆଉ ବିଚରା ସେଇଠି ଟଳିପଡ଼ିଲା ।

ରିଉବେନ୍ ଚିତ୍କାର କରିଉଠିଲେ, "ସମସ୍ତେ ଘୋଡ଼ାରୁ ଓହ୍ଲାଇପଡ଼ ଆଉ ଘରର ଦରଜାଗୁଡ଼ାକ ଭାଙ୍ଗିଦିଅ ।" ଖୁବ୍ ଉଚ୍ଚ ଚିତ୍କାର କରି ସମସ୍ତେ ଘୋଡ଼ାରୁ ଡେଇଁପଡ଼ି ଦରଜାଗୁଡ଼ାକ ଆଡ଼କୁ ଧାଇଁଗଲେ । ରିଉବେନ୍ ପୁଣି କହିଉଠିଲେ, "ସର୍ଜେଣ୍ଟ ଓ କୋନର ! ତୁମେ ଛଅଜଣ ଲୋକ ନେଇ ଝରକାଗୁଡ଼ାକରେ ନିଆଁଲଗାଇଦିଅ । କୌଣସି ଲୋକକୁ ଝରକା ପାଖକୁ ଆସିବାକୁ ଦିଅନାହିଁ । ଆଉ ଦଶଜଣ ଘୋଡ଼ାଗୁଡ଼ାକୁ ଦେଖ । କଳାଲୋକଗୁଡ଼ା ହୁଏତ ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଫେରିଆସିପାରନ୍ତି ।"

ୟା କହି ସେ କବାଟ ଭାଙ୍ଗୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ପାଖକୁ ଧାଇଁଗଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେତେଜଣ ବଡ଼ ବଡ଼ ଟାଙ୍ଗିଆ ଆଣିଥିଲେ । ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର କବାଟଗୁଡ଼ା ଭାଙ୍ଗିଦିଆଗଲା ଆଉ ସେମାନେ ଭିତରକୁ ପଶିଗଲେ । ଗୁଳିମାଡ଼ରେ ମିଷ୍ଟର୍ ବ୍ଲାଉଣ୍ଟ୍ ମରି ଟଳିପଡ଼ିଲେ । ଡିକ୍ କାଇଷ୍ଟର୍‌ଙ୍କ କାନ୍ଧରେ ଗୁଳିମାଡ଼ ହୋଇ ହାଡ଼ ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ତଥାପି ସେମାନେ ଦବିଗଲେନାହିଁ । ପ୍ରବଳବେଗରେ ଘରଭିତରକୁ ପଶିଗଲେ । ଭିତରେ ଘମାଘୋଟ ଲଢ଼େଇ ଲାଗିଗଲା । ମାତ୍ର ଦି' ବିନିଟ୍‌ରେ ସବୁ ଶେଷହୋଇଗଲା । ଦସ୍ୟୁଦଳର ତିନିଜଣ ଝରକାବାଟେ ବାହାରି ପଳାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲାବେଳେ ଗୁଳିମାଡ଼ରେ ପ୍ରାଣ ହରାଇଲେ । ଆଉ ଚାରିଜଣ ଘରଭିତରେ ମରିପଡ଼ିଲେ । ଜଣେ ତା ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ପକାଇଦେଇ ଆତ୍ମସମର୍ପଣ କରି ଦୟା ଭିକ୍ଷାକଲା । ଗୋଟେ ରାଇଫଲ୍ କୁନ୍ଦା ମାଡ଼ରେ ସେ ତଳେ ପଡ଼ିଯାଇଥିଲା, ତାଛଡ଼ା ତା ଦେହରେ ଅନ୍ୟ କିଛି ଆଘାତ ନଥିଲା । ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ଲଢ଼େଇ ହେଲେ ବି ସେଇ ଭିତରେ କଳାଲୋକେ ପୁଣି

ଦଳବାନ୍ଧି ଫେରିଆସିଲେ । ପବନରେ ସେମାନଙ୍କର ଗର୍ଜନ ତର୍ଜନ ଶବ୍ଦ ଭାସିଆସୁଥାଏ । ଦସ୍ୟୁମାନଙ୍କ କାମ ସାରି ଦଳଟି ପଦାକୁ ବାହାରିଆସି ଘୋଡ଼ାମାନଙ୍କୁ ଜଗିଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଧାଇଁଆସିଲାବେଳକୁ କଳାଲୋକଗୁଡ଼ାକ ବର୍ଛା ଧରି ସେଆଡ଼କୁ ମାଡ଼ିଆସୁଥାନ୍ତି ।

ରିଉବେନ୍ ପାଟିକରି ଉଠିଲେ, "ଗହଳିଆ ବୁଦାଆଡ଼କୁ ଆଖିବୁଜା ଗୁଳି ଚଳାଅ । ତା'ପରେ ଘୋଡ଼ା ଚଢ଼ି ସିଧା ସେଆଡ଼କୁ ମାଡ଼ିଚାଲ ।"

ତାଙ୍କର ଆଦେଶ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ପାଳନ କରାଗଲା । ମିନିଟକ ଭିତରେ ସମସ୍ତେ ଘୋଡ଼ାରେ ଚଢ଼ି ବୁଦାଳିଆ ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରକୁ ମାଡ଼ିଗଲେ । ଯେଉଁ କଳାଲୋକେ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିରୋଧ କଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ପିସ୍ତଲ ଗୁଳିରେ ମାରିଦେଲେ । କଳାଲୋକଗୁଡ଼ାକ ଏ ଆକ୍ରମଣ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଠିଆହୋଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ । ପାଞ୍ଚମିନିଟ୍ ଭିତରେ ସେମାନେ ପଛଘୁଞ୍ଚା ଦେଇ ପାହାଡ଼ ଉପରଆଡ଼କୁ ଦ୍ରୁତଗତିରେ ପଳାଇଗଲେ । ବିଜୟୀଦଳ ଶୀଘ୍ର ସେଇ କୁଡ଼ିଆ ପାଖରେ ଏକାଠି ହୋଇଗଲେ । ବର୍ଛା ଆଘାତରେ ତାଙ୍କ ଭିତରୁ କେତେଜଣ ଆଉ କେତେଟା ଘୋଡ଼ା ମଧ୍ୟ ଆହତ ହୋଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ କାହାରି ଆଘାତ ସେତେ ଗୁରୁତର ଧରଣର ନଥିଲା ।

ସର୍ଜେଣ୍ଟଙ୍କୁ ଚାହିଁ ରିଉବେନ୍ ପଚାରିଲେ, "ବନ୍ଦୀମାନେ କାହାନ୍ତି ?"

"କେବଳ ଜଣେମାତ୍ର ବନ୍ଦୀ ହୋଇଛି । ଆଉ ସମସ୍ତେ ପ୍ରାଣ ହରାଇଛନ୍ତି ।"

"ସେ ବନ୍ଦୀଜଣକ ତାଙ୍କ ଦଳପତି ତ ?"

"ମୁଁ ଜାଣେନା ଆଜ୍ଞା । ମୁଁ ତାକୁ ଭଲଭାବରେ ଦେଖିନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଦଳପତି ଯଦି ଜଣେ ଯୁବକ ହୋଇଥାଏ, ଏ ବନ୍ଦୀ ଦଳପତି ନୁହେଁ ।"

"ଜିମ୍, ତୁ ଯା । ମଲା ଲୋକଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ଦେଖିବୁ– ତା ଭିତରେ ଦଳପତି କିଏ ।"

ଦି'ମିନିଟ୍ ପରେ ଜିମ୍ ଫେରିଆସି କହିଲା "ଦଳପତି ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା ।" ଚମକିଉଠି ରିଉବେନ୍ କହିଲେ, "ତୁ ଠିକ୍ ଦେଖିଛୁ ତ ?"

"ହଁ ଆଜ୍ଞା ।"

"ଆଚ୍ଛା ସର୍ଜେଣ୍ଟ୍, ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେହି ଖସିଯାଇ ନାହିଁ ତ ?"

"ନାଁ ଆଜ୍ଞା । ସେ ବିଷୟରେ ମୁଁ ନିଶ୍ଚିତ । ଦରଜାବାଟେ କେହି ପଦାକୁ ବାହାରିପାରିନାହିଁ । ଯେଉଁ ତିନିଜଣ ଝରକାବାଟେ ଡେଇଁ ପଳାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଗୁଳିକରି ମାରିଦେଇଛୁ । ଯେଉଁ ଲୋକଟାକୁ ବନ୍ଦୀକରାଯାଇଛି ସେ ବୋଧହୁଏ ଦଳପତିର ଖବର କହିପାରିବ ।"

"ସେ ଲୋକଟାର ଚେତା ଆସିଲାଣି ?"

"ହଁ ।"

ରିଉବେନ୍ କୁଡ଼ିଆ ଭିତରକୁ ପଶିଗଲେ । ବନ୍ଦୀ ଘରର ଗୋଟେ କଣରେ ବସିଥାଏ । ଜଣେ ପୋଲିସ୍ ହାତରେ ତରବାରି ଧରି ତା ପାଖରେ ଠିଆହୋଇଥାଏ ।

କଠୋର ସ୍ୱରରେ ରିଉବେନ୍ କହିଲେ, "ତୁମ ଦଳପତି ଫଦର୍‌ଗିଲ୍ କାହିଁ ?"

ବେଖାତିର୍ ଭାବରେ ଲୋକଟା କହିଲା, "କାଲି ସକାଳୁ ସେ ଏଠୁ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏଯାଏ ତାଙ୍କୁ ଧରିପାରିନାହଁ, ଆଉ ଧରିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ଆହୁରି ଅନେକ କିଛି କରିବା କଥା ଶୁଣିପାରିବ ।"

ରିଉବେନ୍ ଧମକ ଦେଇ ପଚାରିଲେ, "ସେ କୁଆଡ଼େ ଯାଇଛି ?"

ହସି ହସି ଲୋକଟା କହିଲା, "ଧମକ ଚମକ ଦେଇ ମୋଠାରୁ କିଛି କଥା ଆଦାୟ କରିପାରିବନାହିଁ । ମୋ ଦଳପତିକୁ ମୁଁ ଜାଣେ । ସେ ଆମର ପ୍ରକୃତ ବନ୍ଧୁ । ତୁମ ରକ୍ତଲୋଭୀ କୁକୁରଗୁଡ଼ାକୁ ତାଙ୍କ ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଇବାକୁ ମୁଁ ସୁଯୋଗ ଦେଇପାରିବି ନାହିଁ । ଏତିକି ଜାଣିରଖ ସେ ତାଙ୍କ କାମ କରିବାକୁ ଯାଇଛନ୍ତି ।"

ରିଉବେନ୍ ଦେଖିଲେ ଲୋକଟାଠାରୁ କିଛି କଥା ଆଦାୟ କରିହେବନାହିଁ । ଗୋଟେ ବୁଲେଟ୍‌ରେ ସେ ତା ଖପୁରିଟା ଉଡ଼ାଇଦେଇପାରିଥାନ୍ତେ– କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ଲାଭ କ'ଣ ? ସେ ପଦାକୁ ବାହାରିଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପାଖକୁ ଡାକି କହିଲେ, "ବଡ଼ ଦୁଃଖର କଥା ଯେ ଦଳପତିଟା ଏଠୁ ଚାଲିଯାଇଛି । କାଲି ସକାଳୁ ସେ ଘୋଡ଼ାରେ ବାହାରିଯାଇଛି । ସେ କେଉଁଆଡ଼େ ଯାଇଛି, ଆମେ ବନ୍ଦୀ କରିଥିବା ଲୋକଟା ସେ ବିଷୟରେ କିଛି କହୁନାହିଁ । ତେବେ ସେ ଯେ ଡୋନାଲଡ଼ଙ୍କ ଘର ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ କରି ମିସ୍ ଏଲିସନ୍‌ଙ୍କୁ ନେଇଆସିବାକୁ ଯାଇଛି, ଏଥିରେ ମୋର ଟିକିଏ ହେଲେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆମେ ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ପାରିବା ଫେରିବା ଦରକାର । ଆମ ଘୋଡ଼ାଗୁଡ଼ାକ ବେଶି ପରିଶ୍ରମ କରିନାହାନ୍ତି । ଆମେ ଚଞ୍ଚଳ ଗଲେ ପଅରଦିନ ସଂଧ୍ୟାରେ ଯେଉଁଠି କାମ୍ପ୍ କରିଥିଲେ, ସେଠି ପହଞ୍ଚିଯିବା ।"

ସମସ୍ତେ ଏଥିରେ ରାଜି ହେଲେ । ଦଶମିନିଟ୍‌ରେ ଘରଗୁଡ଼ାକ ସବୁ ଖାନ୍‌ତଲାସ କରାହୋଇଗଲା । ପୋଲିସ୍‌ମାନେ ତାଙ୍କ ତରବାରିରେ ଘରର ମେଜିଆ, କାନ୍ଥସବୁ ଆଡ଼େଇ ଦେଖିନେଲେ । ଗୋଟେ କଣରେ ମେଣ୍ଢା ଚମଡ଼ା ତଳେ ଗୋଟେ ବ୍ୟାଗ୍‌ରେ ଦୁଇଶହ ପାଉଣ୍ଡ ଥିଲା । ଡକାୟତମାନେ ତାଙ୍କର ଶେଷ ଡକାୟତିରୁ ନିଶ୍ଚୟ ଏହା ଆଣିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କର ଅସଲ ଧନଭଣ୍ଡାର ଯେଉଁଠି ହେଉନା କାହିଁକି ସେଠିକି ଏତକ ଯାଇପାରିନଥିଲା । ଯାହାହେଉ ଏତକ ପାଇ ପୋଲିସ୍ ବେଶ୍ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେଲେ ।

ସେମାନେ ଆଉ ଖୋଜିବା ଛାଡ଼ିଦେଇ କୁଡ଼ିଆଗୁଡ଼ାକରେ ନିଆଁ ଲଗାଇଦେବାକୁ ଯାଉଥିଲେ, ଏତିକିବେଳେ ବନ୍ଦୀଜଣକ କହିଉଠିଲା–

"ଦେଖ, ଧନସମ୍ପଦ ସବୁ କେଉଁଠି ଲୁଚାହୋଇ ରହିଛି ମୁଁ ତୁମକୁ କହିଦେଉଛି । ମୋର ବିଚାରବେଳେ ଏହା ହୁଏତ ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ । ତା'ଛଡ଼ା ସେଗୁଡ଼ା ଏଠି ପଡ଼ିରହି ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବା ଅପେକ୍ଷା ତୁମେ ନେଇଯିବା ବରଂ ଭଲ । ଘର ପଛପାଖେ ଯେଉଁ ବଡ଼ ଗଛ ତା ମୂଳ ଖୋଳ– ସବୁ ଧନ ସେଇଠି ପାଇବ ।" ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ୍ ଖୋଳିବା ପରେ ଗୋଟେ ଚମଡ଼ା ବ୍ୟାଗ୍ ବାହାରିଲା । ସେଥିରେ ଅନେକ ସୁନା, ନୋଟ୍, ଘଣ୍ଟା, ଚେନ୍ ଆଉ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଗହଣାପତ୍ର ଥିଲା ।

ରିଉବେନ୍ କହିଲେ, "ସେସବୁ ଗଣିବାକୁ ବେଳନାହିଁ– ଶୀଘ୍ର ବାହାରିପଡ଼ । ଶୁଣ ସର୍ଜେଣ୍ଟ, ଜୋନ୍ସ୍ ବନ୍ଦୀର ପାଖେ ପାଖେ ଚାଲୁ– ତା ଉପରେ ବନ୍ଦୀର ଦାୟିତ୍ୱ । ହଁ, ତା ହାତ ଦି'ଟା ପଛପାଖରେ ଆଉ ଗୋଡ଼ ଦି'ଟା ଜିନ୍ ଚମଡ଼ାରେ ଦୃଢ଼ଭାବେ ବାନ୍ଧିବାକୁ ଭୁଲିବନାହିଁ । ଚାରିଜଣ ଲୋକ ଡକାୟତମାନଙ୍କର ଘୋଡ଼ା ଆଠଟା ନେବାର ଦାୟିତ୍ୱ ନିଅନ୍ତୁ । ତୁମେ ଚାରିଜଣ ଲୋକ ନେଇ ଆଗରେ ଚାଲ । ଚାରିଆଡ଼କୁ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିଥିବ । ଆମକୁ ଅନେକ ବାଟ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ– ତେଣୁ ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର ଯିବା ଦରକାର । ତଥାପି ଘୋଡ଼ାମାନଙ୍କ ଉପରେ ବେଶି ଜୋର୍ ଦେବନାହିଁ । ଆମେ ପଅରଦିନ ଯେଉଁ ପାଣି ପାଖରେ କ୍ୟାମ୍ପ୍ କରିଥିଲେ ସେ ଜାଗା ଏଠୁ ପୂରା ଷାଠିଏ ମାଇଲ୍ ।"

କେତେ ମିନିଟ୍ ପରେ ଦଳଟି ଆଗେଇବାରେ ଲାଗିଲା । ଦଳପତି ଖସିଯାଇଥିବାରୁ ସମସ୍ତେ କିଛି ହତାଶ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏ ଅଭିଯାନର ସଫଳତାରେ ସମସ୍ତେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଥିଲେ । ଖୁବ୍ କମ୍ କ୍ଷୟକ୍ଷତି ବଦଳରେ ଏଡ଼େବଡ଼ କାମଟା ହାସଲ ହୋଇପାରିଥିଲା । ମିଷ୍ଟର୍ ବ୍ଲାଉଣ୍ଟଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ମନରେ ଦୁଃଖ ଆସିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଲଗାମ୍ଛଡ଼ା ଏଇ ଦସ୍ୟୁଦଳ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ଫାଶୀ ଦଉଡ଼ି ସେମାନଙ୍କ ବେକରେ ସବୁବେଳେ ଝୁଲୁଛି– ତେଣୁ ସେମାନେ ପ୍ରାଣମୂର୍ଚ୍ଛା ପ୍ରତିରୋଧ କରିଥିଲେ । ଏତେବଡ଼ ଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ ଦସ୍ୟୁ ଦଳକୁ ସଫା କରିବାରେ ଏଇ ଦୁଇଟି ଜୀବନ ନଷ୍ଟକୁ ସେମାନେ ବିଶେଷ କ୍ଷତି ବୋଲି ଭାବୁନଥିଲେ ।

ସେମାନେ ପ୍ରାୟ ଅଧାବାଟ ଯିବା ଭିତରେ ଆଉ କିଛି ଘଟଣା ଘଟିଲା ନାହିଁ । ରିଉବେନ୍ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ସକାଳେ ଯେଉଁ କୃଷ୍ଣକାୟମାନଙ୍କୁ ସେମାନେ ଘଉଡ଼ାଇ ଦେଇଥିଲେ ସେମାନଙ୍କ ଆଡୁ ଆକ୍ରମଣର କୌଣସି ଆଶଙ୍କା ନାହିଁ । ତା'ଛଡ଼ା ସେମାନେ ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ବାହାରି ଆସିଛନ୍ତି– ତେଣୁ ତାଙ୍କ ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଇ ତାଙ୍କୁ

ଧରିବାର ସମ୍ଭାବନା ନାହିଁ । ଯଦି ସେମାନଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରାଯାଏ ତେବେ ତାହା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଦଳଦ୍ୱାରା ହୋଇପାରେ । ଘୋଡ଼ାମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ରାମ ଦେବାପାଇଁ ଓ କିଛି ମାଂସ ରାନ୍ଧି ଖାଇବା ପାଇଁ ଦଳଟି ଘଣ୍ଟାଏ ଅଟକିଲେ । ତା'ପରେ ଦଳଟି ପୁଣି ଆଗେଇ ଚାଲିଲା । ଆହୁରି ପନ୍ଦର ମାଇଲ୍ ବାଟ ଯିବା ପରେ ରିଉବେନ୍ ଦେଖିଲେ ଆଗରେ ଯାଉଥିବା ସର୍ଜେଣ୍ଟ୍ ହଠାତ୍ ଘୋଡ଼ା ଲଗାମ୍ ଟାଣି ଅଟକିଗଲେ । ସେ ଜୋର୍‌ରେ ଘୋଡ଼ା ଛୁଟାଇ ତାଙ୍କ ଆଖିକୁ ଚାଲିଆସିଲେ ।

ରିଉବେନ୍ ପଚାରିଲେ, "କଥା କ'ଣ ସର୍ଜେଣ୍ଟ୍ ?"

"ସେଇ ପଥର ସେପାଖେ ଗୋଟେ କଳାଲୋକର ମୁଣ୍ଡ ଦେଖାଗଲା । ସେ ବିଷୟରେ ମୁଁ ନିଶ୍ଚିତ । ଏ ଜାଗାଟା ମୋତେ ଭଲ ନୁହେଁ ସାର୍ । କାଲି ଏଇବାଟେ ଗଲାବେଳେ ବି ମୁଁ ଏଟାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରିଥିଲି । ଏ ଜାଗାରେ ଆମକୁ କେହି ଆକ୍ରମଣ କଲେ ଘୋର ଅସୁବିଧା ହେବ । କୃଷ୍ଣକାୟଗୁଡ଼ାକ ଯଦି ଏଠି ଥାଆନ୍ତି ତେବେ ଭଗବାନ୍ ଜାଣନ୍ତି, ସେମାନେ କ'ଣ କରିବେ ।"

ରିଉବେନ୍ ଅବସ୍ଥାଟା ଭଲଭାବେ ପରୀକ୍ଷା କରି ଦେଖିଲେ । ଜାଗାଟା ନିଶ୍ଚୟ ନିହାତି ଅସୁବିଧାଜନକ । ଉପତ୍ୟକାଟା ଅତି ଅଣଓସାରିଆ । ପାହାଡ଼ ଉପରୁ ଗଡ଼ିଆସିଥିବା ବଡ଼ ସାନ ପଥର ସବୁ ଚାରିଆଡ଼େ ବିଛାଇହୋଇଯାଇଛି । ସେଥିରେ ପୁଣି ଉପତ୍ୟକାସାରା ଘଞ୍ଚ ବୁଦା । ଶୀତଦିନେ ତା ଭିତରେ ଛୋଟ ଝରଣାଟିଏ ବୋହିଯାଏ– ଏବେ ସେଇଟା ଶୁଖିଲା । ଘୋଡ଼ାରେ ବସି ଯିବାପାଇଁ ସେଇ ଶୁଖିଲା ଝରଣାଧାର ହେଲା ଏକମାତ୍ର ରାସ୍ତା– ତାହା ପୁଣି ଅତି ଅଣଓସାରିଆ ।

ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ସର୍ଜେଣ୍ଟ୍ କହିଲେ, "ଏ ବାଟେ ଆମେ ଦ୍ରୁତଗତିରେ ଯାଇପାରିବାର ଆଶା ମୁଁ ଦେଖୁନାହିଁ । କଡ଼କୁକଡ଼ ଲାଗି ମୋତେ ଦି'ଜଣ ଏ ରାସ୍ତାରେ ଯାଇପାରିବେ । ସେମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଯଦି ବେଶୀ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ଆମେ ଏ ବୁଦା ଆଉ ପଥର ଭିତରେ ଯାଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବା ଆଗରୁ ସେମାନଙ୍କର ବର୍ଚ୍ଛା ମାଡ଼ରେ ଆମ ଦେହ ଚାଲୁଣି ପରି କଣା ଫୁଟିଯିବ ।"

"ତା ଠିକ୍ ସର୍ଜେଣ୍ଟ୍ । ଆମକୁ ଘୋଡ଼ାରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଚାଲି ଚାଲି ଯିବାକୁ ହେବ– ତା'ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କିଛି ଉପାୟ ନାହିଁ ।"

ସେତେବେଳକୁ ଦଳର ସମସ୍ତେ ଆସି ସେଠି ପହଞ୍ଚିଗଲେଣି । ରିଉବେନ୍ ପରିସ୍ଥିତିଟା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭଲଭାବେ ବୁଝାଇଦେଲେ । ସମସ୍ତେ ଏକମତ ହେଲେ ଯେ ଏପରି ପଥୁରିଆ ଜାଗାରେ ଘୋଡ଼ାରେ ବସି ସେମାନେ କିଛି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଘୋଡ଼ାରୁ ଓହ୍ଲାଇ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଦାମାନଙ୍କରେ ବାନ୍ଧିଦେଲେ । ବନ୍ଦୀକୁ ଗୋଟେ ଗଛରେ

ଶକ୍ତଭାବେ ବାନ୍ଧିଦିଆଗଲା । ତା' ପରେ ହାତରେ ରାଇଫଲ୍ ଧରି ସେମାନେ ଆଗକୁ ଚାଲିଲେ ।

ସର୍ଜେଣ୍ଟ ଯାହା ଦେଖିଲ ସେଥିରେ କିଛି ଭୁଲ୍ ନଥିଲା । ଯେଉଁଠି ପଥର ଆଉ ବୁଦା ସବୁଠୁ ବେଶି ବହଳ ସେମାନେ ସେଇ ଜାଗା ପାଖକୁ ଗଲାବେଳକୁ ବର୍ଷା ଅସରା ପରି ଗୁଡ଼ାଏ ବର୍ଚ୍ଛା ସେମାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଫିଙ୍ଗାଗଲା ଆଉ କୃଷ୍ଣକାୟଙ୍କ ଚେଁଚେଁଇଆ ଚିତ୍କାରରେ ସ୍ଥାନଟି ପୂରିଗଲା । ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ଦଳ କିନ୍ତୁ ଯୁଦ୍ଧପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ବ୍ୟୂହରଚନା କରି ଚାଲିଥାନ୍ତି । ଶତ୍ରୁ ସେମାନଙ୍କ ଉପରକୁ ପୁଣି ବର୍ଚ୍ଛା ଫିଙ୍ଗିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲାମାତ୍ରେ ଏମାନେ ତଳେ ଶୋଇଗଲେ ବା ବଡ଼ ବଡ଼ ପଥର ଆଢୁଆଳରେ ଛପିଗଲେ । ଟିକିଏ ପରେ ସେମାନଙ୍କ ହାତର ରାଇଫଲ୍ ଗର୍ଜି ଉଠିଲା । ଆକ୍ରମଣକାରୀଙ୍କ ଭିତରୁ କେତେକ ମରି ତଳେ ପଡ଼ିଲେ । ଅନ୍ୟମାନେ ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରକୁ ପଳାଇଲେ ।

ରିଉବେନ୍ କହିଲେ, "ଏକ ସାବଧାନରେ ଆଗକୁ ମାଡ଼ିଚାଲ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ନିଜର ଦୁଇପାଖ ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ନଜର ରଖିଥିବ । ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ ଧାଡ଼ିବାନ୍ଧି ଚାଲିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକର ।"

ଏଥର ପୁଣି ଘମାଘୋଟ ଲଢ଼େଇ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ଏଥିରେ ଆକ୍ରମଣକାରୀଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ଦଳ ବେଶି ସୁବିଧା ପାଇଲେ । କାରଣ ସେମାନଙ୍କ ହାତରେ ଯେ ଖାଲି ଉନ୍ନତ ଅସ୍ତ୍ର ଥିଲା ତା ନୁହେଁ, ସେମାନେ ତଳେ ଶୋଇ ବା ଆଣ୍ଠୋଇକରି ରାଇଫଲ୍ ଓ ପିସ୍ତଲ୍ ଚଳାଇପାରୁଥିଲେ । ଅପର ପକ୍ଷରେ ବର୍ଚ୍ଛା ବା ତୀର ମାରିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଠିଆହେବାକୁ ପଡୁଥିଲା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥିତି ଧରାପଡ଼ିଯାଉଥିଲା । ସେମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଯଥେଷ୍ଟ ବେଶିଥିଲା– ସେଇ ସାହସରେ ସେମାନେ କେତେଥର ଆଗକୁ ମାଡ଼ିଆସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲେ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ରାଇଫଲ୍ ଆଉ ପିସ୍ତଲ୍ ଗୁଳିର ପ୍ରଚଣ୍ଡ ମାଡ଼ରେ ପଛକୁ ହଟିବାକୁ ବାଧ୍ୟହେଲେ । ସେମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ବି କମିବାରେ ଲାଗିଲା । ସେମାନେ ଦେଖିଲେ ଲୁଚିଛପି ରହିଥିବା ଆଶ୍ରୟ ସ୍ଥାନରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ବାହାର କରିଦିଆଗଲାଣି, ଆଉ ଟିକିଏ ପରେ ଖୋଲା ସ୍ଥାନକୁ ସେମାନେ ବାହାରିଯିବେ । ସେଠି ସେମାନଙ୍କ ଉପରକୁ ଗୁଳି ଚଳାଇବାକୁ ଗୋରାଲୋକଙ୍କୁ ବେଶ୍ ସୁବିଧା ହେବ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଆଉ ପ୍ରତିରୋଧ ନକରି ପଳାଇଗଲେ । ତା ଭିତରୁ କେତେକ ଶୀଘ୍ର ପଳାଇଯାଇନପାରି ଗୁଳିମାଡ଼ରେ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲେ ।

ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ଦଳଟି ଏକାଠିହୋଇ କ୍ଷୟକ୍ଷତି ଦେଖିନେଲେ । ଅଧିକାଂଶ ଊଣାଅଧିକେ ଆହତ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଯିବାରେ ବାଧାଦେଲାଭଳି ଆଘାତ କାହାରି ଦେହରେ ହୋଇନଥିଲା । ସେମାନେ ଶୀଘ୍ର ଘୋଡ଼ାରେ ବସି ଆଗେଇଲେ ।

ରିଉବେନ୍ କହିଲେ, "ଆମ ଉପରେ ଆଉ ଆକ୍ରମଣର ଆଶଙ୍କା ନାହିଁ ବୋଲି ମୁଁ ଭାବୁଛି ସର୍ଜେଣ୍ଟ୍ ।"

"ମୁଁ ବି ସେଇଆ ଭାବୁଛି । ଆକ୍ରମଣକାରୀ ଯଥେଷ୍ଟ ଶିକ୍ଷା ପାଇଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାୟ ଚାଳିଶରୁ ପଚାଶ ଯାଏ ଲୋକ ମରିଛନ୍ତି ।"

ଦି'ଘଣ୍ଟା ପରେ ଦଳଟି ପାଣି ପାଖରେ କ୍ୟାମ୍ପ୍ ଜାଗାରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସର୍ଜେଣ୍ଟଙ୍କୁ ପାଖକୁ ଡାକି ରିଉବେନ୍ କହିଲେ, "ଦେଖ ସର୍ଜେଣ୍ଟ୍, ଏଇଠୁ ଏ ଦଳର ନେତୃତ୍ୱ ତୁମ ଉପରେ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ମୁଁ ମୋ ଭୃତ୍ୟ ଜିମ୍ ସହିତ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଚାଲିଯିବି । ଦସ୍ୟୁମାନଙ୍କ ଦଳପତି ଖସିଯାଇଛି– ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ବଡ଼ ବ୍ୟଗ୍ର । ମୁଁ ଦସ୍ୟୁମାନଙ୍କ ଘୋଡ଼ାରୁ ଚାରିଟା ନେଇଯିବି । ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ କେହି ବସି ଆସିନାହିଁ, ଆଉ ସେମାନେ ତିନି ଚାରିଦିନ ବିଶ୍ରାମ ପାଇଛନ୍ତି – ତେଣୁ ଚଞ୍ଚଳ ଯାଇପାରିବେ । ସେ ଲୋକଟା ମାତ୍ର ଦିନକ ଆଗରୁ ବାହାରିଛି । ମୁଁ ଯଦି ସିଧା ବାଟରେ ଚାଲିଯାଏ ତେବେ ସେ ପହଞ୍ଚିବା ଆଗରୁ ମୁଁ ହୁଏତ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍‌ଙ୍କ ଘର ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଯାଇପାରିବି ।"

ରିଉବେନ୍ ସଂକ୍ଷେପରେ ପଦେଅଧେ କହି ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କଠାରୁ ବିଦାୟନେଲେ । ଜିମ୍ ଦିଟା ଘୋଡ଼ା ଉପରେ ଜିନ୍ ପକାଇଦେଲା । ଆଉ ଦୁଇଟା ଅଧିକ ଘୋଡ଼ା ସାଥିରେ ନେଇ ସେଇ ଅନ୍ଧାରରେ ଦୁହେଁ ବାହାରିପଡ଼ିଲେ । ପ୍ରତି ଦଶ ମାଇଲ୍‌ରେ ଘୋଡ଼ା ବଦଳାଇ ସେମାନେ ରାତି ଅଧଯାଏ ଆଗେଇଚାଲିଲେ । ସେତେବେଳକୁ ଘୋଡ଼ାଗୁଡ଼ା ପୂରା କ୍ଳାନ୍ତ, ଆଉ ଚାଲିବାକୁ ଅକ୍ଷମ । ସେମାନେ ବି ଘୋଡ଼ା ଉପରେ ଠିକ୍‌ଭାବେ ବସିପାରୁନାହାନ୍ତି– ତେଣୁ ସେମାନେ ବାଟରେ ଅଟକି ବିଶ୍ରାମ ନେଲେ । ଜିନ୍ ବାହାରକରି ଘୋଡ଼ାଙ୍କୁ ବାନ୍ଧିଦେଇ ଜିମ୍ କହିଲା, "ଆମେ ଖୁବ୍ ଲମ୍ବାବାଟ ଚାଲିଆସିଛେ ।"

"ହଁ ଜିମ୍, ଖୁବ୍ ଲମ୍ବାବାଟ । ଦିନକରେ ଘୋଡ଼ାରେ ଶହେ ମାଇଲ୍ ଯିବାକଥା ଶୁଣିଲେ ଇଂଲଣ୍ଡରେ ଲୋକେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବେ ନାହିଁ । ଆଉ ପଚାଶ ମାଇଲ୍ ଗଲେ ଆମେ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍‌ଙ୍କ ଘରପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଯିବା । ପ୍ରଥମ ରାତି ଆମେ ଯେଉଁ ପାଣି ପାଖରେ କ୍ୟାମ୍ପ୍ କରିଥିଲେ ସେ ଜାଗା ଏଠୁ କୋଡ଼ିଏ ମାଇଲ୍ । ସେଠୁ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍‌ଙ୍କ ଘର ପ୍ରାୟ ତିରିଶ ମାଇଲ୍ ହେବ ।

"ନିଆଁ ଜାଳିବି ଆଜ୍ଞା ?"

"ନାଁ ଜିମ୍, ନିଆଁ ଜାଳିବା ଠିକ୍ ହେବନାହିଁ । ଯଦି କେହି ସ୍ଥାନୀୟ କୃଷ୍ଣକାୟ ପାଖଆଖରେ ଥିବେ, ନିଆଁ ଦେଖିଲେ ଆସି ଆମକୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବେ । ରାତିସାରା ତୁ ବା ମୁଁ କେହି ଜଗିରହିବା ଅବସ୍ଥାରେ ନାହେଁ । ମୋ ବ୍ୟାଗରେ କିଛି ମାଂସ ଅଛି । ତୋତେ ଭୋକ ହେଉଥିଲେ ଖାଇବେ– ମୁଁ କିଛି ଖାଇବି ନାହିଁ ।"

"ପାଖଆଖରେ ସେମିତି କେହି ଥିବେ ବୋଲି ମୁଁ ଭାବୁନାହିଁ ।"

"ମୁଁ ବି ଭାବୁନାହିଁ । ତଥାପି ଆମେ ସାବଧାନ ରହିବା ।"

ରିଉବେନ୍ ଖୁବ୍ କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ କିଛି ସମୟ ଯାଏ ତାଙ୍କୁ ନିଦ ଲାଗିଲା ନାହିଁ । ମନରେ ତାଙ୍କର ଗଭୀର ଚିନ୍ତା । ଦସ୍ୟୁ ଦଳପତି ହୁଏତ କୋଡ଼ିଏ ମାଇଲ୍ ଦୂର ପାଣି ଜାଗା ପାଖରେ ରହିଥିବ । ସକାଳକୁ ତା ଘୋଡ଼ା ଢେର୍ ବିଶ୍ରାମ ପାଇ ସତେଜ ହୋଇଯାଇଥିବ । ସେମାନଙ୍କ ଘୋଡ଼ା କିନ୍ତୁ ଏତେ ସତେଜ ହୋଇନଥିବ । ଏଇପରି କେତେକ ଚିନ୍ତାରେ ନିଦ ହେଉନଥାଏ ।

ରାତି ପାହି ଫର୍ଚା ହେବାମାତ୍ରେ ସେମାନେ ପୁଣି ବାହାରିପଡ଼ିଲେ । ରିଉବେନ୍ ଦେଖିଲେ, ଯେଉଁ ପାଞ୍ଚଘଣ୍ଟା ସେମାନେ ବିଶ୍ରାମ ନେଲେ, ତା'ଦ୍ୱାରା ଘୋଡ଼ାଗୁଡ଼ିଙ୍କର କ୍ଲାନ୍ତି ଦୂର ହୋଇନାହିଁ । ଘୋଡ଼ା ଅଦଳ ବଦଳ କରି ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଦଉଡ଼େଇ ନେବା ସମ୍ଭବ ହେଲାନାହିଁ ଚଲେଇ ଚଲେଇ ନେବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ପାଣିଜାଗା ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ସେମାନେ ଦରପୋଡ଼ା କାଠ ଆଦି ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲେ । ଜିମ୍ ଚାରିଆଡ଼ ଭଲଭାବରେ ପରୀକ୍ଷା କରି ଘୋଡ଼ାଟାପୁ ଚିହ୍ନ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲା । ସେଥିରୁ ଜଣାଗଲା କେହି ଲୋକ ପ୍ରାୟ ତିନି ଚାରିଘଣ୍ଟା ଆଗରୁ ଘୋଡ଼ାରେ ଚଢ଼ି ବାହାରିଯାଇଛି ।

ଦଶ ମାଇଲ୍ ଗଲା ପରେ ସେମାନେ ଉପନିବେଶର ଶେଷ ସୀମାରେ ଥିବା ପ୍ରଥମ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଏ ଘରର ମାଲିକ ଅଭିଯାନରେ ଭାଗ ନେଇନଥିଲେ । ସେ ବିବାହିତ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଏକୁଟିଆ ଛାଡ଼ି ଯିବାକୁ ରାଜି ହୋଇନଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ରିଉବେନ୍ ପହଞ୍ଚିବାମାତ୍ରେ ସେ ଦିଟା ଘୋଡ଼ା ଦେବାପାଇଁ ଆଉ ତାଙ୍କ ଘୋଡ଼ାର ଯତ୍ନ ନେବାପାଇଁ ଖୁସିରେ ରାଜିହେଲେ । ଭଦ୍ରଲୋକ ଘୋଡ଼ାଶାଳରୁ ଘୋଡ଼ା ଦି'ଟା ଆଣି ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲାବେଳକୁ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଦୁଇଟା ବଡ଼ ବଡ଼ ଥାଳିରେ ରୁଟି ଆଉ କ୍ଷୀର ଆଣି ପହଞ୍ଚିଲେ । ରିଉବେନ୍ ଆଉ ଜିମ୍ ଆନନ୍ଦରେ ସେତକ ଖାଇଦେଇ ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ୍ ପରେ ତେଜିୟାନ୍ ଘୋଡ଼ା ଦି'ଟାରେ ବସି ବାହାରିପଡ଼ିଲେ ।

ସକାଳୁ ଏଯାଏଁ ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା— କାରଣ ଘୋଡ଼ାମାନେ ଖୁବ୍ କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲେ । ଏବେ ନୂଆ ଘୋଡ଼ା ଦି'ଟା ଖୁବ୍ ଜୋର୍‌ରେ ଦୌଡ଼ି ଚାଲିଥାନ୍ତି । ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ମନରେ ସନ୍ତୋଷ ଓ ଆଶ୍ୱାସନା ଆସିଲା ଓ ମନରୁ ସବୁ ଭୟ ଆଶଙ୍କା ଉଭେଇଗଲା । ବ୍ୟସ୍ତ ବା ଆତଙ୍କିତ ହେବାର କିଛି କାରଣ ନାହିଁ ବୋଲି ସେ ମନକୁ ଦୃଢ଼କଲେ, କାରଣ ସେ ନିଶ୍ଚିତଭାବେ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଦି'ଜଣ ବରାବର ଜଗିରହିଥିବେ ଆଉ କେଟ୍ ଏଲିସନ୍ ଘରୁ ପଦାକୁ ବାହାରିବେ ନାହିଁ ବୋଲି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଥିଲେ ।

ପାଞ୍ଚ

ରିଉବେନ୍ ତାଙ୍କ ଘୋଡ଼ାର ବେଗ କମାଇଦେଲେ । ସେ ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ସମ୍ଭବ ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ, ତଥାପି ଘୋଡ଼ାଦିଟାଙ୍କୁ ବିଶେଷ କ୍ଲାନ୍ତ କରିଦେବାକୁ ଚାହୁଁନଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ ଘୋଡ଼ାଙ୍କର ଅତି ଦ୍ରୁତଗତି କମାଇଦେଇ ସାଧାରଣ ଦୌଡ଼କୁ ନେଇଆସିଲେ । ଘୋଡ଼ା ଦୁଇଟି ବେଶ୍ ସତେଜ ଥିଲେ, ତେଣୁ କେତେ ମାଇଲ ଯାଏଁ ସେମାନେ କ୍ଲାନ୍ତ ନହୋଇ ଦୌଡ଼ିଚାଲିଲେ । ତା'ପରେ କିଛି ବାଟ ତାଙ୍କୁ ଚାଲିବାକୁ ଦିଆଗଲା, ଆଉ ସେମାନେ ଦମ୍ ନେଇଗଲେ । ତା'ପରେ ପୁଣି ଜୋର୍‌ରେ ଦୌଡ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ଗୋଟେ ଉଚ୍ଚା ଜାଗାରେ ଲଗାମ୍ ଟାଣି ସେ ଘୋଡ଼ା ଅଟକାଇଲେ । ସେଠୁ ପ୍ରାୟ ମାଇଲିଏ ଦୂରରେ ଡୋନାଲଡ଼୍‌ଙ୍କ ଘର ଦେଖାଯାଉଥାଏ । ରିଉବେନ୍ ମନେ ମନେ କହିଉଠିଲେ, "ଭଗବାନ୍‌ଙ୍କୁ ଅଶେଷ ଧନ୍ୟବାଦ । ଶେଷରେ ମୁଁ ଆସି ଏଠି ପହଞ୍ଚିଗଲି । ଆଉ ବ୍ୟଗ୍ର ହେବା ଦରକାର ନାହିଁ ।" ସେ ଘୋଡ଼ାଙ୍କୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଚାଲିବାକୁ ଦେଲେ ।

ଜିମ୍ ହଠାତ୍ ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ହାତରେ ହାତ ମାରିଦେଇ କହିଉଠିଲା, "ଘୋଡ଼ା ଉପରେ ଗୋଟେ ଲୋକ !"

"କେଉଁଠି, କେଉଁଠି ଜିମ୍ ?"

"ସେଇ ଘରୁ ବାହାରି ଗଛ ଗହଳି ଭିତର ଦେଇ ଚାଲିଗଲା । ହେଇ ସେ ଯାଉଛି– ଖୁବ୍ ଜୋର୍‌ରେ ଘୋଡ଼ା ଛାଡ଼ିଦେଇଛି ।"

ରିଉବେନ୍ ଲୋକଟାକୁ ଦେଖିନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଘୋଡ଼ାର ପାହାଡ଼ାକୁ ଖୁବ୍ ଜୋର୍‌ରେ ଦାବିଦେଲେ । କହିଲେ, "ଯାହାହେଉ ସେ ଲୋକଟା କିଏ ମୁଁ ଦେଖିବି

ଜିମ୍ । ତୁ ସିଧା ଡ଼ୋନାଲ୍‌ଡ଼୍‌ଙ୍କ ଘରକୁ ଚାଲିଯା, ଆଉ କହିବୁ ମୁଁ ଅଳ୍ପ ସମୟ ଭିତରେ ପହଞ୍ଚିବି ।"

ଜିମ୍ ଯେଉଁ ଆଡ଼କୁ ହାତଠାରି ଦେଖାଉଥିଲା ରିଉବେନ୍ ସେଇଆଡ଼କୁ ଘୋଡ଼ା ଛୁଟାଇଦେଲେ । ସେ ଲୋକଟାକୁ ଯେଉଁ ଜାଗାରେ ଭେଟିହେବ ସେଇ ଜାଗା ଅନୁମାନକରି ସେ ଚାଲିଲେ । କେଟ୍ ଏଲିସନ୍‌ଙ୍କ ପାଇଁ ତାଙ୍କର ଏ ବ୍ୟଗ୍ରତା ହୁଏତ ବୋକାମିରେ ପରିଣତ ହୋଇପାରେ ବୋଲି ସେ ମନେ ମନେ ଭାବୁଥାନ୍ତି । ଏତେ ଦୀର୍ଘ ରାସ୍ତା ଆସିଲା ପରେ ଜିମ୍ ଆଖିରେ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ପଡ଼ିଥିବା ଏଇ ଅଜଣା ଲୋକ ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଇ ସେ ତାଙ୍କ ଗତି ବଦଳାଇବେ କାହିଁକି ? ସେ ହୁଏତ କେହି ଷ୍ଟକ୍‌ମ୍ୟାନ୍ ହୋଇଥାଇପାରେ କିମ୍ବା ପାଖଆଖରୁ କେହି ମିଷ୍ଟର୍ ଡୋନାଲ୍‌ଡ଼୍‌ଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଆସିଥାଇପାରନ୍ତି । ତଥାପି ସେ ମନେ ମନେ ଭାବିଲେ, ନିଜେ ସେ ବିଷୟରେ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଗଲେ କ୍ଷତିନାହିଁ । ସେ ଲୋକ ମିଷ୍ଟର୍ ବାର୍‌କର୍ ହୋଇଥିଲେ ସେବାଟେ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଆନ୍ତେ ନାହିଁ । ପାଖଆଖର ଅନ୍ୟ କେହି ହୋଇଥିଲେ ସେ ପୁଣି ଏତେ ଚଞ୍ଚଳ ଫେରିଯାଇନଥାନ୍ତେ । କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଦି'ଜଣଙ୍କ ଭିତରୁ କେହି ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ବି ତାଙ୍କ ଆଦେଶ ଲଙ୍ଘନ କରି ଘର ଛାଡ଼ି ଏତେ ଦୂର ଯିବନାହିଁ ।

ହଠାତ୍ ସେ ଘୋଡ଼ାରେ ଚଢ଼ି ଯାଉଥିବା ଲୋକକୁ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲେ । ତାଙ୍କ ପାଖରୁ ଲୋକଟାର ଦୂରତା ଅଧମାଇଲରୁ ବେଶି ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ସେ ଲୋକଟାକୁ ଦେଖିପାରିଲେ, ସେଥିରେ ତାକୁ ଚିହ୍ନିବାର ସମ୍ଭାବନା ନଥିଲା । ସେ ମନେ ମନେ କହିଲେ, "ଲୋକଟା ଖୁବ୍ ଜୋର୍‌ରେ ଘୋଡ଼ା ଛାଡ଼ିଛି । ସାଧାରଣ କାମରେ ଗଲେ ଜଣେ ଏତେ ଦ୍ରୁତଗତିରେ ଯିବନାହିଁ । ଲୋକଟା କୌଣସି ଜରୁରୀ ଖବର ନେଇ ଯାଉଥିବା କେହି ଲୋକ ହୋଇଥିବ କିମ୍ବା ଫଦର୍‌ଗିଲ୍ ହୋଇଥିବ ।"

ସେ ତାଙ୍କର ଗତିପଥ ସାମାନ୍ୟ ବଦଳାଇଦେଲେ, କାରଣ ଲୋକଟା ଖୁବ୍ ଦ୍ରୁତଗତିରେ ଯାଉଥିଲା, ଆଉ ସେ ଯେଉଁ ଜାଗାରେ ତାକୁ ଭେଟିବେ ବୋଲି ଭାବିଥିଲେ ସେଠି ଭେଟିନପାରନ୍ତି । ଆଉ ଅଳ୍ପ ବାଟ ପରେ ସେ ତାକୁ ଭଲଭାବେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବେ । କାରଣ ସେଠୁ ଗଛବୁଦା ଶେଷ ହୋଇଯିବ ଆଉ ତା ଆଗକୁ ଖୋଲାପଡ଼ିଆ । ସେ ଖୋଲାପଡ଼ିଆକୁ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲାବେଳକୁ ଲୋକଟା ତାଙ୍କଠାରୁ ଆଉ ପାଏ ମାଇଲ୍ ଦୂରରେ । ରିଉବେନ୍ ଚମକିପଡ଼ିଲେ– କାରଣ ଲୋକଟା ତାଙ୍କ ନିଜ ଦଳର ପୋଲିସ୍ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଥିଲା । ସେ ଚିତ୍କାର କରି ଲୋକଟା ପଛରେ ଅତି ଦ୍ରୁତଗତିରେ ଘୋଡ଼ା ଛୁଟାଇଦେଲେ ଆଉ ଖୁବ୍ ଜୋର୍‌ରେ ଡାକଦେଲେ ।

ଲୋକଟା ପଛକୁ ଫେରି ଚାହିଁଲା କିନ୍ତୁ ନ ଅଟକି କେବଳ ମୁଣ୍ଡଉପରେ ହାତ ହଲାଇ ଆହୁରି ଦ୍ରୁତଗତିରେ ଆଗେଇ ଚାଲିଲା । ରିଉବେନ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ଆହୁରି ପ୍ରାୟ ଦୁଇମାଇଲ ଗଲା ପରେ ସେ ଲୋକଟାର ପାଖାପାଖି ହୋଇଗଲେ । ସେ ଜୋର୍‌ରେ ପାଟିକରି ଉଠିଲେ, "ଘଟଣା କ'ଣ ?"

ଲୋକଟା ଆଗକୁ ହାତଠାରି କହିଲା, "ସେ ବ୍ରାଉନ୍‌ଙ୍କୁ ଗୁଳିକରି ମାରିଦେଇ ମିସ୍ ଏଲିସନ୍‌ଙ୍କୁ ଧରି ପଳାଇଛି । ପରେ ସବୁକଥା ଆପଣଙ୍କୁ କହିବି । ହେଇ ଦେଖନ୍ତୁ– ଆଗରେ ସେ ବାଙ୍କ ପାଖରେ ।"

ସେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପୂରା ଦୁଇମାଇଲ୍ ଦୂରରେ ରିଉବେନ୍ ଘୋଡ଼ା ଉପରେ ଗୋଟାଏ ମୂର୍ତ୍ତି ଦେଖିପାରିଲେ । ସେ କହିଲେ, "ତୁମେ ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ଆସ ସ୍ମିଥ୍‌ସନ୍ । ମୋ ଉପରେ ନଜର ରଖିଥିବ ଆଉ ମୁଁ ସେ ଲୋକଟା ଉପରେ ନଜର ରଖୁଛି । ଆମେ ନିଶ୍ଚୟ ତାକୁ ଧରିନେବା– କାରଣ ତା ଘୋଡ଼ାରେ ଦି'ଜଣ । ମୋ ଘୋଡ଼ା ତୁମ ଘୋଡ଼ା ଅପେକ୍ଷା ଭଲ– ତେଣୁ ମୁଁ ଆଗେଇଯାଉଛି । ସେ ମଧ୍ୟ ଜୋର୍‌ରେ ଯାଇ ଆମକୁ ଏଡ଼ାଇଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିପାରେ । ଯଦି ମୋର କିଛି ହୋଇଯାଏ ତେବେ ତୁମେ ନ ଅଟକି ଶେଷପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତା ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଇ ତାକୁ ଶେଷକରିବ ।"

ଏଯାଏ ରିଉବେନ୍ ଘୋଡ଼ାକୁ ସମ୍ଭାଳିକରି ଚଳାଉଥିଲେ । କାରଣ ସେ ଭାବିଥିଲେ କନେଷ୍ଟବଲ୍‌ର ଏ ବିଚିତ୍ର ଆଚରଣର କିଛି କାରଣ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଏବେ ସେ ଲଗାମ୍ ପୂରା ଢ଼ିଲାକରିଦେଇ ଘୋଡ଼ାକୁ ଅତି ଦ୍ରୁତଗତିରେ ଚଳାଇଲେ– କନେଷ୍ଟବଲ୍ ପଛରେ ପଡ଼ିରହିଲା । ସେ ଜାଣିଥିଲେ ଆଗରେ ଖଣ୍ଡେଦୂରଯାଏ ସମତଳ ଅଞ୍ଚଳ, ଉଚ୍ଚାନୀଚା ଜାଗା ନାହିଁ । ପଳାତକ ଯେଉଁ ଦିଗକୁ ଗଲେ ମଧ୍ୟ କେଉଁଠି ଲୁଚିଯିବାର ସମ୍ଭାବନା ମୋଟେ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ଜାଗାରେ ସେ ଡକାୟତକୁ ଦେଖିଥିଲେ, ସେଠି ପହଞ୍ଚି ଦେଖିଲେ ଆଗରେ ଅନେକ ଦୂରଯାଏ ଖୋଲାପଡ଼ିଆ । ସେ ଆନନ୍ଦରେ ଚିତ୍କାରକରିଉଠିଲେ । କାରଣ ସେ ଦେଖିଲେ ପଳାତକ ଆଉ ତାଙ୍କ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଦୂରତା ଅନେକ କମିଯାଇଛି । ପଳାତକ ମଧ୍ୟ ବେଶି ଦ୍ରୁତଗତିରେ ଘୋଡ଼ା ଚଳାଉନଥିଲା ।

ରିଉବେନ୍ ନିଜକୁ ନିଜେ କହିପକାଇଲେ, "ସେ ଭାବିଛି ତାକୁ ତ ଅନେକ ଦୂର ଯିବାକୁ ହେବ ଓ ତା ପଛରେ ମାତ୍ର ଜଣେ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ମାତ୍ର ଗୋଡ଼ାଇଛି– ସେ ପାଖକୁ ଆସିଲେ ସହଜରେ ତାକୁ ସଫାକରିଦେଇହେବ । ସେ ନିଶ୍ଚୟ କୌଣସିଠାରୁ ଖବର ପାଇଥିବ ଯେ ସମସ୍ତେ ବହୁତ ଦୂରକୁ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତାକୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ଦିଗରୁ ସେ ନିରାପଦ । ସେ ଭାବିଥିବ କେବଳ ସ୍ମିଥ୍‌ସନ୍‌କୁ ସଫାକରିଦେଲେ

ଆଉ କିଛି ଚିନ୍ତାନାହିଁ । ଠିକ୍ ଅଛି–ତାର ସେ ଭାବନା ଖୁବ୍ ଭଲ– ମୁଁ ତାକୁ ଆହୁରି ଚଞ୍ଚଳ ଧରିନେଇପାରିବି ।"

ଡକାୟତଟା ମଧ ଠିକ୍ ସେଇଆ ଭାବିଥିଲା । ତା ପଛରେ ମାତ୍ର ଜଣେ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଆସୁଛି ବୋଲି ଭାବି ସେ କିଛିମାତ୍ର ଚିନ୍ତା ନକରି ଘୋଡ଼ାକୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଦୌଡ଼ାଉଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ପଛକୁ ମୁହଁ ବୁଲାଇ ସେ ଦେଖିଲା ତା ଅନୁଧାବନକାରୀ ପାଏ ମାଇଲ୍ ପଛରେ, ସେ ଘୋଡ଼ାଲଗାମ ଟାଣି ତାକୁ ପଛକୁ ବୁଲାଇ ଧୀରସ୍ଥିର ଭାବରେ ଅନୁସରଣକାରୀର ଆସିବାକୁ ଅପେକ୍ଷାକଲା ।

ରିଉବେନ୍ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ତାଙ୍କ ଘୋଡ଼ାର ଗତି କମାଇଦେଲେ । ସେ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ଫଦର୍‌ଗିଲ୍ ଦସ୍ୟୁ ପିସ୍ତଲ ଚଳାଇବାରେ ଅବ୍ୟର୍ଥ ଆଉ ମାରାତ୍ମକ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ନିଜର ଶକ୍ତି ଉପରେ ତାଙ୍କର ଯଥେଷ୍ଟ ଆସ୍ଥା ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଧୀର ଆଉ ଦୃଢ଼ଭାବେ ଘୋଡ଼ା ଉପରେ ବସିଥିବା ଜଣେ ଲୋକ ଦୌଡୁଥିବା ଘୋଡ଼ା ଉପରେ ବସିଥିବା ଲୋକ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ସୁବିଧାଜନକ ପରିସ୍ଥିତି ପାଇପାରିବ । ଏ ସୁଯୋଗ ସେ ଶତ୍ରୁକୁ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁନଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ ଘୋଡ଼ାକୁ ଚଲାଇ ଚଲାଇ ଆଗେଇଲେ । ତାଙ୍କର ଘୋଡ଼ାର ବେଗ କମେଇବା ମନୋଭାବକୁ ଡକାୟତ ଭୟ ବୋଲି ଭାବି ପାଟିକରି କହିଲା, "ଦେଖ କନେଷ୍ଟବଲ୍, ତୋର ଭାଗ୍ୟ ଭଲଥିଲେ ଘୋଡ଼ା ମୁହଁ ବୁଲାଇ ଘରକୁ ଫେରିଯା । ତୁ ଶୁଣିଛୁ, ସାମାନ୍ୟ ଜଣେ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ମୋ ଆଗରେ କିଛି ନୁହେଁ । ତେଣୁ ଗୋଟେ ବୁଲେଟରେ ମୁଁ ତୁମ ମୁଣ୍ଡଟା ଛତୁ କରିଦେବା ଆଗରୁ ଘୋଡ଼ା ଅଟକାଅ । ତୁ ଯଦି ଗୁଳିକରୁ, ତେବେ ମୋ ପାଖରେ ଥିବା ଏଇ ତରୁଣୀଙ୍କଠାରେ ଗୁଳିମାଡ଼ ହେବାର ଯଥେଷ୍ଟ ସମ୍ଭାବନା । ଆଉ ତୁ ଜାଣୁ ମୋର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅବ୍ୟର୍ଥ ।"

ରିଉବେନ୍ ନିଜର ଏଇ ଅସୁବିଧାଜନକ ପରିସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ ସଚେତନ ଥିଲେ, କାରଣ ଡକାୟତଟା ତରୁଣୀଙ୍କୁ ଘୋଡ଼ାପିଠିରେ ତା ଆଗରେ ବସାଇଥାଏ । ଫଳରେ ତାର ଦେହଟା ପୂରାପୂରି ତରୁଣୀର ଦେହର ପଛରେ ରହିଥାଏ । ତରୁଣୀର ମୁଣ୍ଡ ଓ ସାରା ଦେହ ଗୋଟାଏ ଶାଲ୍‌ରେ ଢାଙ୍କିଦିଆଯାଇଥାଏ । ଦସ୍ୟୁଟା ଲଗାମସହ ବାଁ ହାତରେ ତାଙ୍କୁ ନିଜ ଦେହରେ ଚାପିଧରିଥାଏ, ଆଉ ପିସ୍ତଲ ଚଳାଇବା ପାଇଁ ଡାହାଣ ହାତଟା ଖୋଲାଥାଏ ।

ପ୍ରାୟ ପଚାଶ ଗଜ ଦୂରରେ ରିଉବେନ୍ ତାଙ୍କ ଘୋଡ଼ା ଅଟକାଇଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପରିସ୍ଥିତିରେ କି ପନ୍ଥା ଅବଲମ୍ବନ କରିବା ସବୁଠୁ ଭଲହେବ ମନେ ମନେ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଏଇ ଅବସରରେ ଫଦର୍‌ଗିଲ୍ ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ଲକ୍ଷ୍ୟକଲା ଯେ ସେ ଯାହାର ମୁକାବିଲା କରିବାକୁ ଯାଉଛି, ସେ ଜଣେ ଅଫିସର୍, ଜଣେ ସାମାନ୍ୟ

କନେଷ୍ଟବଲ୍ ନୁହେଁ । ସେ ଗୋଟାଏ ହିଂସ୍ର ଗର୍ଜନ କରିଉଠିଲା– କାରଣ ସେ ଦେଖିଲା ପରିସ୍ଥିତି ପୂରାପୂରି ବଦଳିଯାଇଛି ।

ସେ କହିଲା– "ଓଃ, ତୁମେ କ୍ୟାପ୍ଟେନ୍ ? ମୁଁ ଭାବିଥିଲି ତୁମର ସେଇ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ବୋଲି । ଯାହାହେଉ ତାକୁ ମୁଁ ଯେଉଁ ଉପଦେଶ ଦେଇଥିଲି ସେଟା ତୁମପାଇଁ ବି ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ । ମୋ ସହକର୍ମୀ ବନ୍ଧୁମାନେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବା ଆଗରୁ ଏଠାରୁ ପଳାଇଯିବାକୁ ମୁଁ ତୁମକୁ ଉପଦେଶ ଦେଉଛି ।"

"ତୁମର ସହକର୍ମୀମାନେ ଆଉ କାହାକୁ ଆକ୍ରମଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ଫଦର୍‌ଗିଲ" – କଠୋର ସ୍ୱରରେ ରିଉବେନ୍ କହିଲେ । "ତାଙ୍କ ଭିତରୁ ସାତଜଣକୁ ଆମେ ସଫାକରିଦେଇଛୁ ଆଉ ଅନ୍ୟଜଣକ ବନ୍ଦୀ ହୋଇଛି ।"

"ଏଟା ପୂରାପୂରି ମିଛ" – ଡକାୟତଟା ରାଗରେ ଜଳିଉଠି କହିଲା । "ସେମାନେ ଏଠୁ ଦୁଇଶହ ମାଇଲ୍ ଦୂରରେ ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରେ ଅଛନ୍ତି ।"

"ତୁମ ବନ୍ଧୁମାନେ ବବିଟୁ ପାଖରେ ତ ? ହଁ, ସେମାନେ ସେଠି ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଏବେ ଆଉ ନାହାନ୍ତି । ଯେଉଁ ଗଛମୂଳେ ତୁମେସବୁ ଧନରତ୍ନ ପୋତି ରଖିଥିଲ, ତା ପାଖ କୁଡ଼ିଆଘରର ପାଉଁଶ ଭିତରେ ସେମାନେ ଏବେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେ ଆଉ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇବାର ଆଶା ନାହିଁ– ବରଂ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇବି ମୁଁ । ମୋ ଲୋକ ଆଉ କେତେ ମିନିଟ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚିଯିବ ।" ଡକାୟତ ଦେଖିଲା କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଜଣକ ଆଉ ଅଧମାଇଲ୍‌ରୁ କମ୍ ଦୂରରେ ।

ରିଉବେନ୍ ଯାହା ଆଶା କରିଥିଲେ, ଡକାୟତ ଉପରେ ତାଙ୍କ କଥାର ଠିକ୍ ସେଇ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିଲା । ତା ମନରେ ରାଗ ଆଉ ପ୍ରତିହିଂସା ନେବାର ଇଚ୍ଛା ବଳବତୀ ହୋଇଉଠିଲା । ଏଣେ ସେ ଦେଖିଲା ଯେ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ପାଖେଇ ଆସୁଛି, ଶୀଘ୍ର କିଛି ପ୍ରତିକାର ନକଲେ ତାକୁ ଏକାବେଳେ ଦି'ଜଣ ଶତ୍ରୁଙ୍କ ସହ ଲଢ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ମାତ୍ର ବିଳମ୍ବ ନକରି ସେ ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଘୋଡ଼ା ଝପଟାଇଦେଲା । ମାତ୍ର କୋଡ଼ିଏ ଗଜ ଦୂରରୁ ସେ ଗୁଳି ଫୁଟାଇଲା । ଗୋଟେ ତାତିଲା ଲୁହା ତାଙ୍କ ଗାଲରେ ଘଷିହୋଇ ଗଲାପରି ତୀବ୍ର ଯନ୍ତ୍ରଣା ରିଉବେନ୍ ଅନୁଭବ କଲେ । ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କ ପିସ୍ତଲ ଗର୍ଜିଉଠିଲା । ଡକାୟତ ହାତରୁ ଅସ୍ତ୍ରଟା ତଳେ ପଡ଼ିଗଲା । ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ଗୁଳି ତାର ଡାହାଣହାତ କଚଟି ଫୁଟାଇ ବାହାରିଗଲା ।

ଆଗରେ ଧରିଥିବା ତରୁଣୀକୁ ତଳକୁ ଫିଙ୍ଗିଦେଇ ଫଦର୍‌ଗିଲ୍ ବାଁହାତରେ ଗୋଟେ ପିସ୍ତଲ୍ ବାହାରକଲା । ଉଭୟଙ୍କ ଗୁଳି ଏକାବେଳକେ ଫୁଟିଉଠିଲା । କିନ୍ତୁ ରିଉବେନ୍ ସାମାନ୍ୟ ଟିକିଏ ଚଞ୍ଚଳ ଥିଲେ ଆଉ ତାହା ତାଙ୍କ ଜୀବନ ରକ୍ଷାକଲା । ତାଙ୍କ ବୁଲେଟ୍ ସିଧା ଡକାୟତର ଦେହରେ ଗଳିଗଲା, କିନ୍ତୁ ଫଦର୍‌ଗିଲ୍‌ର ପିସ୍ତଲ

ସାମାନ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା, ଆଉ ତା ବୁଲେଟ୍ ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ନ ବାଜି ବାଁ କାନ୍ଧରେ ବାଜିଲା । ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ଭିତରେ ସେ ଆଉ ଗୋଟେ ପିସ୍ତଲ ବାହାର କଲେ । କହିଲେ, "ଆତ୍ମସମର୍ପଣ କର, ନହେଲେ ମୁଁ ଗୁଳିକରିବି ।" ତା'ପରେ ଡକାୟତର ମୁହଁର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଉ ନିଶ୍ଚଳ ଦେହକୁ ଦେଖି ଜାଣିଲେ ଯେ, ସେ ସାଂଘାତିକ ଆହତ ହୋଇଛି । ତଥାପି ସେ ପିସ୍ତଲ ନଳୀଟା ତା ଆଡ଼କୁ ବାଗେଇଧରି ଅପେକ୍ଷାକଲେ– କାରଣ ଡକାୟତ ବାଁହାତରେ ଧରିଥିବା ପିସ୍ତଲରେ ତଥାପି ଗୋଟାଏ ଗୁଳି ଥିଲା ।

ଫଦର୍‌ଗିଲ୍ ଦି'ଥର ପିସ୍ତଲ ଉଠାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା, କିନ୍ତୁ ବୃଥା । ତା'ପରେ ସେ ଘୋଡ଼ାର ଜିନ୍ ଉପରେ ଘୂରିଗଲା, ତା ହାତରୁ ପିସ୍ତଲ ଖସିପଡ଼ିଲା, ଆଉ ସେ ଦୁଲ୍‌କରି ତଳେ ପଡ଼ିଗଲା । ରିଉବେନ୍ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଘୋଡ଼ାରୁ ଡେଇଁପଡ଼ି କେଟ୍ ଏଲିସନ୍‌ଙ୍କ ପାଖକୁ ଧାଇଁଗଲେ । ଡକାୟତଟା ତାଙ୍କୁ ଫିଙ୍ଗିଦେବାରେ ସେ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ପଡ଼ିରହିଥିଲେ । ରିଉବେନ୍ ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଚାରିପାଖେ ଗୁଡ଼ାହୋଇଥିବା ଶାଲଟା ଖୋଲିଦେଇ ଦେଖିଲେ ସେ ସଂଜ୍ଞାହୀନ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଆଣ୍ଠେଇପଡ଼ି ସେ ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡଟା ଟେକିଧରି ନିଜ କାନ୍ଧ ପାଖକୁ ନେଇଆସିଲେ । ମିନିଟ୍‌କ ପରେ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲା ।

"କ'ଣ ଗୁରୁତର ଆଘାତ କ୍ୟାପ୍‌ଟେନ ?" ଘୋଡ଼ା ଉପରୁ ଡେଇଁପଡ଼ି ସେ ପଚାରିଲା । କାରଣ ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ମୁହଁରୁ ରକ୍ତଧାର ଛୁଟିଥାଏ, ଆଉ ତାଙ୍କ ବାଁହାତଟା ଅକାମୀ ହୋଇ ଝୁଲିଥାଏ ।

"ସେକଥା ଛାଡ଼ ସ୍ମିଥ୍‌ସନ୍– ପ୍ରଥମେ ମିସ୍ ଏଲିସନ୍‌ଙ୍କୁ ଦେଖ । ମୋ ଫ୍ଲାସ୍କ୍‌ରେ ପାଣି ଅଛି–ତାଙ୍କ ମୁହଁରେ ଛିଞ୍ଚିଦିଅ । ମୁଁ ଭାବୁଛି ସେ କେବଳ ବେହୋସ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେ ସୟତାନ୍‌ଟା ତାଙ୍କୁ ଏତେ ଜୋର୍‌ରେ ଫିଙ୍ଗିଦେଇଛି ଯେ ସେ ହୁଏତ ଗୁରୁତର ଆଘାତ ପାରିପାରିଥାନ୍ତି ।"

କନେଷ୍ଟବଲ୍ ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ଆଦେଶ ପାଳନ କରିବାକୁ ଯାଉ ଯାଉ ତଳେ ପଡ଼ିଥିବା ଡକାୟତ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ କହିଲା, "ସେ ସଫାହୋଇଯାଇଛି କ୍ୟାପ୍‌ଟେନ୍ ? ଆପଣ ଯଦି ସେ ବିଷୟରେ ନିଶ୍ଚିତ ନୁହନ୍ତି ମୁଁ ବରଂ ତା ଦେହରେ ଗୋଟେ ବୁଲେଟ୍ ବସାଇ ଦିଏ । ଏ ଲୋକଗୁଡ଼ାକ ଏମିତି ଛଳନାକରି ପରିସ୍ଥିତିକୁ ତୁମ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଓଲଟାଇ ଦେବାରେ ସିଦ୍ଧହସ୍ତ ।"

"ଭୟର କିଛି କାରଣ ନାହିଁ ସ୍ମିଥ୍‌ସନ । ସେ ସାଂଘାତିକ ଆଘାତ ପାଇଛି । ମୋର ଆଶା ସେ ମରିନଥାଉ– କାରଣ ମୁଁ ଚାହେଁ ତାର ଅପରାଧ ପାଇଁ ସେ ବିଚାରାଳୟକୁ ଯାଉ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ କେଟ୍ ଏଲିସନ୍ ଆଖି ଖୋଲିଲେ । କ୍ଷଣକ ପାଇଁ ସେ ବୋକାଙ୍କପରି ଚାରିଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲେ । ତା'ପରେ ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ଉପରେ ତାଙ୍କ ଆଖି ପଡ଼ିଲା । ସେ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିବସିଲେ । କହିଲେ, "ଏ କ'ଣ କ୍ୟାପ୍‌ଟେନ୍ ହୁଇଟ୍‌ନି ? ଆପଣ ଯେ ଗୁରୁତରଭାବେ ଆହତ ହୋଇଛନ୍ତି ?"

"ଭଗବାନ୍‌ଙ୍କୁ ଅଶେଷ ଧନ୍ୟବାଦ, ତୁମେ ସଂଜ୍ଞା ଫେରିପାଇଛ ମିସ୍ ଏଲିସନ୍ । ମୋର ତ ଭୟହେଲା ତୁମେ ଗୁରୁତର ଆହତ ହୋଇଛ । ମୋତେ ଭୟଭୀତ ହୁଅନାହିଁ । ମୋର ଆଘାତ ସେମିତି କିଛି ବେଶି ନୁହେଁ । କେବଳ ଗାଲର ମାଂସଟା କଟିଯାଇଛି ଆଉ କାନ୍ଧ ହାଡ଼ଟା ଭାଙ୍ଗିଯାଇଛି ।"

"ଆଉ ଆପଣ ପୁଣି ମୋତେ ରକ୍ଷାକରିଛନ୍ତି କ୍ୟାପ୍‌ଟେନ୍ ହୁଇଟ୍‌ନି ?"

"ହଁ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦୟାରୁ ମୋର ସେ ସୌଭାଗ୍ୟ ହେଲା" – ରିଉବେନ୍ ଧୀରସ୍ଥିର ଭାବରେ ଉତ୍ତରଦେଲେ ।

"କିନ୍ତୁ ମୁଁ କ'ଣ ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ କିଛି କରିପାରିବିନାହିଁ ? ଆପଣଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଭୀଷଣ ରକ୍ତ ବୋହୁଛି– ମୁଁ ତାକୁ ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ୍ କରିଦିଏ ।" ସେ ତାଙ୍କ ପୋଷାକ ଧାରରୁ ଖଣ୍ଡେ ଚିରି ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ କ୍ଷତରେ ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ୍ କରିବାକୁ ବାହାରିଲେ ।

କନେଷ୍ଟବଲ୍ ବେକରେ ଖଣ୍ଡେ କଳା ସିଲ୍‌କ ରୁମାଲ୍ ଗୁଡ଼ାଇଥିଲା । ସେ ସେଟାକୁ ଖୋଲି କହିଲା, "ଏଇଟାରେ ତାଙ୍କ ହାତକୁ ବାନ୍ଧି ଝୁଲାଇ ରଖିହେବ । ତା'ପରେ କ୍ୟାପଟେନ୍ ଅନେକଟା ଭଲହୋଇଯିବେ ।" ରୁମାଲ୍‌ଟା ବାନ୍ଧିଦେଇସାରି ସେ ପଚାରିଲା, "ଆପଣ ଘୋଡ଼ାରେ ବସି ଯାଇପାରିବେ କ୍ୟାପ୍‌ଟେନ୍ ? ନା ମୁଁ ଫାର୍ମକୁ ଯାଇ ସାହାଯ୍ୟ ଆଣିବା ଯାଏ ଏଠି ଅପେକ୍ଷା କରିବେ ?"

"ମୁଁ ଘୋଡ଼ାରେ ବସି ଯାଇପାରିବି," – ରିଉବେନ୍ ଉଠିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରି କହିଲେ, କିନ୍ତୁ ଦେଖିଲେ ସେ ଉଠିବାକୁ ଅକ୍ଷମ । ବୁଲେଟଟା ତାଙ୍କ କାନ୍ଧ ହାଡ଼ ଭାଙ୍ଗିଦେଲା ପରେ ଦେହଭିତରକୁ ପଶିଯାଇଥିଲା ଆଉ କ୍ଷତଟା ସେ ଯାହା ଭାବିଥିଲେ ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ଗୁରୁତର ହୋଇଥିଲା । ପରିସ୍ଥିତି ଦେଖି ସେ କହିଲେ, "ନାଁ, ମୁଁ ଯାଇପାରିବି ବୋଲି ଭାବୁନାହିଁ ସ୍ମିଥ୍‌ସନ୍ ।"

"ଫାର୍ମରେ ଗୋଟେ ଛୋଟ ଗାଡ଼ିଅଛି" –କେଟ୍ ଏଲିସନ୍ କହିଲେ– "ସେଇଟାକୁ ନେଇଆସିବେ । ଆପଣ ପେରିବାଯାଏ ମୁଁ ଏଠି କ୍ୟାଟେନ୍‌ଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି ।"

"ମୁଁ ଭାବୁଛି ତାହା ସବୁଠୁ ଭଲହେବ ମିସ୍ ।" ଯା କହି କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଘୋଡ଼ାରେ ବସି ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଚାଲିଗଲା ।

ଛଅ

ସ୍ମିଥ୍‌ସନ୍ ଗାଡ଼ିଧରି ଫେରୁ ଫେରୁ ଦେଢ଼ଘଣ୍ଟା ବିତିଗଲା । କିନ୍ତୁ ତା ପୂର୍ବରୁ ମିଷ୍ଟର୍ ଆଉ ମିସେସ୍ ବାର୍‌କର୍ ଆସି ପହଞ୍ଚିଯାଇଥିଲେ । ସେ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍‌ଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଫାର୍ମକୁ ଯାଇଥିଲେ । ଫେରିବାବେଳେ ବାଟରେ କନେଷ୍ଟବଲଙ୍କୁ ଭେଟି ତା'ଠାରୁ ସବୁକଥା ଶୁଣିଥିଲେ । ତା ପୂର୍ବରୁ ରିଉବେନ୍ ଆଉ କେଟ୍ ଏକା ଥିଲାବେଳେ କେଟ୍ ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କୁ ଘଟଣାଟି କହିଲେ ।

"ଆପଣ ଯାହା କହିଥିଲେ କ୍ୟାପ୍‌ଟେନ୍ ହୁଇଟ୍‌ନି, ମୁଁ ଠିକ୍ ସେଇ ଅନୁସାରେ କାମକଲି । ଘରୁ ଗୋଡ଼ କାଢ଼ି ମୋଟେ ପଦାକୁ ବାହାରିନାହିଁ । କନେଷ୍ଟବଲ୍‌ମାନେ ଚାରିଆଡ଼େ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିଥାନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଭିତରୁ ଯେ ହେଲେ ଜଣେ ଦରଜା ପାଖରେ ବରାବର ଜଗିରହିଥାଏ– ତେଣୁ କୌଣସି ବିପଦର ସମ୍ଭାବନା ମୋଟେ ନଥିଲା ।

ଆଜି ସକାଳେ ମୁଁ ଜଳଖିଆ ବାସନଗୁଡ଼ାକ ସଫାକରୁଥିଲି–ମିସେସ୍ ବାରକର୍ ବି ମୋ ପାଖରେ ଥିଲେ । ହଠାତ୍ ଦରଜା ବାହାରେ ଗୋଟାଏ ଗୁଳି ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା, ଆଉ ଘଟଣା କ'ଣ ମୁଁ ଭାବିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ଲୋକଟା ଘରଭିତରକୁ ପଶିଆସିଲା । ସେ ମୋ ହାତ କଚଟିକୁ ଧରିପକାଇ କହିଲା, 'ଚାଲିଆସ, ଚିତ୍କାର କରି କିଛି ଲାଭନାହିଁ ।' ମିସେସ୍ ବାର୍‌କର୍ କ'ଣ ଗୋଟାଏ ଧରି ତା'ଆଡ଼କୁ ଦୌଡ଼ିଆସିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ ପିସ୍ତଲ କୁନ୍ଦାରେ ତାଙ୍କୁ ମାରି ତଳେ ପକାଇଦେଲା । ପାଖ ଚଉକି ଉପରେ ତାଙ୍କ ଶାଲ୍‌ଟା ଥୁଆହୋଇଥିଲା । ଲୋକଟା ସେଟାକୁ ଆଣି ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ପକାଇଦେଲା ଆଉ ମୋତେ ଧରି ବାହାରକୁ ଚାଲିଆସିଲା । ମୁଁ ପ୍ରତିରୋଧ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରି ଟାଣିଓଟାରି ହେଲି, କିନ୍ତୁ ତାର ହାତ ମୁଠା ଲୁହାଠୁ ବଳି ଟାଣ ଜଣାଗଲା । ଆଲିସ ଚିତ୍କାର କରିବାର ମୁଁ ଶୁଣିଲି ଆଉ ତା'ପରେ ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ଅଚେତ ହୋଇଯାଇଥିବି । କାରଣ ତା'ପରେ ମୁଁ ଜାଣିପାରିଲି ଯେ ସେ ମୋତେ ଘୋଡ଼ା ଉପରେ ଧରି ଚାଲିଯାଉଛି ।

ମୁଁ ଶାଲ୍‌ରେ ଏମିତି ଗୁଡ଼ାହୋଇଥିଲି ଆଉ ଲୋକଟା ମୋତେ ଏତେ ଶକ୍ତଭାବରେ ଧରିଥିଲା ଯେ, ଦେଖିଲି ଟଣାଓଟରା କରି କିଛି ଲାଭନାହିଁ । ତେଣୁ ମନେ ମନେ ସ୍ଥିରକଲି ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ରହିବି, ଯେମିତି କି ମୁଁ ତଥାପି ଅଚେତ ହୋଇରହିଛି । ତା'ପରେ ସେ କେଉଁଠି ହେଲେ ମୋତେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇଦେଲେ ତାଠାରୁ

ପିସ୍ତଲ ବା ଛୁରି ଯାହାହେଲେ ଛଡ଼ାଇଆଣି ତାକୁ ହତ୍ୟା କରିନପାରିଲେ ନିଜକୁ ହେଲେ ହତ୍ୟା କରିବି ।

ରକ୍ଷା ପାଇବାର କୌଣସି ଆଶା ଦେଖାଗଲାନାହିଁ । ମିଷ୍ଟର୍ ବାର୍କର୍ କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଯାଇଥିଲେ– ଆଉ କେତେଘଣ୍ଟାଯାଏ ସେ ଫେରିବାର ସମ୍ଭାବନା ନଥିଲା । ମୁଁ ଭାବିଥିଲି କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଦି'ଜଣକୁ ସେ ଗୁଳିକରି ମାରିଦେଇଛି । ଏ ଆଖପାଖର ସମସ୍ତେ ଆପଣଙ୍କ ସାଥିରେ ଚାଲିଯାଇଥିଲେ । ଆଉ ଆପଣ ଯେତେ ଦୂର ଯିବେ ବୋଲି କହୁଥିଲେ ସେଠୁ କେତେଦିନ ଭିତରେ ଫେରିପାରିବେ ବୋଲି ମୋର ମୋଟେ ଧାରଣା ନଥିଲା । ତା'ପରେ ସେ ଘୋଡ଼ା ଅଟକାଇ କାହାକୁ କ'ଣ କହିଲା । ମୁଁ ଜାଣିଲି ସେ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଦି'ଜଣଯାକୁ ମାରିନାହିଁ– ଆଉ ଜଣେ ତା ପଛେ ପଛେ ଗୋଡ଼ାଇଛି । ଆପଣ ଯେତେବେଳେ କଥା କହିଲେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ସ୍ୱର ବାରିପାରିଲି–ଯଦିଓ ସେଟା ଅସମ୍ଭବ ଜଣାଗଲା । କିନ୍ତୁ ଆପଣ କହିଲେ ବୋଲି ମୁଁ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇପାରିଲିନାହିଁ, କାରଣ ଶାଲ୍ ଭିତରଦେଇ କଥାଗୁଡ଼ାକ ମୋତେ ପରିଷ୍କାର ଶୁଣାଯାଉନଥିଲା । ତା'ପରେ ଦୁଇଟା ପିସ୍ତଲ ଫୁଟିଲା ଆଉ ମୁଁ ଖୁବ୍ ଜୋର୍‌ରେ ତଳେ ପଡ଼ିଯିବା ଜାଣିପାରିଲି । ମୁଁ ବୋଧହୁଏ ଅଚେତ ହୋଇଗଲି, କାରଣ ଆଉ କିଛି ଜାଣିପାରିଲି ନାହିଁ । ଶେଷରେ ଦେଖିଲି ଆପଣ ମୋ ପାଖରେ ଲଇଁ ବସିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟମାନେ କାହାନ୍ତି, ଆଉ ଆପଣ ଏଠିକି ଏକା ଆସିଲେ କେମିତି ? ଡକାୟତମାନଙ୍କ ଆଡ୍‌ଡ଼ାକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ ଫେରିଆସିଥିବେ ।"

କ୍ୟାପ୍‌ଟେନ୍ କହିଲେ– "ନାଁ, ଶୁଣି ଖୁସିହେବ ଯେ ଆମେ ସଫଳତାର ସହିତ କାମ ହାସଲ କରିପାରିଛୁ ମିସ୍ ଏଲିସନ୍ । ଡକାୟତଦଳକୁ ଆମେ ମୂଳପୋଛ କରିଦେଇଛୁ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇଛି, ଦଳର ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ମରିଛନ୍ତି । ସେ ଜାଗାଟା ଏଠୁ ଯେତେ ଦୂର ବୋଲି ଆମେ ଭାବୁଥିଲୁ ପ୍ରକୃତରେ ସେତେ ଦୂର ନୁହେଁ । ଏଠୁ ପ୍ରାୟ ଶହେ ପଚାଶ ମାଇଲ୍ ଦୂର ହେବ । ଆମେ ଯିବାର ତୃତୀୟଦିନ ସକାଳେ ସେମାନଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କଲୁ ।'

ମିସ୍ ଏଲିସନ୍– "କିନ୍ତୁ ଆଜି ମାତ୍ର ଚତୁର୍ଥ ଦିନ ବୋଲି ମୋର ମନେହେଉଛି– ନୁହେଁ ?"

କ୍ୟାପ୍‌ଟେନ୍– ହଁ, ଆଜି ଚତୁର୍ଥଦିନ ମିସ ଏଲିସନ୍ । ଆମେ ଯେତେବେଳେ ଦେଖିଲୁ ଦଳପତି ସେମାନଙ୍କ ମେଳରେ ନାହିଁ, ଆଉ ବନ୍ଦୀକରିଥିବା ଲୋକଠାରୁ ମୁଁ ଜାଣିଲି ଯେ ସେ ଚବିଶ ଘଣ୍ଟା ଆଗରୁ ଏ ଆଡ଼କୁ ଫେରିଆସିଛି, ମୁଁ ତୁମପାଇଁ ବଡ଼ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ହୋଇପଡ଼ିଲି । କାରଣ ମୁଁ ଜାଣିଥିଲି ଲୋକଟା ଚାରିଦଉଡ଼ିକଟା, ଆଉ

ଯେକୌଣସି ଦୁଃସାହସିକ କାମ କରିପାରେ । ତେଣୁ ଆମେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ବାହାରିଲୁ, ଆଉ ସ୍ଥାନୀୟ ଆଦିବାସୀଲୋକଙ୍କ ସାଙ୍ଗେ ଲଢ଼େଇକରି ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳକୁ ଷାଠିଏ ମାଇଲ୍ ଦୂର ଆସି ପାଣି ପାଖରେ କ୍ୟାମ୍ପ୍ ପକାଇଲୁ । ମୋ ଘୋଡ଼ା ଆଉ ଆସିବାକୁ ସମର୍ଥ ନ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ମୋ ଭୃତ୍ୟ ସହିତ ଡକାୟତଙ୍କଠାରୁ ଆଣିଥିବା ଦୁଇଟା ଘୋଡ଼ାରେ ବସି ଆଗେଇଲି । ରାତି ଅଧ ବେଳକୁ ଆମେ ଆହୁରି ଚାଳିଶ ମାଇଲ୍ ଚାଲିଆସିଲୁ, ଆଉ ଘୋଡ଼ାଙ୍କୁ ବିଶ୍ରାମ ଦେବାଲାଗି ଅଟକିଲୁ । କିନ୍ତୁ ସକାଳକୁ ସେଗୁଡ଼ାକ ଏତେ କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲେ ଯେ ଆମେ ଚାଲି ଚାଲି ଆସିବା ଛଡ଼ା ଉପାୟ ନଥିଲା । ପ୍ରଥମ ଫାର୍ମରେ ପହଞ୍ଚିଲା ପରେ ଘୋଡ଼ା ବଦଳାଇ ଦ୍ରୁତଗତିରେ ଛୁଟିଲୁ ଆଉ ଭଗବାନ୍‌ଙ୍କ ଦୟାରୁ ଠିକ୍ ସମୟରେ ପହଞ୍ଚିଗଲୁ ।”

ତରୁଣୀର ଆଖି ଲୁହରେ ଭରିଗଲା । ସେ ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ହାତ ଉପରେ ହାତ ରଖି କହିଲେ, “କାଲି ସକାଳଠାରୁ ଆପଣ ଦେଢ଼ଶହ ମାଇଲ୍ ବାଟ ଆସିଛନ୍ତି, ତା ଛଡ଼ା ଦି’ଦିଟା ଲଢ଼େଇ କରିଛନ୍ତି । ଆଉ ଏ ସବୁର କାରଣ କେବଳ ଆପଣ ମୋ ପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲେ ?”

“ମୋ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବାର ଯଥେଷ୍ଟ କାରଣ ଥିଲା – ତୁମେ ଜାଣ ମିସ୍ ଏଲିସନ୍ !”

ଏତିକିବେଳେ ଘୋଡ଼ାଟାପୁ ଶବ୍ଦ ପାଖେଇ ଆସୁଥିବାର ଶୁଣାଗଲା ଆଉ ଜିମ୍ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା । ଡୋନାଲ୍ଡ୍‌ଙ୍କ ଘରେ ପହଞ୍ଚି କ’ଣ ଘଟିଛି, ସେ କିଛି ଖବର ଜାଣିପାରିଲା ନାହିଁ । ମିସେସ୍ ଡୋନାଲ୍ଡ୍ ଅଚେତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ । ସେ ଠିକ୍ ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ ମିସେସ୍ ବାର୍‌କର୍ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଡାକିବାକୁ ଚାଲିଯାଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଦରଜା ପାଖରେ କନେଷ୍ଟବଲ୍‌ର ମୃତ ଦେହ ଆଉ ମିସ୍ କେଟ୍ ଏଲିସନ୍‌ଙ୍କ ଅନୁପସ୍ଥିତିରୁ ସେ ଘଟଣାଟା ଅନୁମାନ କରିନେଲା ଆଉ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ତା ମୁନିବଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ଘୋଡ଼ା ଛୁଟାଇଦେଲା ।

ତା ଘୋଡ଼ା ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ଘୋଡ଼ାଠାରୁ ଯଥେଷ୍ଟ ନିକୃଷ୍ଟଧରଣର । ତା’ଛଡ଼ା ରାସ୍ତାରେ କନେଷ୍ଟବଲ୍‌କୁ ଭେଟିବାଯାଏ ସେ ସିଧା ଆଗକୁ ଘୋଡ଼ାଟାପୁ ଅନୁସରଣ କରି ଚାଲିଥିଲା । ତେଣୁ ଲଢ଼େଇ ଶେଷ ହେବାର ଅଧଘଣ୍ଟାଏ ପରେ ସେ ଜାଗାରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ତା ମୁନିବଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ସେ ବିକଳରେ ଚିତ୍କାରକରିଉଠିଲା । କାରଣ ସେତେବେଳକୁ ରିଉବେନ୍ ପ୍ରାୟ ଅଚେତ ହୋଇଆସିଲେଣି, କହୁଣିରେ ଭରାଦେଇ ଆଉ ବସିପାରୁନଥାନ୍ତି ।

ଜିମ୍ କହିଲା, “ଆପଣ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ଶୋଇରହନ୍ତୁ, ବସିଲେ ଖରାପ ହେବ ।”ସେ ପୁଳାଏ ଘାସ ଆଣି ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ମୁଣ୍ଡତଳେ ଦେଇଦେଲା । ମିଷ୍ଟର୍

ଆଉ ମିସେସ୍ ବାର୍‌କର୍ ପହଞ୍ଚିବାଯାଏ ରିଉବେନ୍ ଅଧା ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବାଭଳି ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ିରହିଲେ ।

ସେମାନଙ୍କୁ ଆସୁଥିବା ଦେଖି କେଟ୍ ଉଠି ଠିଆହେଲେ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଦେହହାତ ଏମିତି ଖଣ୍ଡିଆଖାବରା ଆଉ ପୀଡ଼ା ହୋଇଯାଇଥିଲା ଯେ ସେ ପାଦେହେଲେ ଆଗେଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ । ମିସେସ୍ ବାର୍‌କର୍ ଧାଇଁଆସି ତାଙ୍କୁ କୋଳକୁ ନେଇଗଲେ । କେଟ୍‌ଙ୍କ ଆଖିରୁ ଧାର ଧାର ଲୁହ ବହିଗଲା ।

"ଠିକ୍ ଅଛି କେଟ୍– ଏଇ ଲୁହରେ ତୁମର ମଙ୍ଗଳ ହେଉ । ଭଗବାନ୍‌ଙ୍କ କୃପାରୁ ତୁମେ ପୁଣି ରକ୍ଷାପାଇଛ ।" – କହିଲେ ମିସେସ୍ ବାର୍‌କର୍ ।

"ହଁ, ମୁଁ ବି ସେଇଆ ଭାବୁଛି । ମୋତେ ଏସବୁ ମ୍ୟାଜିକ୍ ପରି ଜଣାଯାଉଛି ।"

"ଦରକାର ବେଳେ କ୍ୟାପ୍‌ଟେନ୍ ହୁଇଟ୍‌ନି ଭୂଇଁ ଭିତରୁ ବାହାରିପଡ଼ିଲାପରି ଜଣାଯାଉଛନ୍ତି । ସେ ବି ଖୁବ୍ ଆଘାତ ପାଇଲା ପରି ଜଣାଯାଉଛନ୍ତି । କନେଷ୍ଟବଲ କହିଲା ତାଙ୍କ କାନ୍ଧହାଡ଼ଟା କେବଳ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ଯାହା ଜଣାଯାଉଛି ଆଘାତ ତା'ଠୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ।"

"ସେକଥା କହନ୍ତୁ ନାହିଁ ମିସେସ୍ ବାରକର୍ । ତାଙ୍କର ଯଦି କିଛି ହୋଇଯାଏ..."

"ଏତେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନାହିଁ । ଭଗବାନ କରନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ଏତେ ଖରାପ ହୋଇନଯାଉ । କିନ୍ତୁ କେବଳ କାନ୍ଧ ହାଡ଼ଟା ଭାଙ୍ଗିଥିଲେ ସେ ଏପରି ଦେଖାଯା'ନ୍ତେ ନାହିଁ । ମୋ ସ୍ୱାମୀ ଥରେ ଘୋଡ଼ାରୁ ପଡ଼ି ତାଙ୍କର କାନ୍ଧହାଡ଼ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେ ଦି'ଦିନରେ ଭଲହେଇଗଲେ ।"

ମିଷ୍ଟର ବାର୍‌କର ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ପାଖେ ଆଣ୍ଠୁମାଡ଼ି ବସିଥିଲେ । ମିସେସ ବାରକର ପଚାରିଲେ, "କ'ଣ ଦେଖୁଛ ଜନ୍ ? ସେ କ'ଣ ବିଶେଷ ଆହତ ହୋଇଛନ୍ତି ?"

"ମୁଁ ଭାବୁ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଖାଲି କାନ୍ଧହାଡ଼ଟା ଭାଙ୍ଗିଥିଲେ ସେ ଏପରି ହୋଇନଥାନ୍ତେ । ବୁଲେଟଟା କାନ୍ଧରେ ବାଜି ଦେହ ଭିତରକୁ ବୁଲିଯାଇ କିଛି କ୍ଷତି କରିଥାଇପାରେ । ମୁଁ ଭାବୁଛି ଅତିଶୟ କ୍ଳାନ୍ତି ଯୋଗୁ ତାଙ୍କର ଏ ଅବସ୍ଥା ।"

"ହଁ, କାଲି ସକାଳଠାରୁ ସେ ଦେଢ଼ଶହ ମାଇଲ ଘୋଡ଼ା ଦୌଡ଼ାଇ ଆସିଛନ୍ତି" – କେଟ କହିଲେ । ତା ଛଡ଼ା ତାଙ୍କୁ ଦି'ଦିଟା ଲଢ଼େଇ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଛି । ସେ ଯେତେବେଳେ ଜାଣିଲେ ଯେ ଡକାୟତଦଳର ସର୍ଦାର ଖସିଆସିଛି, ସେ ନିଜେ ଚାଲିଆସିଲେ ।"

ଆନନ୍ଦରେ ପାଟିକରି ମିଷ୍ଟର ବାରକର୍ କହିଲେ– ଓଃ, ସେମାନେ ତା'ହେଲେ ଡକାୟତଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ଧରିଛନ୍ତି ? ରିଉବେନ୍ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଏଠିକି ଫେରିବା ଦେଖି ମୋର ତ ଭୟହେଲା ଯେ ସେମାନେ ଭୁଲ ବାଟରେ ଯାଇ ସେଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ଧରିପାରିନାହାନ୍ତି । ଆଉ ସେ ପୁଣି ଏତେ ବାଟରୁ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଫେରିଛନ୍ତି ? ପ୍ରକୃତରେ ସେ ଜଣେ ଅତି କାର୍ଯ୍ୟଦକ୍ଷ ତରୁଣ ଅଫିସର ମିସ୍ ଏଲିସନ୍–ନାଁ କ'ଣ କହୁଛ ?"

ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଚୁପ୍‌ଚୁପ କରି କହିଲେ, "ତାଙ୍କୁ ଏମିତି ଚିଡ଼ାଅ ନାହିଁ । ସେ ବିଚାରୀ ବଡ଼ ବିଚଳିତ ହୋଇଯାଇଛି, ସହିପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏ କ'ଣ ?"

ତଳେ ପଡ଼ିଥିବା ଡକାୟତଟାର କ୍ଷୀଣ ଗଁ ଗଁ ଶବ୍ଦ ଶୁଭିଲା । ଜିମ୍ ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ମୁଣ୍ଡଟା ଧରି ବସିଥାଏ । ସେ ପାଟିକରିଉଠିଲା– ଗୁଳିକରି ସେଟାକୁ ଶେଷ କରିଦିଅନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା । ଆଉ ତାକୁ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ ।"

"ମୁଁ ତା କରିପାରିବି ନାହିଁ ଜିମ୍"– ମିଷ୍ଟର ବାରକର୍ ତଳେ ପଡ଼ିଥିବା ଲୋକଟା ଆଡ଼କୁ ଆଗେଇଯାଇ କହିଲେ । "ଲୋକଟା ଗୋଟେ ସୟତାନ, ନରହତ୍ୟାକାରୀ ଦସ୍ୟୁ, କିନ୍ତୁ ଏବେ ସେ ଆଉ ବିପଦଜନକ ନୁହେଁ । ତା ନିଜପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସେ ବଞ୍ଚିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ–କାରଣ ତା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯାହା ସବୁ ଅଭିଯୋଗ ଅଛି, ସେଥିରେ ସେ ଦଶଥରରୁ ଅଧିକ ଫାଶୀ ପାଇବା ଉଚିତ । ଯାହାହେଉ ଏ ହତଭାଗାଟା ପାଇଁ ଆମେ ଯାହା କିଛି ପାରିବା ତା କରିବା ।"

ମିସେସ୍ ବାରକର ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସି ପଚାରିଲେ, "ତା ଆଘାତଟା କ'ଣ ମାରାତ୍ମକ ?"

"ମୁଁ ସେଇଆ ଭାବୁଛି । ବୁଲେଟ୍‌ଟା ଯେତେଦୂର ଆଶା ତା ଫୁସ୍‌ଫୁସ୍‌ରେ ମାଡ଼ ହୋଇଛି ।"

"ତୁମେ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ବସିଯାଅ ମିସ୍ ଏଲିସନ୍ । ଆମେ ଏବେ ତୁମକଥା ବୁଝିପାରିବୁ ନାହିଁ– କାରଣ ଆମ ହାତରେ ଅନ୍ୟ କାମ ଅଛି । ଆଃ, ଏଇତ ଗାଡ଼ି ଆସିଗଲା ।"

କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଛୋଟ ଗାଡ଼ିଟାର ତଳେ ଗୁଡ଼ାଏ ନଡ଼ା ବିଛାଇଦେଇଥିଲା । ଜିମ୍ ଆଉ ମିଷ୍ଟର୍ ବାର୍‌କର୍ ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କୁ ଆସ୍ତେ ଉଠାଇ ତା ଉପରେ ଶୁଆଇଦେଲେ । "ଆମେ ସେ ଲୋକଟାକୁ ମଧ୍ୟ ନେଇଯିବା" –ମିଷ୍ଟର୍ ବାର୍‌କର୍ କହିଲେ । "ଲୋକଟା ବଞ୍ଚିଛି ଆଉ ତାକୁ ଏଠି ଏମିତି ଛାଡ଼ିଯିବାଟା ଠିକ୍ ହେବନାହିଁ ।" କେଟ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, "ହଁ, ତାକୁ ନେବାକୁ ହେବ । କେତେବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ସେ ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ପ୍ରତି ଘୋର ଅନ୍ୟାୟ କରିଛି– ମୋର ଆଶା ମରିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ତାହା ସ୍ୱୀକାର କରିବ ।"

କେଟ୍‌ଙ୍କ ମୁହଁରେ ଅଫିସରଙ୍କ ନାଁଟା ଶୁଣି ମିଷ୍ଟର୍ ବାର୍‌କର୍ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ଆଖିମିଟିକା ମାରିଲେ । କେଟ୍ କିନ୍ତୁ ପୋଲିସ୍ ଅଫିସର୍ କ୍ୟାପ୍‌ଟେନ୍ ହୁଇଟ୍‌ନିଙ୍କ କଥା ଭାବୁନଥାନ୍ତି– ସେ ଭାବୁଥାନ୍ତି କିଶୋର ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ କଥା, ଯେ ତାଙ୍କ ବାପାଙ୍କ କୁକୁରକୁ ବିଷଦେଇ ତାଙ୍କ ଘରୁ ଚୋରି କରିଥିବା ଦୋଷରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ।

ଆହତ ଦି'ଜଣଙ୍କୁ ଗାଡ଼ି ଉପରକୁ ଉଠାଇଲା ପରେ ମିଷ୍ଟର୍ ବାର୍‌କର୍ କହିଲେ, "ତୁମେ ବରଂ ଆଗରେ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ପାଖରେ ବସିଯାଅ ମିସ୍ ଏଲିସନ୍ । ତୁମେ ଘୋଡ଼ାରେ ବସି ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ନାଁ, ଆଉ ଗୋଟେ କାମ କରିବା । କନେଷ୍ଟବଲ୍ ମୋ ଘୋଡ଼ାଟାରେ ବସନ୍ତୁ, ମୁଁ ଗାଡ଼ିଟା ଚଳାଇବି । ତୁମେ ମୋ ପାଖରେ ବସିଲେ ମୁଁ ତୁମକୁ ଦେଖାଦେଖି କରିପାରିବି, ଆଉ ତୁମକୁ ବାଧାହେଲେ ତୁମେ ମୋ ଉପରକୁ ଆଉଜି ବସିଯିବ ।"

ମିଷ୍ଟର୍ ବାର୍‌କର୍ କେଟ୍‌ଙ୍କୁ ଧରି ତାଙ୍କ ଜାଗାରେ ବସାଇଦେଲେ । ଗାଡ଼ି ଉପରକୁ ଉଠିଲାରୁ ତାଙ୍କ ଆଖି ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼ିଲା । ସେ ଦୁଃଖରେ କହିଲେ, "ମିଷ୍ଟର୍ ବାର୍‌କର୍, ସେ ମଲାପରି ଦିଶୁଛନ୍ତି । ଆପଣ ମୋତେ ଠକୁନାହାନ୍ତି ତ ?"

"ନାଁ, ନାଁ, ମିସ୍ ଏଲିସନ୍ । ମୁଁ ଭାବୁଛି ସେ ଶୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଦେହରୁ ଗୁଡ଼ାଏ ରକ୍ତ ବାହାରିଗଲା, ସେଥିରେ ଏତେ କ୍ଳାନ୍ତି ଓ ଉଦ୍‌ବେଗ ଫଳରେ ସେ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ନିଘୋଡ଼ ନିଦରେ ଶୋଇଯାଇଛନ୍ତି ।"

ବାରକର୍ କହିଲେ– "ଜିମ୍, ତୁ ତୋ ମାଲିକଙ୍କ ଘୋଡ଼ାଟାକୁ ଚଲେଇ ନେଇଯା । କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଆର ଘୋଡ଼ାଟାକୁ ଧରନ୍ତୁ । ତୁମେ ଦୁହେଁ ଆଗରେ ଚାଲିଯାଅ । ମିସେସ୍ ଡୋନାଲଡ୍‌ଙ୍କୁ ସବୁ ଠିକ୍‌ଠାକ୍ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ । ଉପର ଘରେ କ୍ୟାପ୍‌ଟେନ୍ ହୁଇଟ୍‌ନିଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟେ ବିଛଣା ଠିକ୍‌କରିଦେବ, ଆଉ ଏ ଲୋକ ପାଇଁ ବାହାରଘରେ କିଛି ନଡ଼ା ବିଛାଇଦେଇ ତା ଉପରେ ଗୋଟେ କମ୍ବଳ ପକାଇଦେବ ।"

ୟା କହି ସେ ଚାବୁକ୍‌ରେ ଘୋଡ଼ାକୁ ପାହାର ଦେଲେ ଆଉ ଗାଡ଼ିଟା ଧୀରେ ଧୀରେ ଗଡ଼ିଚାଲିଲା । ମିସେସ୍ ବାର୍‌କର୍ ଘୋଡ଼ାରେ ବସି ଗାଡ଼ି ପାଖେ ପାଖେ ଚାଲିଥାନ୍ତି । ସେ ଆଗରେ ଯାଇ ମିସେସ ଡୋନାଲଡ୍‌ଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିଥାନ୍ତେ– କିନ୍ତୁ କେଟ୍ ହୁଏତ କେତେବେଳେ ଅଚେତ ହୋଇଯାଇପାରନ୍ତି, ଆଉ ତାଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ଦରକାର ହୋଇପାରେ, ତେଣୁ ସେ ତାଙ୍କ ପାଖେ ପାଖେ ରହିଲେ । ଯିବାପାଇଁ ବେଶ୍ କିଛି ସମୟ ଲାଗିଲା । କାରଣ ଗାଡ଼ି ହଲଚଲ ନହେବା ପାଇଁ ମିଷ୍ଟର୍ ବାର୍‌କର୍ ଖୁବ୍ ସାବଧାନରେ ଆଉ ଧୀରେ ଧୀରେ ଗାଡ଼ି ଚଳାଉଥାନ୍ତି ।

ମିସେସ୍ ବାର୍‌କର୍ କେଟ୍‌ଙ୍କ ମନ ଅନ୍ୟଆଡ଼େ ନଯିବା ପାଇଁ, ଏ ଅଭିଯାନ ବିଷୟରେ ସେ ଯାହା ଶୁଣିଥିଲେ, ସେ ବିଷୟରେ ତାଙ୍କୁ ନାନା ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରୁଥାନ୍ତି । ଗାଡ଼ି ଆସି ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍‌ଙ୍କ ଘର ପାଖରୁ ଅଧମାଇଲିଏ ଦୂରରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ମିସେସ୍ ବାର୍‌କର୍ କହିଲେ, "ତୁମକୁ ଟିକିଏ ଭଲଲାଗିବଣି ମିସ୍ ଏଲିସନ୍ । ମୁଁ ଏଥର ଆଗରେ ଯାଉଛି । କାଲି ମିଷ୍ଟର୍ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍‌ଙ୍କ ପାଇଁ ମାଂସ ଝୋଳ କରାଯାଇଥିଲା– ସେଥିରୁ କିଛି ଅଛି । ମୁଁ ତାକୁ ଗରମ କରି ରଖିଥିବି ଆଉ ତୁମପାଇଁ କଡ଼ା ଚା' କରିଥିବି । ତାହା ଖୁବ୍ ଭଲ କାମ ଦେବ ।"

ଗାଡ଼ି ପହଞ୍ଚିବାରୁ ମିସେସ୍ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍ ପଦାକୁ ଧାଇଁଆସିଲେ । କେଟ୍ ଓହ୍ଲାଇଲାମାତ୍ରେ ତାଙ୍କୁ ଛାତିରେ ଜାକିଧରିଲେ ।

ମିସେସ୍ ବାର୍‌କର୍ କହିଲେ, "ଏଇ ଭିତରକୁ ଆସ କେଟ୍ । ମୁଁ ତୁମଲାଗି ପାଣି ଆଉ ଚା' ରଖିଛି । ଆମେ ତୁମେ ଆହତ ବୀରଙ୍କ କଥା ବୁଝିବୁ ।"

ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କୁ ଗାଡ଼ିରୁ ଉଠାଇ ନିଆଗଲା । ତଳ ମହଲାର ଗୋଟେ ଘରେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ବିଛଣା କରାଯାଇଥିଲା– ସେଇଠି ସେ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ପଡ଼ିରହିଲେ ।

"ତାଙ୍କୁ ସେଇଠି ଶୁଆଇଦିଅ । ଗୋଟେ କମ୍ବଳ ଘୋଡ଼ାଇଦିଅ । ସେ ଚୁପ୍ ହୋଇ ଶୋଇରହନ୍ତୁ ।"

ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ନିଶ୍ଚଳ ଦେହକୁ ଚାହିଁ ମିସେସ୍ ବାରକର୍ କହିଲେ, "ସେ ପ୍ରକୃତରେ ଶୋଇପଡ଼ିଛନ୍ତି ବୋଲି ତୁମେ ଭାବୁଛ ?"

"ହଁ, ମୁଁ ସେଇଆ ଭାବୁଛି । ତାଙ୍କ ମୁହଁ ପାଖରେ କାନଦିଅ ।" ତା'ପରେ ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ନାଡ଼ୀରେ ହାତମାରି ସେ କହିଲେ, "ସେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ପିଲା ପରି ନିଃଶ୍ୱାସ ପ୍ରଶ୍ୱାସ ନେଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ନାଡ଼ୀ ଟିକିଏ ଚଞ୍ଚଳ ହେଲେ ବି ସ୍ୱାଭାବିକ ଚାଲିଛି । ମୋର ଧାରଣା, ଚବିଶ ଘଣ୍ଟା ଶୋଇଗଲେ ସେ ପୁଣି ଉଠି ବସିବେ । ତାଙ୍କ ଆଘାତଟା ବିଶେଷ ଗୁରୁତର ହେବ ବୋଲି ମୁଁ ଭାବୁନାହିଁ । ଡାକ୍ତର ରସକିନ୍ ଆଜି ଉପରବେଳା ଆସିବେ ବୋଲି କହିନଥିଲେ କି ?"

"ହଁ, ଗଲା କାଲି ବା ଆଜି ।"

"ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟର କଥା । ସେ ଆଉ ଦି'ଜଣ ରୋଗୀଙ୍କୁ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯିବେ । ମୁଁ ଯାଇ ବାହାରଘରେ ସେ ବିଚରା ଲୋକଟାକୁ ଦେଖେ । ମୋତେ କପେ ଚା'ଦିଅ– ତା ମୁହଁରେ ଚାମୁଚେ ଦି'ଚାମଚ ଢାଳିଦେବି । ତୁମେ ବରଂ ଯାଇ କେଟକୁ ଦେଖ । ଏବେ ଏଠି ତୁମର ରହିବା କିଛି ଦର୍କାର ନାହିଁ ।" ଜିମ୍ ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ ଖଟ ପାଖରେ ତଳେ ବସିଥାଏ । ତାକୁ ମିଷ୍ଟର ବାରକର୍ କହିଲେ, "ତୁମ ମୁନିବ ଉଠିଲେ ଆମକୁ ଡାକିଦେବ ଜିମ୍ ।"

ଦୁହେଁ ଘରୁ ବାହାରିଆସି କବାଟ ଆଉଜାଇ ଆଣିଲେ । ମିଷ୍ଟର୍ ବାର୍‌କର୍ କହିଲେ, "ବିଚରା ଜିମ୍‌କୁ ତା ମୁନିବଙ୍କ ପାଖରୁ ଡାକିବାକୁ ମନହେଉନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଜଙ୍ଗଲରେ କ'ଣ ସବୁ ହେଲା, ଆଉ ଆମ ଲୋକଙ୍କ ଭିତରୁ କେହି ମରିଛନ୍ତି କି ଜାଣିବାକୁ ମୁଁ ଖୁବ୍ ବ୍ୟଗ୍ର । କେଟ୍ କହୁଥିଲେ, ସେ ଶୁଣିଛନ୍ତି ଯେ କ୍ୟାପ୍‌ଟେନ୍ ହୁଇଟ୍‌ନି ଡକାୟତଟାକୁ କହୁଥିଲେ, ତା ଦଳର ସମସ୍ତେ ମରିଛନ୍ତି, କେବଳ ଜଣକୁ ବନ୍ଦୀ କରାଯାଇଛି । ତା ଯଦି ସତ ହୋଇଥାଏ ତେବେ ଏ ଅଭିଯାନ ଖୁବ୍ ସଫଳ ହୋଇଛି ଆଉ ଆମେ ଔପନିବେଶିକମାନେ ହୁଇଟ୍‌ନିଙ୍କ ପାଖରେ ଚିର କୃତଜ୍ଞ ରହିବା । ସେ ଆମକୁ ଏ ଉତ୍ପାତରୁ ରକ୍ଷାକରିଛନ୍ତି । ଆମେ ଏବେ ଟିକିଏ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଶୋଇପାରିବା ।"

ମିନିଟ୍‌କ ପରେ କେଟ୍ ମିସେସ୍ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍‌ଙ୍କ ସାଥିରେ ପଦାକୁ ଆସିଲେ । ପାଣି ଆଉ ଚା'କପ୍‌ଟି ଭଲ କାମକଲା । ତାଙ୍କ ମୁହଁ ଅନେକଟା ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦେଖାଯାଉଥାଏ, ଆଉ ସେ ପୂରା ସୁସ୍ଥ ହୋଇଗଲା ପରି ଦେଖାଯାଉଥାନ୍ତି । "ସେ କେମିତି ଅଛନ୍ତି ?"–ମିସେସ୍ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍ ପଚାରିଲେ ।

"ମୋ ମତରେ ସେ ଖୁବ୍ ଭଲଅଛନ୍ତି । ନାଡ଼ୀ ଆଉ ନିଃଶ୍ୱାସ ଠିକ୍ ଚାଲିଛି । ଅତିଶୟ କ୍ଳାନ୍ତି ହେତୁ ସେ ଶୋଇଯାଇଛନ୍ତି ଆଉ କାଲି ସକାଳ ପୂର୍ବରୁ ଉଠିବାର ସମ୍ଭାବନା ନାହିଁ । ମୁଁ ଭାବୁଛି ଅଳ୍ପ କେତେ ଦିନରେ ସେ ଉଠି ଚଲାବୁଲା କରିପାରିବେ । କାଲିକି ସେ ଉଠି ନବସିବାର ବି କିଛି କାରଣ ମୁଁ ଦେଖୁନାହିଁ ।"

"ତାହା ଆମ ପାଇଁ ବଡ଼ ଆଶ୍ୱାସନା" – ମିସେସ୍ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍ କହିଲେ । କେଟ୍ ଏଲିସନ୍ ଆନନ୍ଦରେ ତାଳିମାରିପକାଇଲେ ।

"ଆଉ ଆପଣଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଅବସ୍ଥା କେମିତି ? ମୋର ଆଶା ସେ ବେଶ୍ ଭଲଥିବେ ।"

"ପ୍ରଥମେ ସେ ଭୀଷଣ ଉଦ୍‌ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଗଲେ" – ମିସେସ୍ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲେ । "ଆପଣ ତ ଜାଣନ୍ତି ମୁଁ ଅଚେତ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲି । ସେ ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଖଟରୁ ଉଠିଆସିଲେ । ମୋ ଚେତା ଆସିଲା ପରେ ମୁଁ ବହୁତ କଷ୍ଟରେ ତାଙ୍କୁ ନେଇ ଖଟରେ ଶୁଆଇଲି । କାରଣ ସେ ଘୋଡ଼ାରେ ଚଢ଼ି କେଟ୍‌କୁ ଖୋଜି ଯିବାକୁ ଜିଦ୍‌ଧରିବସିଲେ–ଅଥଚ ସେ ଏତେ ଦୁର୍ବଳ ଯେ ମୋ ସାହାଯ୍ୟରେ ବି ଖଟ ଉପରକୁ କଷ୍ଟରେ ଉଠିଲେ । ଭାଗ୍ୟକୁ ମିସେସ୍ ବାର୍‌କର୍ ଆପଣଙ୍କୁ ଡାକିବାକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ସେଠି ପହଞ୍ଚିଗଲେ ଆଉ କହିଲେ ଯେ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଜଣକ ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଗୋଡ଼ାଇଛି । ତା'ପରେ ଯାଇ ସେ ସ୍ଥିର ହେଲେ । ତା'ପରେ ସେ ମୋତେ ଦମ୍ଭ

ଧରିବା ପାଇଁ ବୁଝାଇଲେ – କାରଣ ତାଙ୍କୁ ଖଟଉପରକୁ ଉଠାଇଦେଲା ପରେ ମୁଁ ଆଉ ସମ୍ଭାଳିନପାରି ଭୋ ଭୋ ହୋଇ କାନ୍ଦିଲି । ଶେଷରେ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଜଣକ ଫେରିଆସି ଖବର ଦେଲା ଯେ କ୍ୟାପ୍ଟେନ୍ ହୁଇଟ୍‌ନି ଡକାୟତଟାକୁ ଆକ୍ରମଣ କରି ଗୁଳି କରିଦେଇଛନ୍ତି । ମନରେ ଦମ୍ଭ ଆସିଲା ।”

ତିନିଘଣ୍ଟା ପରେ ଡାକ୍ତର ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ । ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ୱସ୍ତ ହେଲେ । ସେ ସବୁ ଘଟଣା ଶୁଣି ପ୍ରଥମେ ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ । ମିଷ୍ଟର୍ ବାର୍‌କର୍‌ଙ୍କ ମତକୁ ସମର୍ଥନ କରି ସେ କହିଲେ ଯେ ରିଉବେନ୍ ପ୍ରକୃତରେ ଗାଢ଼ ନିଦରେ ଶୋଇଯାଇଛନ୍ତି ।

ସେ କହିଲେ, “ମୁଁ କୌଣସିମତେ ତାଙ୍କୁ ଉଠାଇବି ନାହିଁ । ସେ ଶୋଇପଡ଼ିବାଟା ସ୍ୱାଭାବିକ ଆଉ ମୋର ଆଶା ସେ ଆପେ ଆପେ ଉଠିବେ । ସେ ନଉଠିବାଯାଏ ଆଘାତ ବିଷୟରେ ମୁଁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କିଛି କହିପାରିବି ନାହିଁ । ଏଥର ତାଙ୍କ ଶତ୍ରୁକୁ ଦେଖିବା ।”

ଡକାୟତଟା ସେଯାଏ ଅଜ୍ଞାନ ହୋଇ ପଡ଼ିଥାଏ । ମଝିରେ ମଝିରେ କ’ଣ ପଦେଅଧେ ଖଣ୍ଡିଆ ଖଣ୍ଡିଆ କରି କହୁଥାଏ । ଡାକ୍ତର ତା କ୍ଷତ ପରୀକ୍ଷା କରି କହିଲେ, “ତା ଫୁସ୍‌ଫୁସ୍‌ରେ ଗୁଳିମାଡ଼ ହୋଇଛି, ଆଉ ଭିତରେ ଭିତରେ ବହୁତ ରକ୍ତସ୍ରାବ ହୋଇଛି । ସେ ବଞ୍ଚିବାର ଏତେ ଟିକିଏ ବି ଆଶା ମୁଁ ଦେଖୁନାହିଁ । ଯାହାହେଉ ତା ବିଚାରବେଳେ ଯାହା ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଥାନ୍ତା ସେଥିରୁ ଅନ୍ତତଃ ଉପନିବେଶ ରକ୍ଷାପାଇଯିବ । ଏଥର ମୂଳ ରୋଗୀ କଥା ।”

ସେ ମିଷ୍ଟର୍ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍‌ଙ୍କ ରୁମ୍‌ରେ କିଛି ସମୟ ରହିଲେ । ତା’ପରେ ବାହାରକୁ ଆସି ପାନେ ଔଷଧ ତିଆରିକଲେ । କହିଲେ, “ଆମେ ଯେତେଦୂର ପାରିବା ତାଙ୍କୁ ଶୁଆଇପକାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରିବା–ନହେଲେ ତାଙ୍କର ଜରଟା ବହୁତ ବଢ଼ିଯିବ । ତାଙ୍କ ଅବସ୍ଥାର ଜଣେ ଲୋକ ଏତେ ଦାଉ ଧକ୍କା ସହିପାରିନଥାନ୍ତା ।” ମିସେସ୍ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍ ଔଷଧଟା ନେଇ ଚାଲିଗଲା ପରେ କହିଲେ, “ଏବେ ମୋର ଯାହା କରିବାର କଥା ମୁଁ କରିଛି ।”

“ହଁ, ଧନ୍ୟବାଦ” –ମିସେସ୍ ବାର୍‌କର୍ କହିଲେ । “ଆପଣ ହୁଏତ ଘଣ୍ଟାଏ ଆଗରୁ ଆସିଥିଲେ ମୁଁ ଏଇ ତରୁଣୀଙ୍କୁ ଆପଣଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱରେ ଦେଇଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କ୍ୟାପ୍ଟେନ୍ ହୁଇଟ୍‌ନି ଭଲଅଛନ୍ତି ବୋଲି ମୋ ସ୍ୱାମୀ ନିର୍ଭରଭାବେ କହିବାଟା ଯେକୌଣସି ଔଷଧଠାରୁ ଭଲ କାମ କଲା ।”

"ସେ ଏମିତି ବିଚଳିତ ହେବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ" – ମିଷ୍ଟର୍ ରସ୍‌କିନ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲେ । "ମିସେସ୍ ବାର୍‌କର୍ ମୋତେ କହିଲେ, ତୁମେ ଖୁବ୍ ଜୋର୍‌ରେ ପଡ଼ିଯାଇଥିଲ ମିସ୍ ଏଲିସନ୍ ?"

"ହଁ, ମୁଁ କେତେବେଳଯାଏ ବେହୋସ୍ ହୋଇ ପଡ଼ିରହିଲି । କିନ୍ତୁ ମାଂସପେଶୀଗୁଡ଼ାକ ଟାଣ ହୋଇଯିବା ଆଉ ସାମାନ୍ୟ ଖଣ୍ଡିଆଖାବରା ହେବା ଛଡ଼ା ମୋର ଆଉ କିଛି ହୋଇନାହିଁ ।"

ଡାକ୍ତର ତାଙ୍କ ନାଡ଼ୀ ଦେଖି କହିଲେ, "ଦେଖ ମିସ୍ ଏଲିସନ୍, କାଲି ଆମର ସାହସୀ ଅଭିଯାତ୍ରୀଦଳ ଫେରିବେ । ସେତେବେଳକୁ ତୁମେ ଉଠି ଚଲାବୁଲା କରିବାକୁ ମନବଳାଇବ । ଏବେ ଏଠି ତୁମର କିଛି କରିବାର ନାହିଁ । ମିସେସ୍ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ସେବା କରିପାରିବେ । ଅନ୍ୟ ଦି'ଜଣଙ୍କର କିଛି ସେବାଯତ୍ନ ଦର୍କାର ନାହିଁ । ମିସେସ୍ ବାର୍‌କର୍ ଘରର ଦାୟିତ୍ୱ ନେବେ । ତେଣୁ ମୁଁ ଏ ଯେଉଁ ଔଷଧଟା କରୁଛି ସେଟା ଖାଇଦେଇ ତୁମେ ଉପରକୁ ଯାଇ ସକାଳଯାଏ ଶୋଇପଡ଼ ।"

"କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଶୋଇପାରିବି ନାହିଁ" – କେଟ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ।

"ଠିକ୍ ଅଛି । ତା'ହେଲେ ନିଦରେ ନ ଶୋଇ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ପଡ଼ିରହିବ । ସଂଧ୍ୟାକୁ ଖରାପ ଲାଗିଲେ ଘଣ୍ଟେ ଦିଘଣ୍ଟା ପାଇଁ ତଳକୁ ଆସିପାର । କିନ୍ତୁ ମୋ ମତରେ ତୁମେ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ଶୋଇରହିବା ଭଲ । ଏଥର ମିସେସ୍ ବାର୍‌କର୍, ଆପଣ ଏ ଔଷଧଟା ନେଇ ତାଙ୍କୁ ଖୁଆଇଦେଇ ଆସନ୍ତୁ ।"

ମିସେସ୍ ବାର୍‌କର୍ ପୁଣି ତଳକୁ ଫେରି କହିଲେ, "ମୋର ଆଶା ସେ ଶୋଇଯିବେ ।"

"ମୋର ସେଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଖୁବ୍ କଡ଼ା ନିଦ ଔଷଧ ଦେଇଛି । ମୁଁ ଭାବୁଛି ସକାଳଯାଏ ସେ ଶୋଇଯିବେ ।"

ପ୍ରକୃତରେ ପରଦିନ ସକାଳେ କେଟ୍ ଏଲିସନ୍ ଉଠିଲା ବେଳକୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆକାଶରେ ଖଣ୍ଡେ ଦୂର ଉପରକୁ ଉଠିସାରିଥିଲେ । ରାତିସାରା ସେ ଶୋଇଯାଇଛନ୍ତି ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଝରକାବାଟେ ପୂର୍ବଦିଗରୁ ଖରାପଡ଼ିବାରୁ ସେ ତା' ଜାଣିପାରିଲେ । ସେ ତଥାପି ଦୁର୍ବଳ ଅନୁଭବ କରୁଥାନ୍ତି । ତା'ପରେ ତରତରରେ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିନେଇ ତଳକୁ ଚାଲିଗଲେ ।

ମିସେସ୍ ବାର୍‌କର୍ ରୋଷେଇଘରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲେ । କେଟ୍‌ଙ୍କୁ ଦେଖି କହିଲେ, "ଠିକ୍ ଅଛି କେଟ୍, ତୁମେ ବେଶ୍ ସତେଜ ଆଉ ସୁସ୍ଥ ଦେଖାଯାଉଛ ।"

"ଭାଇ ଆଉ କ୍ୟାପ୍‌ଟେନ୍ ହୁଇଟ୍‌ନି କେମିତି ଅଛନ୍ତି ?"

"ମିଷ୍ଟର୍ ଡୋନାଲଡ୍ ବୋଧହୁଏ ଏଯାଏ ଉଠିନାହାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କ୍ୟାପ୍ଟେନ୍ ହୁଇଟ୍‌ନି ଏବେ ମୋ ସ୍ୱାମୀ ଆଉ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ସାଥିରେ ବାହାର ଘରକୁ ଗଲେ ।"

ବିସ୍ମିତ ହୋଇ କେଟ୍ କହିଲେ, "ବାହାରଘରକୁ ଗଲେ ?"

"ହଁ, ସେ ବିଚରା ଡକାୟତଟା ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ମରିଯାଇପାରେ । ପ୍ରାୟ ଦି'ଘଣ୍ଟା ତଳେ ତାର ଚେତା ଆସିଲା । କନେଷ୍ଟବଲ୍ ତା' ପାଖରେ ବସିଥିଲେ । ସେ ପାଣି ମାଗିଲା, ଆଉ ତା'ପରେ କିଛି ସମୟ ପୂରା ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ପଡ଼ିରହିଲା । ତା'ପରେ କହିଲା, "ମୁଁ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଛି ନାଁ ପ୍ରକୃତରେ ରିଉବେନ୍ ହୁଇଟ୍‌ନିଙ୍କ ସାଥିରେ ଲଢ଼େଇ କରୁଥିଲି ?"

କନେଷ୍ଟବଲ ଉତ୍ତର ଦେଲା, "ହଁ, ସେ ଆମ ଇନ୍‌ସ୍‌ପେକ୍ଟର୍ କ୍ୟାପ୍ଟେନ୍ ରିଉବେନ୍ ହୁଇଟ୍‌ନି ।"

କିଛି ସମୟ ସେ ପୁଣି ଚୁପହୋଇ ପଡ଼ିରହିଲା । ତାପରେ କହିଲା, "ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଚାହେଁ ।" କନେଷ୍ଟବାଲ୍ କହିଲେ, "ସେ ଶୋଇଛନ୍ତି, ଏଇଲେ ଉଠିପାରିବେ ନାହିଁ ।"

"ସେ କ'ଣ ଗୁରୁତର ଆହତ ହୋଇଛନ୍ତି ?"– ଲୋକଟା ପଚାରିଲା । 'ମୁଁ ଜାଣେ, ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଗୁଳି କରିଛି ।' କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲା, 'ମୋର ଆଶା ଆଘାତ ସେତେ ଗୁରୁତର ନୁହେଁ ।' ଲୋକଟା କହିଲା, 'ସେ ଉଠିଲେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିବାକୁ ତାଙ୍କୁ କହିବ । ମୁଁ ଜାଣୁଛି, ଆଉ ବଞ୍ଚିବି ନାହିଁ– ତା' ଆଗରୁ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଚାହେଁ । ସେ ଆସି ନପାରିଲେ ଅନ୍ୟ କେହି ଜଣେ ଆସିବେ ।' କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଆସି ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଉଠାଇଲା । ସେ ଲୋକଟା ପାଖକୁ ଯାଇ ଦେଖାଦେଖି କରି କହିଲେ ଯେ ସେ ଆଉ ଚାରିପାଞ୍ଚଘଣ୍ଟା ବଞ୍ଚିପାରେ । ତା'ପରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ବେଳକୁ ଜିମ୍ ଆସି ଖବରଦେଲା ଯେ, ତା ମୁନିବ ଉଠିଲେଣି । ମିଷ୍ଟର୍ ରସ୍‌କିନ୍ ଯାଇ କ୍ଷତଟା ପରୀକ୍ଷା କରି ବୁଲେଟ୍‌ଟା କେଉଁଆଡ଼କୁ ଯାଇଛି ଠିକ୍ କଲେ । ସେଟା କାନ୍ଧ ହାଡ଼ର ଠିକ ତଳେ ରହିଥିଲା– ଡାକ୍ତର ସେଟା ବାହାର କରିଦେଲେ । ତା'ପରେ ଡକାୟତ ଯାହା କହିଥିଲା, ସେକଥା ସେ ତାଙ୍କ ରୋଗୀକୁ କହିଲେ । କ୍ୟାପ୍ଟେନ୍ ହୁଇଟ୍‌ନି ତା' ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ବାହାରିଲେ ।

"ସେଥିରେ ତାଙ୍କର କିଛି କ୍ଷତି ହେବନାହିଁ ?" – କେଟ୍ ବ୍ୟଗ୍ରହୋଇ ପଚାରିଲେ ।

"ନାଁ, ନାଁ, ତା ହୋଇଥିଲେ ଡାକ୍ତର ରସ୍‌କିନ ତାଙ୍କୁ ଯିବାକୁ ଦେଇନଥାନ୍ତେ । ସେ ଗଲାବେଳେ ମୁଁ ଦେଖିଛି ଆଉ ତାଙ୍କ ସାଥିରେ ହାଣ୍ଡସେକ୍ ବି କରିଛି । ତାଙ୍କ

ମୁହଁର ସେଇ ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ୍‌ଟାକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ସେ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଠିକ୍ ଥିଲାପରି ଜଣାଯାଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ତୁମକୁ କହୁନଥିଲି, କାନ୍ଧହାଡ଼ଟା ଭାଙ୍ଗିଯିବା କିଛି ନୁହେଁ– ଆଉ ଏବେ ତା ବୁଲେଟ୍‌ଟା ବାହାର କରିଦିଆଯାଇଛି– ତେଣୁ ସାମାନ୍ୟ ବ୍ୟଗ୍ର ହେବାର ବି କାରଣ ନାହିଁ । ଏଇତ ସେମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି– ତୁମେ ନିଜେ ଦେଖିପାରିବ ।”

କେଟ୍ ଆଉ ରିଉବେନ୍ କ’ଣ ପଦେଅଧେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲେ । ମିସେସ ବାର୍‌କର ଦେଖିଲେ କେଟ୍ ଖୁବ୍ ବିଚଳିତ । ତେଣୁ ସେ ଡକାୟତ କ’ଣସବୁ କହିଲା ସେକଥା ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ ।

ରିଉବେନ୍ କହିଲେ– “ସେ ତାର ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତି ଦେଇଛି । ଆପଣଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ସେଟା ଲେଖିଛନ୍ତି, ଆଉ ମିଷ୍ଟର ରସ୍‌କିନ୍ ଆଉ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ସ୍ମିଥସନ୍ ସେଥିରେ ଦସ୍ତଖତ କରିଛନ୍ତି । ସେ ଗୋଟେ ପୁରୁଣା କଥା, ମୋ ପିଲାଦିନର । ଏବେ କଥାଟା ପରିଷ୍କାର ହୋଇଯିବାରୁ ମୋ ମନରେ ସନ୍ତୋଷ ଆସିଛି । ମିସ୍ ଏଲିସନ୍‌ଙ୍କ ବାପାଙ୍କ କୁକୁରକୁ ବିଷଦେବା ଆଉ ତାଙ୍କ ଘରୁ ଚୋରିକରିବା ଅପରାଧରେ ମୁଁ ଅଭିଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲି । କିନ୍ତୁ ବିଚାରରେ ନିର୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ ହେଲି । ଯାହାହେଉ, ନିନ୍ଦାଟା ଜୀବନସାରା ମୋ ମୁଣ୍ଡରେ ଲଦିହୋଇ ରହିଥାନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ଫଦର୍‌ଗିଲ୍‌ର ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତି ମୋତେ ସେ ଅପବାଦରୁ ମୁକ୍ତକରିଛି । ପ୍ରଥମ ଅପରାଧଟା ସେ କରିଥିଲା ବୋଲି ମୋର ଧାରଣା ଥିଲା, ଆଉ ଦ୍ୱିତୀୟଟାରେ ସେ ସଂପୃକ୍ତ ବୋଲି ସଠିକ ଜାଣିଥିଲି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତା ପ୍ରମାଣ କରିପାରିଲି ନାହିଁ । ଏବେ ସେ ମୋ କଥା ସମର୍ଥନ କରି, ନିଜେ କୁକୁରଟାକୁ ବିଷ ଦେଇଥିଲା ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରିଛି ।

“ମୁଁ ଶୁଣି ବଡ଼ ଆନନ୍ଦିତ”– କେଟ୍ କହିଉଠିଲେ । “ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି କ୍ୟାପ୍‌ଟେନ୍ ହୁଇଟ୍‌ନି, ମୁଁ ନିଶ୍ଚିତ ଥିଲି ଯେ ଆପଣ ନିର୍ଦୋଷ । କିନ୍ତୁ ଦୁନିଆଁ ଆଗରେ ଏକଥା ପ୍ରମାଣିତ ହେଉ ବୋଲି ଆପଣ ସବୁବେଳେ ଚାହୁଁଥିଲେ । ଏକଥା ସର୍ବସାଧାରଣଙ୍କୁ ଜଣାଇଦେବା ପାଇଁ ଆପଣ କ’ଣ କରିବେ ମିଷ୍ଟର୍ ବାର୍‌କର୍ ?”

“ଏହାର ଗୋଟେ ନକଲ୍ ଆଟେଷ୍ଟ୍ କରାଇ ଲୁଇସର ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍‌ଙ୍କ ପଠାଇଦେବି । ଆଉ ଗୋଟେ ନକଲ ସେଠୁ ପ୍ରକାଶପାଉଥିବା ସାପ୍ତାହିକ ଖବରକାଗଡକୁ ପଠାଇଦେବି । କିନ୍ତୁ ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା, ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କୁ ଦେଖିଲାମାତ୍ରେ ଫଦର୍‌ଗିଲ୍‌ର ସେଇ ପୁରୁଣା କଥାସବୁ ମନେପଡ଼ିଲା, ଅଥଚ ତା’ ଡକାୟତ ଜୀବନରେ ସେ ଯେଉଁ ରକ୍ତପାତ କରିଛି, ସେକଥା ପୂରା ଭୁଲିଯାଇଥିଲା ପରି ଜଣାଗଲା ।”

“ସେ ବଞ୍ଚିବାର ବୋଧହୁଏ କୌଣସି ଆଶା ନାହିଁ ?” କେଟ୍ ଧୀରେ ପଚାରିଲେ ।

"ସେ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ ମରିଯିବ । ଡାକ୍ତର ରସ୍‌କିନ୍ ତା'ପାଖରେ ଅଛନ୍ତି । ଆମେ ଆସିଲାବେଳକୁ ତାର ଆଉ ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା । ରସ୍‌କିନ୍ କହିଲେ, ଶେଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଖୁବ୍ ନିକଟ ।"

ପନ୍ଦର ମିନିଟ୍ ପରେ ଡାକ୍ତର ରସ୍‌କିନ୍ ଆସି ଜଣାଇଲେ ସବୁ ଶେଷ । ତା'ପରେ ରିଉବେନଙ୍କୁ କହିଲେ – ଆପଣଙ୍କ ରୁମ୍‌କୁ ଚାଲନ୍ତୁ କ୍ୟାପ୍‌ଟେନ୍ ହୁଇଟ୍‌ନି । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ କାନ୍ଧଟା ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ୍ କରିଦିଏ । ସେଥିପାଇଁ ମୋତେ ଏଯାଏ ବେଳ ହୋଇନାହିଁ ।"

"କିନ୍ତୁ ଆପଣ ମୋତେ ବିଛଣାରେ ପଡ଼ିରହିବାକୁ କହିବେ ନାହିଁ ତ ?"

"ଆପଣ ମୋ କଥା ମାନିଲେ କହନ୍ତି– କିନ୍ତୁ ଜାଣୁଛି ଆପଣ କଥା ମାନିବେ ନାହିଁ । ତା'ଛଡ଼ା ତାର କିଛି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । କେବଳ ଆପଣ ଯେତେଟା ପାରିବେ ଧୀରସ୍ଥିର ରହିବେ । ଆପଣଙ୍କ ହାତଟା ଆପଣଙ୍କ ଛାତିଉପରେ ରଖି ମୁଁ ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ୍ କରିଦେବି । କାନ୍ଧଟା ଆଉ ହଲଚଲ ହେବନାହିଁ ।"

ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କର ଆଉ କେବଳ ଗୋଟେ ପ୍ରଶ୍ନ ଥିଲା । ସେଟା ହେଲା ସ୍ମିଥ୍‌ସନ୍ କାହିଁକି ତା ସାଥୀ କନେଷ୍ଟବଲ୍‌କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ନଗଲା ? ସେ ଶୁଣିଲେ ଯେ ଫଦର୍‌ଗିଲ୍ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ଆସି ଘର ପଛପାଖେ ପହଞ୍ଚିଲା । ସେଠି ଘୋଡ଼ାରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଘୋଡ଼ାଶାଳ ଆଡ଼କୁ ଗଲା । ସ୍ମିଥ୍‌ସନ୍ ରାତିସାରା ଉଜାଗର ହୋଇ ଜଗିରହି ସକାଳୁ ଘୋଡ଼ାଶାଳରେ ଶୋଇପଡ଼ିଥିଲା । ଫଦରଗିଲ ବାହାରୁ କବାଟଟା ବନ୍ଦକରିଦେଲା । ଏପରି ଭାବେ ସ୍ମିଥ୍‌ସନ୍‌କୁ ବନ୍ଦୀକରିଦେଇ ସାମନାପଟକୁ ଯାଇ ଅନ୍ୟ କନେଷ୍ଟବଲ୍‌କୁ ଗୁଳିକରି ମାରିଦେଲା । ତାର ଆସିବା କଥା ସ୍ମିଥ୍‌ସନ୍ ମୋଟେ ଜାଣିପାରିଲା ନାହିଁ ।

ଗୁଳିଶବ୍ଦରେ ସ୍ମିଥ୍‌ସନ୍‌ର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ସେ ବାହାରକୁ ଆସିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟାକରି ବିଫଳ ହେଲା । ଶେଷରେ ମିସେସ୍ ବାର୍‌କର୍ ଆସି ତାକୁ ମୁକୁଳାଇଲେ । ତା'ପରେ ସେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଘୋଡ଼ା ଚଢ଼ି ଦସ୍ୟୁଟାର ଅନୁସରଣ କଲା ।

× × × ×

ଅଭିଯାନକାରୀ ଦଳ ଉପରବେଳା ଜଙ୍ଗଲରୁ ଫେରିଲେ । ବାଟରେ ଆଉ କିଛି ଅସୁବିଧା ଘଟିନାହିଁ । ରିଉବେନ୍‌ଙ୍କ କ୍ଷତ ଧୀରେ ଧୀରେ ଭଲହୋଇଆସିଲା, ଆଉ ପନ୍ଦରଦିନରେ ସେ ପୁଣି ତାଙ୍କ କାମରେ ଯୋଗ ଦେବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେଲେ । ଡକାୟତଦଳକୁ ମୂଳପୋଛ କରିଦେବା ଘଟଣା ସାରା ଦେଶରେ ଚହଳପକାଇଦେଲା, ଆଉ ରିଉବେନ୍ ଉଚ୍ଚ ପ୍ରଶଂସା ପାଇବା ସଂଗେ ସଂଗେ ପଦୋନ୍ନତି ବି ପାଇଲେ ।

ତିନିମାସ ପରେ ମିଷ୍ଟର୍ ଡୋନାଲ୍‌ଡ୍ ପୂରାପୂରି ଭଲହୋଇଗଲେ । ଏବେ ଆଉ ଭୟ ନଥିବାରୁ ସେ ତାଙ୍କର ଜମିବାଡ଼ି ବିକ୍ରି କରି ଚାଲିଯିବା ପ୍ରସ୍ତାବ ବନ୍ଦକଲେ ।

ତା'ପରେ ତିନିମାସ ପରର ଘଟଣା । ମିଷ୍ଟର୍ ଡୋନାଲ୍ଡ୍ ଅନେକ ବିଚାରପରେ ଦିନେ କେଟ୍‌କୁ କହିଲେ– ତୁମେ ରିଉବେନ୍‌କୁ ବିଭାହେଲେ ଖୁବ୍ ଭଲହେବ । ତୁମେ ସେଥିରେ ସୁଖୀ ହେବ ଆଉ ସେ ମଧ୍ୟ ଅତି ସୁନ୍ଦର ଲୋକ । କିନ୍ତୁ ମୋ ମତରେ ସେ ଆଉ ପୋଲିସ୍ ଚାକିରି କରିବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ସେ ଏଇ ଡକାୟତଦଳ ଓ ସ୍ଥାନୀୟ କୃଷ୍ଣକାୟ ଆଦିବାସୀଙ୍କ ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଇଲାବେଳେ ତୁମେ ବଡ଼ ଭୟଭୀତ ହୋଇଯିବ । ତୁମପାଇଁ ଏ ଉପନିବେଶରେ ଆହୁରି ଅନେକ ଭଲ ପାତ୍ର ଅଛନ୍ତି ।”

ଲାଜ ଲାଜ କରି କେଟ୍ କହିଲେ, “ମୁଁ କାଲି ତାଙ୍କୁ ସେଇକଥା କହିଲି । ତାଙ୍କୁ ବି କହିଦେଲି ଯେ ତାଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଇବା ପାଇଁ ମୁଁ ଏକଥା କହୁନାହିଁ ।”

ହସି ହସି ତାଙ୍କ ଭଉଣୀ କହିଲେ, “ଆହା, ସତେ ଯେମିତି ତୋ କଥା ତାଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଇନାହିଁ !”

ତିନି ସପ୍ତାହ ପରେ ରିଉବେନ୍ ତାଙ୍କ ବନ୍ଧୁ ହଡ୍‌ସନ୍‌ଙ୍କଠାରୁ ଖଣ୍ଡେ ଚିଠି ପାଇଲେ–

“ପ୍ରିୟ ହୁଇଟ୍‌ନି,

ତୁମର ବିବାହ ସ୍ଥିରହୋଇଛି ଶୁଣି ଖୁସି ହେଲି । ପରିସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ ତୁମେ ଯାହା ଲେଖିଛ ତାହା ବେଶ୍ ଆଗ୍ରହପୂର୍ଣ୍ଣ । ମୁଁ ତୁମ ଜାଗାରେ ଥିଲେ ପୋଲିସ୍ ଚାକିରି ଛାଡ଼ିଦିଅନ୍ତି । ଶୀଘ୍ର ସିଡ୍‌ନି ଆସ । ମୁଁ ତୁମକୁ ପୁଅପରି ଦେଖେ ଆଉ ଏ ବିଷୟରେ ମୋର କିଛି କହିବାର ଅଛି ।”

ରିଉବେନ୍ ସିଡ୍‌ନି ଗଲେ । ତାଙ୍କର ମତାମତ ନେଇ ମିଷ୍ଟର୍ ହଡ୍‌ସନ୍ ଟାଉନ୍‌କୁ ଯାଇ ସେଠାର ମୁଖ୍ୟ ଇଂଜିନିୟରିଂ ଫାର୍ମରେ ତାଙ୍କପାଇଁ ଗୋଟେ ଅଂଶ କିଣିଦେଲେ । ରିଉବେନ୍ ଏ ବଦାନ୍ୟତା ପାଇଁ ପ୍ରତିବାଦ କଲେ, କିନ୍ତୁ ହଡ୍‌ସନ୍ କହିଲେ ଯେ – ସେ ଏ ବିଷୟରେ କୌଣସି କଥା ଶୁଣିବେ ନାହିଁ । ସେ କହିଲେ, “ମୁଁ ସେ ଉପନିବେଶର ବଡ଼ ବଡ଼ ଧନୀଲୋକଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣେ । ମୋ ଅର୍ଥ ମୋ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ମୁଁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବି ।”

ଆଉ ବେଶି କିଛି କହିବାରନାହିଁ । ରିଉବେନ୍ ସିଡ୍‌ନିର ଜଣେ ମୁଖ୍ୟ ନାଗରିକ ହୋଇଗଲେ । କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ପରେ ସେ ତାଙ୍କର ବ୍ୟବସାୟ ବିକ୍ରି କରିଦେଇ ଲଣ୍ଡନ ଫେରିଆସିଲେ । ସେଠି ଲୁଇସ ପାଖରେ ଗୋଟେ ଜମିଦାରୀ କିଣି ଏବେ ବି ସେ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଆଉ ପିଲାମାନଙ୍କ ସହ ରହୁଛନ୍ତି । କେବଳ ଗୋଟିଏ କଥାରେ ରିଉବେନ୍ ଆଉ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ କେବେ ଏକମତ ହୋଇପାରିନାହାନ୍ତି– ତା ହେଲା– କିଏ କାହା ପାଖରେ ବେଶି କୃତଜ୍ଞ ?

ବିଶ୍ୱସାହିତ୍ୟ ଗ୍ରନ୍ଥମାଳା

ଶିହରଣ ଓ ରୋମାଞ୍ଚ ଦେଇପାରୁଥିବା କାହାଣୀ ବହି କିଶୋରପାଠକମାନଙ୍କୁ ବିମୋହିତ କରେ । ଓଡ଼ିଆ ପିଲାଙ୍କୁ ସେଭଳି ବହି ଯୋଗାଇଦେଇଛି ବିଶ୍ୱସାହିତ୍ୟ ଗ୍ରନ୍ଥମାଳାର ଶତାଧିକ ବହି । ସେମାନେ ଏଇ ବହିଗୁଡ଼ିକ ପଢ଼ି ଆନନ୍ଦ ପାଇଛନ୍ତି, ବିଶ୍ୱସାହିତ୍ୟ ସହ ପରିଚିତ ହୋଇଛନ୍ତି ଓ ବହି ପଢ଼ିବା ଅଭ୍ୟାସ ଲାଭକରିଛନ୍ତି ।

ସବୁ ପୁସ୍ତକମେଳା ଓ ଲାଇବ୍ରେରୀରେ ଛାତ୍ର–ଛାତ୍ରୀମାନେ ଖୋଜିଛନ୍ତି ବିଶ୍ୱସାହିତ୍ୟ ଗ୍ରନ୍ଥମାଳାର ରୋମାଞ୍ଚକର ବହି । ବହୁ ବିଶ୍ୱ–ବିଖ୍ୟାତ ବହିର ସଂକ୍ଷିପ୍ତସାର ଏହା ଯୋଗାଇଦିଏ । ବହୁ ଶିକ୍ଷାବିତ୍ ଏ ବହିଗୁଡ଼ିକର ଉଚ୍ଚ ପ୍ରଶଂସା କରିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ଅଭିମତ ହେଲା –

"Biswa Sahitya Series - deserves commendation by all lovers of Odia. By providing reading material to the adolescent child, the publishers have earned the gratitude of all parents." Dr. Deviprasanna Pattanaik

"ଏହି ବହିଗୁଡ଼ିକ କିଶୋରବୟସ୍କ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀଙ୍କ ପକ୍ଷେ ଅତୀବ ଆକର୍ଷଣୀୟ ହୋଇପାରିଛି । ଏହା ସେମାନଙ୍କ କଳ୍ପନାକୁ ଉଦ୍ଦୀପ୍ତ କରିବା ସଂଗେ ସଂଗେ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରତି ଅନୁରାଗ ବଢ଼ାଇଚି ।" (ଡ଼. ଜାନକୀ ବଲ୍ଲଭ ମହାନ୍ତି)

ସବୁ ପାଠକ ଓ ଅଭିଭାବକଙ୍କର ଏହାହିଁ ଅଭିମତ । ଜଣାଇଲେ ବହିଗୁଡ଼ିକର ପୂରା ତାଲିକା ପଠାଇଦେବୁ ।

ପ୍ରକାଶକ ଓ ପ୍ରାପ୍ତିସ୍ଥାନ
କିଶୋର ସାହିତ୍ୟ ମନ୍ଦିର
୨୦୧, ଶ୍ରୀନିବାସ, ସୂତାହାଟ, କଟକ–୧
ଗ୍ରନ୍ଥମନ୍ଦିର, ବିନୋଦବିହାରୀ, କଟକ–୨
ଯୋଗାଯୋଗ : (୦୬୭୧) ୨୩୦୮୨୩୪

Digitalization by :-
Deb's Library Corner...
At/P.O.-Tambahara
Via-Harichandanpur
Dist-Kendujhar
State-Odisha
Contact-9556804309
e-mail-debaraj.123456789@gmail.com